ஸ்ரீ

கம்பநாட்டாழ்வார் இயற்றியருளிய

சரசுவதியந்தாதி

6651
(4093)

வை. மு. சடகோபராமாநுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய உரையுடன்

MAHAMAHOPADHYAYA
Dr. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY
TIRUVANMIYUR :: MADRAS 4

சென்னை:

கணேச அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ஆனந்த௵ 1914

விலை அணா ௩.

செய்யுள்முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்
அடிவேதநாறுஞ்	௨௨
அடையாளநாண்மலர	௨௭
அருக்கோதயத்தினுஞ்	௧௦
ஆயகலைகள்	௫
இயலானதுகொண்டு	௧௦
இலங்குந்திரு	௨௬
இனிநானுணர்வ	௧௦
உரைப்பாருரைக்கும்	௯
ஒருத்தியை	௧௫
கமலந்தனி	௨௦
கரியாரளகமும	௨௦
கருந்தாமரை	௧௮
காரணன்பாகமுஞ்	௨௧
சரோருகமே	௧௮
சீர்தந்த	௭
சேதிக்கலாந	௨௩
தனக்கேதுணை	௧௧
தேவருந்தெய்வப்	௧௫
தொழுவார்வலம்	௨௫
நாயகமான	௧௭
படிகநிறமும்	௯
பாதாம்புயத்திற	௧௨
பாவுந்தொடையும்	௧௩
புந்தியிற்கூரிருள்	௧௪
புரிகின்றசிந்தையி	௧௯
பெருந்திருவுஞ்	௨௭
பொருளாலிரண்டும்	௨௯
மயிலேமடப்பிடியே	௧௮
வணங்குஞ்சிலை	௮
வேதமும்வேதத்தி	௧௭
வேறிலையென்று	௨௩
வைக்கும்பொருளும்	௨௫

கம்பர் வரலாறு.

இவர், சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரில் நான்காம்வருணத்திற் பிறந்தவர்.

இவரது சமயம், வைஷ்ணவமே.

இவர், இளமையிலேயே தந்தை இறந்ததனால், போஷகரில்லாமல் தாயுடனே சிறுவெண்ணெய்நல்லூரில் சடையப்பரென்னும் வள்ளலினிடம் போய்ச்சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்று, அவர்வீட்டுப்பிள்ளைகளுக்குப் பாடசாலைக்குப்புத்தகமெடுத்துக்கொண்டுபோகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்துவந்தனர். இவர்க்குச் சரசுவதிகடாக்ஷமும், கம்பரென்னும்பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டு. இவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்து வருநாளில், அவ்வுபாத்தியாயர், தமக்கு வைரபுரமென்னுங் கிராமத்திலுள்ள சம்பங்கொல்லை தினைக்கொல்லைகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்று காலைதொடங்கிக் கொல்லையிற் காத்துவந்து நல்லவெயிலில் நித்திரை வந்ததனால், அக்கொல்லையினருகிலிருந்த காளிகோயிலிற் போய்ப் படுத்துத்தூங்கினர். தூங்குகையிற் கொல்லையில் ஒருகுதிரை வந்து மேய்வதாகக் கனாக்கண்டு எழுந்து பார்க்க, கனவிற் கண்டபடியே பயிரை அவ்வூராள்வோனாகிய காளிங்கராயனது குதிரை மேயக் கண்டு, அதனைத் துரத்தியும் அது போகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரேபோய் நின்று புலம்பினர். அதுகண்டு காளி கருணைகூர்ந்து பிரசன்னையாகி, 'பிள்ளாய்! அழாதே; உன் நாவை நீட்டு' என்றாள். இவர் அங்ஙனமே நீட்ட, தேவி அதிற் பீஜாக்ஷரத்தை எழுதி அநுக்கிரகித்தனள். பின்பு இவர் திரும்பிச்சென்று கொல்லையிற் போய்ப்பார்க்க, அப்பொழுதும் குதிரை அப்புறம்போகாது அங்கேயே மேய்ந்துகொண்டிருந்தது. அப்பொழுது காளிகாதேவியின் அநுக்கிரகத்தாற் சரசுவதிகடாக்ஷம்பெற்ற இவரது வாக்கினின்றும், அதுகண்ட கோபத்தால், தற்செயலாக, "வாய்த்த வயிரபுரமாகாளியம்மே கேள், காய்த்ததினைப்புனத்துக் காலைவைத்து—சாய்த்துக், கதிரை மாளத்தின்ற காளிங்கராயன், குதிரை மாளக் கொண்டுபோ" என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் இவர் பாடியவுடனே அக்குதிரை கீழே விழுந்து இறந்தது. அதனைக் கேட்டறிந்த உபாத்தியாயர் ஓடிவந்துபார்த்து, அதிகாரியின் கோபத்திற்கு ஆளாவோமேயென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பு பாடிய வெண்பாவின் நான்காம்அடியை "குதிரை மீளக் கொண்டுவா" என்று திருப்பிப்பாட, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிங்கராயன் இதனைக் கேள்வியுற்று அக்காலத்தில் அரசுசெலுத்திவந்த குலோத்துங்கனென்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அச்சிறுவனைத் தான்பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமே இவர் கோலூங்கையுமாய்ப் போய்நிற்க, அவன், *'இக்கம்பனை அங்ஙனஞ் செய்தவன்?'

* கம்பன் - கம்புடையவன் ; கம்பு=கொம்பு : உலகவழக்கு.

என்றனன். இதனாலும், கம்பங்கொல்லையைக் காத்ததனாலும், இவர்க்குக் கம்பர் என்று பெயராயிற்று: இதற்கு வேறு சில காரணமுங் கூறுவர். இவர் பின்பு சோழராஜனது ஸம்ஸ்தாந வித்துவான்களுக்குத் தலைவராகி இராச சபைக்கு நாள்தோறும் சென்று சமயோசிதமாகவும் சாதுரியமாகவும் பல கவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத் தலைப்பட்டு "புவிச்சக்ரவர்த்திகள் போற்றிப் பழிச்சுங், கவிச்சக்ரவர்த்தியாங் கம்பர்" என்பது போன்ற பலவிருதுகூறப் புலமை செலுத்திவந்தனர். இவர்க்கு அம்பிகாபதி யென்று ஒருமகன் பிறந்து, அவனும் சிறந்த வித்துவானாகி இவரோடு ராஜசபைக்கு நாடோறும் போய்ப் பெருமைபெற்றுவந்தனன்.

கம்பர் இராமாயணம் பாடியது, சடையப்பவள்ளலினது பெருமுயற்சியால். எங்ஙனமெனின்,—அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமைத்திறம் விளங்குமாறு இவரை ஏதாவது ஒரு பிரபந்தம் பாடும்படி செய்யவேண்டுமென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச் செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப் பாடும்படி செய்தாற் புலமைத்திறம் நன்றாக விளங்குமென நினைத்து, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் 'ஸ்ரீராம சரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினாற் பாடி முடிக்கவேண்டும்' எனக் கட்டளையிட்டனன். கட்டளையிட்டபின்பும் கம்பர் பலநாள் பாடாமலேயிருந்து, ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம் வரையிற் பாடி முடித்து யுத்தகாண்டம் பாடிக்கொண்டிருக்கையில், மறுபடி அரசனால் ஏவப்பட்டு, இவ்விராமாயணம் பாடினார். பாடுகையிற் பிரதிதினம் இராப்பொழுதெல்லாம் வடமொழிப்புலவர்களை வைத்துக்கொண்டு வால்மீகம் ஆத்யாத்மம் போதாயநம் முதலிய ராமாயணங்களையும், பலபுராணங்களையும் ஆராய்ச்சி செய்து, பகற்பொழுதிலே நாளொன்றுக்கு எழுநூறு பாடல் விழுக்காடு யுத்தகாண்டம் வரையில் ஆறு காண்டமும் பதினாயிரத்துச் சில்லறை பாடல்களாற் பதினைந்து நாளிற் பாடி முடித்தனர். அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர் வீட்டு வாயிலின் வழியே போகையில், அவர், தாம்செய்த இராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்கு முன் தலையெடாதென அறிந்து அதனைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்க, கண்டு, அவ்விடஞ் சென்று, அதற்குள் யுத்தகாண்டம் வரையிற் கிழிபட்டுப் போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தை அப்படியே கிழியாது வைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதுவே கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்கலாயிற்று. கம்பர் அம்பிகாபதிக்கு விவாகம் நடத்தியபோது சடையப்ப வள்ளல் சிறிதுகாலந்தாழ்த்துவந்ததனால் இருக்க இடம் பெறாது சலதாரையோரத்தில் ஒதுங்கி நின்றதைப் பார்த்து வருந்திய தம்மனைவியை நோக்கி 'இவரை நாம் வைக்கவேண்டியஇடத்தில் மேலாகவைப்போம்' எனக்கூறியிருந்தபடி, தம்மை ஆதரித்த அச்சடையப்பப்பிரபுவை நன்றிமறவாமையால் இராமாயணத்தில் அங்கங்கே சிறப்பித்துச்சொல்லியிருக்கிறார். பின்னர் இராமாயணம், திருவரங்கம்பெரியகோயிலில் மேட்டழகியசிங்கர் சிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்தில் அரங்கேற்றப் பட்டது. அந்தக் காலம் முதலியவற்றை,

“எண்ணிய *சகாத்த மெண்ணூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராம காதை பங்குனி யத்த நாளிற்
கண்ணிய வரங்கர் முன்னே கவியரங் கேற்றினானே” எனக் காண்க.

இவர் சரசுவதியந்தாதி பாடியதைப்பற்றி வழங்குவதொரு வரலாறு:— கம்பர் ஒருகால் சோழராசனோடுமனஸ்தாபப்பட்டுச்சோழநாட்டைவிட்டுச் சேரநாடுசேர்ந்து கம்பரிடத்தில் அடைப்பைக்காரனாயிருந்தவனென்று தம்மைச் சொல்லிச சேரராசனிடத்தில் அடைப்பைக்காரனாயமர்ந்து அங்குத் தமதுகல்வித்திறத்தைக் காட்டி அரசனுடைய அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்றுச சிறந்து வாழ, அதுகண்ட அந்தச சேரசம்ஸ்தான வித்துவான்கள் பொறாமைகொண்டு ஓர் அம்பட்டனுக்குப் பொருள்கொடுத்து அவனைக் கொண்டு அடைப்பைக்காரனாயிருந்த கம்பரைத் தனது தமையனென்று சொல்லிச சாதித்து அவமானப்படுத்த முயன்றார்கள். அப்பொழுது கம்பர் சரசுவதியைத் தியானித்து ‘தாயே! இந்த ஆபத்துக்காலத்தில் அடியேனைப் பாதுகாக்கும் பொருட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கி உனது இடக்காற் சிலம்பை என்னிடம் கொடுத்தருளவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே நாமகள் அநுக்கிரகித்ததனால், அவளுடைய வச்சிரச்சிலம் பொன்று உடனே கம்பர் கையிற் கிடைத்தது; அதனை அவர், அரசனுக்குக்காணிக்கையாகக்கொடுத்து ‘இதன் இனமான மற்றொன்று என் தம்பியான இந்த அம்பட்டனிடத்தில் இருக்கிறது; அதனையும் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்’ என்று வேண்டினார். காண்பவர் கண்கூசும்படி சொலிக்கின்ற அவ்வொற்றைச்சிலம்பைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்து ஆச்சரியங்கொண்ட அரசன் அந்த அம்பட்டனை நோக்கி ‘உன்பங்கிலுள்ள மற்றொரு சிலம்பைக் கொண்டுவா’ என்று சொல்ல, அவன் மிகஅஞ்சி ‘இல்லை’ என்றான். கம்பர் அதனைப் பொய்ச்சாதனை யென்று வற்புறுத்திக் கூற, அரசன் கட்டளைப்படியே ஏவலாளர் அம்பட்டனைக் கட்டியடிக்கலானார்கள். அடிபொறுக்கமாட்டாமல் அவன் ‘இந்த அடைப்பைக்காரருக்கும் எனக்கும் யாதொருசம்பந்தமுமில்லை, இந்தச்சம்ஸ்தான வித்துவான்கள் என்னைக்கொண்டு இப்படி யெல்லாம் செய்வித்தார்கள்’ என்று உண்மையைச சொல்லி நிலைநிறுத்தினான். பின்பு அரசன் கம்பரை நோக்கி ‘இந்த அற்புதச்சிலம்பு உனக்கு ஏது?’ என, கம்பர் ‘இது சரசுவதியினது’ என்று சொல்லி அதனை மெய்ப்பிக்கும் பொருட்டுச் சரசுவதியைத் தியானித்துச் சரசுவதியந்தாதி யெனனும் இந்நூலைப் பாடித் தோத்திரித்தவளவிலே, அக்கலைமகள் ஒற்றைக்காற்சிலம்புஒலிக்க நடனஞ்செய்து கொண்டு பிரதியக்ஷமாகத் தோன்றி ‘எங்கே சிலம்பு?’ என்று கம்பரைக் கேட்க, இவர் அரசன்கையி லிருந்த சிலம்பை வாங்கி அத்தேவியின் இடத் திருவடிக்கு நேரே நீட்ட, அது அத்திருவடியிற் போய் ஏறினமாத்திரத்தில்,

* சகாத்தம்-சாலிவாகனசகாப்தம். இப்பொழுது நடப்பது, ௧௮௩௧; ஆகவே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம்வருஷங்களுக்குமுன்பு என்க. சிலாசாசனபரிசோதகர், முதலாவது குலோத்துங்கசோழன் பிறந்த காலம் ௮௫௦ - வருடங்களுக்கு முன்பு என்பர். ௧௫௦ - வருடம் வித்தியாசப்படும்.

கலைவாணி அந்தர்த்தானமாய்விட்டாள். அதுகண்டு வியந்த சேரன் கம்பரை நன்குவிசாரித்து அவர் இன்னாரென்ற உண்மையை அறிந்துகொண்டான்.

இவர்செய்த வேறுநூல்கள் - ஆழ்வார்நூற்றந்தாதியென வழங்குகின்ற சடகோபரந்தாதி, ஏரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கைவழக்கம் முதலியன.

இவர்காலத்திருந்த வித்துவான்கள் - புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர், ஔவை முதலியோர்.

இவர் சரித்திரவிஷயத்தை விநோதரசமஞ்சரி புலவர்புராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்.

"வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு
மொண்பாவி லுயர்கம்பன் கோவை யுலா அந்தாதிக் கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக் காளமேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலா தொருவர் பகரொணாதே"

என்பதனால், இவர், விருத்தம்பாடுதலில் மிகச்சிறந்தவரென விளங்கும்.

'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்', 'கல்வியிற் பெரியவன் கம்பன்' என்ற பழமொழிகள் இவரது கல்வித்திறத்தை மெச்சி வழங்கியன.

ஸ்ரீ

சரசுவதி யந்தாதி.

சரசுவதியினது அந்தாதி என விரியும்; சரசுவதியின் விஷயமாக அந்தாதித்தொடையாற் பாடப்பட்டதொரு பிரபந்த மென்பது பொருள். இத்தொடர்மொழியில் தொக்குநின்ற ஆறாம்வேற்றுமையுருபின் பொருளாகிய சம்பந்தம், விஷயமாக வுடைமை; விஷ்ணுபுராணம், விநாயககவசம் என்பவற்றிற் போல. ஸரஸ்வதீ என்ற வடசொல் - (எங்கும்) வியாபித்தலையுடையவளென்று காரணப்பொருள்படும். இவள் - பிரமன் மனைவி, கல்விக்குஉரிய தெய்வம். அந்தாதி - அந்தத்தை ஆதியாக உடையது; வேற்றுமைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை; வடமொழித் தொடர்: தீர்க்கசந்தி அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதியாவது - ஒருசெய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்த செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி பாடுவது. இங்ஙனம் பாடும் நூலின் ஈற்றுச்செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமைதல், மண்டலித்த லெனப்படும். இது, தொண்ணூற்றாறு வகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றாம். இதனைச் சிறுகாப்பியத்தில் அடக்குவர் ஒருசாரார்.

இந்நூல் - முதலிற் காப்புச்செய்யுளாகவுள்ள இரண்டு வெண்பா நீங்கலாக முப்பது கட்டளைக்கலித்துறைகளால் அமைந்தது.

காப்பு.

காப்பு - காத்தல்; 'பு' விகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்: அது - இங்கு, காக்கின்ற கடவுளின்விஷயமான வணக்கத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். ஆகவே, கவி தமக்கு நேரிடத்தக்க இடையூறுகளை நீக்கித் தமது எண்ணத்தை முடிக்கவல்லதோர் பொருளின் விஷயமாகச் செய்யுந் தோத்திர மென்பது கருத்து.

இக்காப்பு இந்நூலாசிரியர்க்கு இஷ்டதேவதையும் இந்நூலுக்குத் தலைவியுமான சரசுவதியின் விஷயமான தாதலால், இதனை, வழிபடுகடவுள் வணக்கத்தோடு ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்கமு மாகுமென்று கொள்ளலாம். (வழிபடுகடவுள் - தம்மாற் பூசிக்கப்படுந் தெய்வம். ஏற்புடைக் கடவுள் - தாம் பாடத்தொடங்கிய நூலுக்கு ஏற்ற தெய்வம்.)

ஆய கலைக ளறுபத்து நான்கினையு
மேய வுணர்விக்கு மென்னம்மை — தூய
வுருப்பளிங்கு போல்வாளென் னுள்ளத்தி னுள்ளே
யிருப்பளிங்கு வாரா திடர்.

(இதன்பொருள்.) ஆய - பொருந்திய, கலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் - அறுபத்துநான்குவகைக் கல்விகளையும், ஏய - தகுதியாக [உரியபடி], உணர்விக்கும் - (தனக்கு அடிமைப்பட்ட என்போலியர்க்குத்) தெரியச் செய்தருளுகின்ற, என் அம்மை - எனது தாய் போன்றவளும், தூய உருப்பளிங்கு

போல்வாள் - பரிசுத்தமான திருமேனி ஸ்படிகம்போல வெண்ணிறமாக இருக்கப்பெற்றவளும் ஆகிய சரசுவதிதேவி, என் உள்ளத்தினுள்ளே இருப்பள் - எனது மனத்திலே (எப்பொழுதும்) எழுந்தருளியிருக்கிறாள்; (ஆதலால்), இங்கு இடர் வாராது - இவ்விடத்தில் துன்பமொன்றும் வரமாட்டாது; (என்றவாறு.)

கலைகளெல்லாவற்றிற்குந் தலைவியும், அவற்றையெல்லாம் தனது அடியார்க்கு அருள்பவளும், சத்துவம் ரஜஸ் தமஸ் என்னும் மூன்று வகைக் குணங்களுள் சத்துவகுணத்தையே யுடையளென்பது தோன்ற வெண்ணிறமாய் விளங்குபவளும், தன் அடியாரது புலமைத்திறத்துக்கு இடையூறு நேரிடாதபடி பரிபாலிப்பவளும், ஒருகால் இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதனை உடனே ஒழிக்கவல்லவளு மான சரசுவதியை யான் வழிபடுகடவுளாகக் கொண்டு அன்போடு தியானிக்கின்றேனாதலால், அவள் யான் நினைத்த வண்ணமாய் எனது உள்ளக்கமலத்தில் வந்து எழுந்தருளியிருக்கிறாள். ஆதலால், யான் இயற்றத்தொடங்கிய இப்பிரபந்தத்துக்கும், மற்றும் யான் விரும்பும் நற்பேறுகளுக்கும் இடையூறொன்றும் வரமாட்டா தென்று துணிந்து கூறியவாறும்.

ஆய - ஆகிய, இறந்தகாலப் பெயரெச்சம்: ய் - காலங்காட்டும் இடைநிலை. கலா, அம்பா, ரூபம், ஸ்படிகம என்றவடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கலைஞானம் அறுபத்து நான்கு - சுருதி, ஸ்மிருதி, இதிகாசம், புராணம், தர்க்கம், வியாகரணம், சோதிஷம் வைத்தியம், சில்பம், கணிதம், சங்கீதம், நாட்டியம் முதலியன; அகராதியிற் காண்க. உம்மை - முற்றும்பொருளது. ஏய-செயவெனெச்சம்; ஏய்-பகுதி. மிக்க அன்புடைமையும், நன்குமதிக்கப்படுதலும்பற்றி, 'அம்மை' என்றார். இருப்பள் என்பதில், பகரவிடைநிலை. எதிர்கால முணர்த்தாது தன்மைமாத்திரத்தை உணர்த்திற்று. 'இங்கு' என்பது - மூவிடங்களுள் தன்மையிடத்தை உணர்த்தும்; என்னிடத்து என்றபடி. வாராது என்ற எதிர்மறைமுற்றில், ர் - விரித்தல்விகாரம்.

> படிக நிறமும் பவளச்செவ் வாயுங்
> கடிகமழ்பூந் தாமரைபோற் கையுந்—துடியிடையு
> மல்லும் பகலு மனவரத முந்துதித்தாற்
> கல்லுஞ்சொல் லாதோ கவி.

(இ - ள்.) (சரசுவதிதேவியினுடைய), படிகம் நிறமும் - ஸ்படிகம் போன்ற வெண்ணிறத்தையும், பவளம் செவ் வாயும்-பவழம்போலச் சிவந்த வாயையும், கடி கமழ் தாமரை பூ போல் கையும் - வாசனைவீசுகிற (செந்) தாமரைமலர் போலச் சிவந்த திருக்கைகளையும், துடி இடையும் - உடுக்கை போன்ற இடையையும், அல்லும்பகலும் அனவரதமும் துதித்தால்-இரவும் பகலுமாகிய எப்பொழுதும் (இடைவிடாது) தோத்திரஞ்செய்தால், கல்லும் கவி சொல்லாதோ - (அசேதனமாகிய) கல்லும் கவிபாடமாட்டாதோ? [தவறாது பாடுமென்றபடி]; (எ - று.)

எவ்வளவு அறிவீனர்களும் சரசுவதியைத் தோத்திரித்தால் அவளருள் பெற்றுக் கவிபாடக் கூடுமென்று அவளுடைய மகிமையை உணர்த்தியவாறு. வாழ்த்து, வணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகை மங்கலங்களுள், முந்தின செய்யுள்-தியானமென்னும் மனவணக்கத்தை யுணர்த்தியது: இச்செய்யுள் - தலைமைப்பொரு ளுரைத்தது.

படிகநிறம், பவளச்செவ்வாய், தாமரைபோற்கை என்பன-வினை பயன் மெய் உரு என்ற நால்வகையுவமைகளில் உருவுவமை; (உரு-நிறம்.) துடியிடை - மெய்யுவமை; (மெய் - வடிவு.) உடுக்கைபோல மேலும் கீழும் அகன்று நடுச்சிறுத்திருக்கும் இடை யென்க. ஸ்படிகம், ப்ரவாளம், தாமரஸம், அநவரதம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கவி - தற்சமவடசொல், பாடுவோனை யுணர்த்துவதாகிய இச்சொல்-அவனாற் பாடப்பட்ட செய்யுளை யுணர்த்தும்போது கருத்தாவாகுபெயராம். கடி - உரிச்சொல். கல்லும், உம்-இழிவுசிறப்பு. அநவரதமும், உம்மை - முற்றுப்பொருளது. மற்றை உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளன. சொல்லாதோ என்பதில், இரண்டு எதிர் மறை-உடன்பாட்டுப்பொருளை யுணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கும்.

6651

நூல்.

க. சீர்தந்தவெள்ளிதழ்ப்பூங்கமலாசனத்தேவிசெஞ்சொற்
றார்தந்தவென்மனத்தாமரையாட்டிசரோருகமேற்
பார்தந்தநாதனிசைதந்தவாரணப்பங்கயத்தாள்
வார்தந்தசோதியம்போருகத்தாளை வணங்குதுமே.

(இ - ள்.) சீர் தந்த - சிறப்பு அமைந்த, வெள் இதழ் பூ கமலம் - வெண்ணிறமான இதழ்களையுடைய அழகிய தாமரையை [வெண்டாமரை மலரை], ஆசனம் - இருக்குமிடமாகக்கொண்டு அதில் வீற்றிருக்கிற, தேவி - தலைவியும்,—செம் சொல் தார் தந்த - செவ்விய சொற்களின் வரிசையை உண்டாக்கிக்கொடுத்த [கல்வித்தெய்வமான என்றபடி], என் மனம் தாமரை ஆட்டி - எனது மனமாகிய தாமரைமலரில் வீற்றிருந்து அதனை யாள்பவளும்;—சரோருகம் மேல் - (திருமாலின் திருநாபித்) தாமரைமலரின் மேல் (தோன்றி), பார் தந்த - உலகங்களைப் படைத்த, நாதன் - தலைவனான பிரமதேவன், இசை தந்த - ஸ்வரங்களோடு வெளியிட்ட, ஆரணம் - வேதமாகிய, பங்கயத்தாள் - தாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதியினுடைய, வார் தந்த சோதி - மிகுதியாக வெளிவீசுகிற ஒளியையுடைய, அம்போருகம் தாளை - செந்தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை, வணங்குதும் - வணங்குவோம், (யாம்) ; (எ - று.)—ஏ - ஈற்றசை.

ஆதியில் திருமால் தனதுநாபியில் தோன்றிய பிரமனுக்கு வேதங்களை உபதேசிக்க, அவன் பின்பு அவற்றை உலகத்தில் வெளியிட்டனனாதலால், 'சரோருகமேற் பார்தந்தநாதனிசைதந்த ஆரணம்' எனப்பட்டது: "தன்னுந்தி வலயத்துப் பேரொளிசேர், மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து அம்மலர்

மேல், முன்னந் திசைமுகனைத்தான்படைக்க மற்றவனும், முன்னம்படைத்தனன் நான்மறைகள்" எனத் திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்ததையுங் காண்க. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் முத்தொழிற்கும் உரிய முதற்கடவுளரான திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனாதலால், 'நாதன்' என்றார். மனத்தாமரை - இருதயகமலம். அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தில் வந்துவீற்றிருத்தல்பற்றி, 'என்மனத்தாமரையாட்டி' என்றார். தார்-மாலை. 'செஞ்சொல் தார் தந்த' என்றது, தாமரையாட்டிக்கு அடைமொழி. செவ்விய பாமாலையைப் பாடிய என்று பொருள்கொண்டு, 'என்' என்பதற்கு அடைமொழியாக்குதலும் ஒன்று. ஆட்டி - ஆளன் என்பதன் பெண்பால்; ஆள் - பகுதி, இ - பெண்பால்விகுதி, ட் - எழுத்துப்பேறு, ளகரம டகரமானது - சந்தி.

வேதத்துக்கு உரிய ஸ்வரம் உதாத்தம் அநுதாத்தம் ஸ்வரிதம் ப்ரசயம் என நான்காம். வேதம் சரசுவதி வாழ்தற்கு இனிய உறைவிடமாதலால், 'பங்கயம்' எனப்பட்டது. மூன்றாம் அடியினால், 'நாமகள்' என்னும்படி பிரமனது வேதமோதும் வாக்கில் வசிப்பவளென்பதும் தோன்றும். 'வார்தந்த' என்றதில்,'வார் என்ற வினைப்பகுதியின்மேல், தா-துணைவினை. வார்தல்-மிகுதல். வணங்குநும் என்ற தன்மைப்பன்மையைக் கவிகளுக்கு உரிய இயல்புபற்றி வந்ததென்றாவது, தன்னைப் போன்ற அடியார்களையும் உளப்படுத்தியதென்றாவது கொள்க. கமலாஸநம், தேவீ, மநஸ், தாமரஸம், ஸரோருஹம், நாதன், பங்கஜம், ஜ்யோதி, அம்போருஹம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. கமலாஸநம் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற தொடர்மொழி. ஸரோருஹம் என்பது - குளத்தில் முளைப்பதென்றும் (ஸரஸ் - நீர்நிலை), பங்கஜம் என்பது - சேற்றில் முளைப்பதென்றும் (பங்கம் - சேறு), அம்போருஹம் என்பது - நீரில்முளைப்பதென்றும் (அம்பஸ்-ஜலம்) காரணப்பொருள்படும். இவை - இங்ஙனம் தோன்றும் பிறவற்றுக்கெல்லாம் காரணக்குறி யாகாது தாமரை யொன்றற்கே பெயராய் வழங்குதல் காரணவிடுகுறி. சீர் - ஸ்ரீ என்ற வடசொல்லின் சிதைவென்பர். ஆரணம் - தற்சமவடசொல்.

இச்செய்யுளில், ஒருபொருளையேகுறிக்கிற கமலம், தாமரை, சரோருகம், பங்கயம், அம்போருகம் என்ற பலசொற்கள் வந்தது, பொருட்பின் வருநிலையணி.

(௧)

உ. வணங்குஞ்சிலைநுதலுங்கழைத்தோளுநர்வனமுலைமேற்
சுணங்கும்புதியநிலவெழுமேனியுந்தோட்டுடனே
பிணங்குங்கருங்கடங்கண்களுநோக்கிப்பிரமனன்பா
லுணங்குந்திருமுன்றிலாய்மறைநான்குமுரைப்பவளே.

(இ - ள்.) மறை நான்கும் உரைப்பவளே - வேதங்கள்நான்கையும்உரைக்கின்ற தன்மையுடையவளே!—(உனது), வணங்கும் சிலை நுதலும் - வளைந்த வில்லைப்போன்ற நெற்றியையும், கழை தோளும் - இளமூங்கிலைப்போன்ற தோள்களையும், வனம் முலைமேல் சுணங்கும் - அழகிய தனங்களின்

மீது பரவிய தேமலையும், புதிய நிலவு எழும் YANMYUR, MADRAS
திரகாந்தி வீசுகின்ற [மிகவும்வெண்மையான] திருமேனிநிறத்தையும், தோட்டுடனே பிணங்கும் கரு தட கண்களும் - காதணியோடு போர்செய்கின்ற [காதளவும்நீண்ட] கரிய விசாலமான கண்களையும், பிரமன் - (உனது கணவனான) பிரமதேவன், நோக்கி - பார்த்து, அன்பால் - அன்பினால், உணங்கும் - வாடிக்கிடக்கும்படியான, திரு முன்றிலாய் - அழகிய முற்றத்தினையுடையாய், (நீ) ; (எ - று.)

நீ உனது தலைவனான பிரமதேவனிடத்து ஊடல்கொண்டபோது அவ்வூடலைத் தணித்துக் கூடப்பெறாமல் அப்பிரமதேவன் உனது நெற்றி முதலிய அவயவங்களின் செவ்வியை நோக்கி வருந்திக்கிடக்கும் முற்றத்தினையுடையாய் நீயென்று அவளது மிக்கபெருமையை எடுத்துப் பாராட்டிக் கூறியவாறு. "ஊடுதல்காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பங், கூடிமுயங்கப்பெறின்" என்னுந் திருக்குறளின்படி ஊடுதல் காமத்திற்கு இன்பந்தருவதாயினும், அவ்வூடலைத்தணித்துக் கூடி முயங்கப்பெறாமையால், பிரமதேவன் வாடி நிற்பனென்க.

மகளிர்தோள்களுக்கு இளமூங்கில், திரண்டுஉருண்டுநீண்ட வடிவிலும் நெய்ப்பிலும் உவமையாம். சுணங்கு - காமவிகாரத்தா லுண்டாகும் நிறவேறுபாடு; பசலை, தேமல் எனப்படும். தோட்டுடனே பிணங்குங் கருந்தடங்கண்கள் - காதணியோடு போர்செய்யும்படியான [அதாவது - காது வரையில் நீண்ட] கறுத்த விழிகளையுடைய பெரிய கண்களென்றவாறு. 'மறைநான்கு முரைப்பவள்' என்றது, வேதத்திற்கு அதிதேவதை யென்றபடி ; வேதங்களை எப்போதும் ஓதுகின்ற பிரமதேவனது மனைவி யென்றுமாம். முன்றில் - வீட்டின் முன்னிடம்; இல் முன் என்பன முன்றில் என்று புணர்வது, இலக்கணப்போலி. (உ)

௩. உரைப்பாருரைக்குங்கலைகளெல்லாமெண்ணிலுன்னையன்றித்
தரைப்பாலொருவர்தரவலரோதண்டரளமுலை
வரைப்பாலமுதுதந்திங்கெனைவாழ்வித்தமாமயிலே
விரைப்பாசடைமலர்வெண்டாமரைப்பதிமெல்லியலே.

(இ - ள்.) தண் தரளம் வரை முலை பால் அமுது தந்து-குளிர்ச்சியான முத்துமாலைகளை யணிந்த மலைபோன்ற (உனது) தனங்களின் பாலாகிய அமிருதத்தைக் கொடுத்து, இங்கு - இவ்வுலகில், எனை - என்னை, வாழ்வித்த - நன்றாகப் பெருமையோடு வாழச்செய்த, மா மயிலே - (சாயலாற்) பெருமையையுடைய மயில்போன்றவளே!—விரை - நறுமணத்தையுடைய, பாசு அடை - பசியஇலைகளோடுகூடிய, வெள் தாமரை மலர் பதி - வெண்டாமரைமலராகிய ஆசனத்தில் வாழ்கின்ற, மெல் இயலே-மெல்லியதன்மையுடையவளே!—எண்ணில் - ஆலோசித்துப் பார்த்தால், உரைப்பார் உரைக்கும் கலைகள் எல்லாம் - இவ்வுலகத்திலுள்ளார் சிறப்பித்துக்கூறுகின்ற எல்லாச்சாஸ்திரங்களையும், தரைப்பால்-இவ்வுலகத்தில், உன்னை அன்றி ஒருவர்-உன்னையல்லாமற் பிறரொருவர், தர வலரோ - கொடுக்குந்தன்மையுடையராவரோ? [ஆகார் என்றபடி.] ; (எ - று.)

நீயொருத்தியே எல்லாக்கலைகளையும் அடியார்கட்குக் கொடுக்குந் தன்மையுடையாய் என்பதாம். 'தண்டரளமுலை......மாமயிலே' என்றது, அடியேனுக்கு ஞானப்பாலூட்டினைதனால் யாதொன்றையும்அறியாத அடியேனை இவளையன்றி உலகத்தில் வேறெவருமில்லை யென்னுமாறு வாழச்செய்தவளே யென்ற குறிப்பு. பசுமை+அடை=பாசடை; பண்புப்பெயர் ஈறுபோய் ஆதி நீண்டது. பதி - வாசஸ்தானம். (௩)

௪. இயலானதுகொண்டுநின்றிருநாமங்களேத்துதற்கு
முயலாமையாற்றடுமாறுகின்றேனிந்தமூவுலகுஞ்
செயலாலமைத்தகலைமகளேநின்றிருவருளுக்
கயலாவிடாமலடியேனையுமுவந்தாண்டருளே.

(இ - ள்.) இயலானது கொண்டு - கல்வியைக் கொண்டு, நின் திருநாமங்கள் ஏத்துதற்கு முயலாமையால் - உனது திருப்பெயர்களைத் துதித்தற்கு முயலாததனால், தடுமாறுகின்றேன் - நிலைகலங்குகிறேன் : இந்த மூவுலகும் செயலால் அமைத்த கலை மகளே - இந்த மூன்றுவகை யுலகங்களையும் தன்செயலாற் படைத்தருளிய சரசுவதியே! நின் திருஅருளுக்கு அயல் ஆ விடாமல் - உனது சிறந்த கருணைக்குப் புறம்பாக விட்டிடாமல், அடியேனையும் உவந்து ஆண்டு அருள் - (உனக்கு) அடிமைப்பட்டவனாகிய என்னையும் (மற்றையடியார்களைப்போலவே)அன்புகொண்டு பாதுகாத்தருள்வாய்.

இந்த மூவுலகு - மேல் கீழ் நடு என்பன. சகலலோகங்களையும்படைத்த கடவுளான பிரமனது தொழிலை உபசாரமாக அவன்மனைவியின்மேலேற்றி 'இந்த மூவுலகுஞ் செயலா லமைத்த கலைமகளே' என்றார். அன்றியும், பிரமனது சத்திசொரூபமான இவள் அவனது படைப்புத் தொழிற்கு உதவியாதலுங் காண்க. இனி, உலகத்தவ ரெல்லோரையும் தனது நிகழ்ச்சியால் நடைபெறச்செய்த என்றுகூறலும் ஒன்று. கலைமகள் - கல்விக்கு உரிய மகள். இயலானதுகொண்டு என்பதற்கு - இயற்றமிழ்ப்பாடல்களினால் என்றும் பொருளுரைக்கலாம். இதில், 'ஆனது' என்றது - பகுதிப்பொருள்விகுதி; கொண்டு - மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. முயலாமை - எதிர்மறைத் தொழிற்பெயர். முயலுதல்-பிரயத்தனப்படுதல். அயலாஎன்பதில், 'ஆ'என்பது - ஆக என்பதன் விகாரம். அயல் - வெளிவிலக்கு. அடியேன் - அடிமையென்னும் பண்பினடியாப்பிறந்த தன்மையொருமைக்குறிப்புவினையாலணையும்பெயர்; உம்மை - எச்சப்பொருளோடு இழிவுசிறப்பு. நாமம் - வடசொல்.

௫. அருக்கோதயத்தினுஞ்சந்திரோதயமொத்தழகெறிக்குந்
திருக்கோலநாயகிசெந்தமிழ்ப்பாவைதிசைமுகத்தா
னிருக்கோதுநாதனுந்தானுமெப்போதுமினிதிருக்கு
மருக்கோலநாண்மலராளென்னையாளுமடமயிலே.

(இ - ள்.) அருக்க உதயத்தினும் சந்திர உதயம் ஒத்து அழகு எறிக்கும் - சூரியோதயத்தைக்காட்டிலும் மிகுதியாக விளங்குவதொரு சந்திரோதயத்தைப் போன்று அழகியஒளியை வீசுகிற, திரு கோலம்-திருமேனி

யையுடைய, நாயகி - தலைவியும், செம் தமிழ் பாவை - செவ்விய தமிழுக்கு உரிய தேவதையும், திசை முகத்தால் இருக்கு ஓதும் நாதனும் தானும் எப்போதும் இனிது இருக்கும் - நான்குதிக்கையும் நோக்கிய நான்குமுகங்களால் (நான்கு) வேதங்களையும் ஓதிக்கொண்டிருக்கிற தன்கணவனான பிரமதேவனும் தானுமாக எப்பொழுதும் கூடி இனிமையாக வீற்றிருக்கின்ற, மருகோலம் நாள் மலராள்-வாசனையுள்ள அழகிய அன்றுமலர்ந்த தாமரைப்பூவில் வாழ்பவளுமான சரசுவதி, என்னை ஆளும் மட மயில் - என்னை அடிமை கொண்டு பாதுகாக்குந் தேவதையாவள்; (எ - று.)

மடமயில் - மடப்பமுள்ள மயில்; மடப்பம் - இளமைக்குணம். மயில் போன்ற சாயலுடையவளை 'மயில்' என்றது, உபசாரவழக்கு; உவமையாகு பெயர். சரசுவதியினது அழகிய திருமேனி வெண்ணிறமாய்ச் சூரியனொளியினும் மேலாகப் பிரகாசித்தல்பற்றி, 'அருக்கோதயத்தினுஞ் சந்திரோதயமொத்து அழகெறிக்குந் திருக்கோலம்' எனப்பட்டது. அருக்கோதயத்தின் என்றதில், ஐந்தனுருபு-எல்லைப்பொருளது; உம்-உயர்வுசிறப்பு. அர்க்கோதயம், சந்த்ரோதயம் - குணசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்கள்; 'அ ஆமுன் உ ஊ வரின் இரண்டும்கெட ஓர் ஒகாரம் தோன்றும்.' அருக்கனது உதயம், சந்திரனது உதயம் என ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை. நாயகி - நாயகனென்பதன் பெண்பால். செந்தமிழ் - சுத்தமான தமிழ், கலப்பில்லாத தமிழ். இதற்கு மாறானது, கொடுந்தமிழ் எனப்படும். இருக்கு - ருக் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இது, நான்குவேதங்களில் ஒன்றற்குச் சிறப்புப்பெயராவதோடு எல்லாவேதங்கட்கும் பொதுப்பெயராகவும் நிற்கும். நாள்மலர் - புதிய மலர். (௬)

௭. மயிலேமடப்பிடியேகொடியேயிளமான்பிணையே
குயிலேபசுங்கிளியேயன்னமேமனக்கூரிருட்கோர்
வெயிலேநிலவெழுமேனிமின்னேயினிவேறுதவம்
பயிலேன்மகிழ்ந்துபணிவேனுனதுபொற்பாதங்களே.

(இ - ள்.) மயிலே - (சாயலில்) மயில் போன்றவளே! மடம் பிடியே- (நடையழகில்) இளமையான பெண்யானை போன்றவளே! கொடியே - (மெல்லியவடிவங்கொண்டு ஒல்கிஒசியுந்திறத்தில்) பூங்கொடிபோன்றவளே! இள மான் பிணையே-(பார்வையழகில்) இளமையான பெண்மான் போன்றவளே! குயிலே - (இனியகுரலில்) குயில்போன்றவளே! பசு கிளியே-(இனிமையாகக் கொஞ்சிப் பேசுதலில்) பச்சைக்கிளி போன்றவளே! அன்னமே- (நடையழகில்) அன்னப்பறவை போன்றவளே! மனம் கூர் இருட்கு ஓர் வெயிலே - (ஜனங்களுடைய) மனத்தின் மிக்க அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குதற்கு ஒப்பற்றதொரு சூரியகாந்திபோன்றவளே! நிலவு எழு மேனி- சந்திரகாந்திபோன்ற வெள்ளொளி விளங்குகின்ற திருமேனியையுடைய, மின்னே-மின்னல்போலப் பிரகாசிப்பவளே! இனி வேறு தவம் பயிலேன்- இனி வேறு தவமெதனையும் செய்யமாட்டேன் : மகிழ்ந்து உனது பொன் பாதங்களே பணிவேன் - மகிழ்ச்சிகொண்டு உனது திருவடிகளையே வணங்குவேன்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - பிரிநிலை; மற்றவை - விளியுருபு.

மயில் முதலியன - உவமையாகுபெயர். பிடி - யானையின் பெண்மைப் பெயர்; இதன் ஆண்பால்-களிறு. பிணை-மானின் பெண்மைப்பெயர்; இதன் ஆண்பால் - கலை. கூர் - உரிச்சொல். புறவிருளை நீக்குகின்ற வெயிலினும் அகவிருளைநீக்குகின்றஇதற்கு உள்ள சிறப்பு விளங்க "ஓர்வெயில்" என்றார். நிலவு - நிலா என்பதன் விகாரம். பொன் - அழகு. பொற்பாதம் - பொன் போலச் சிறந்த பாதமுமாம்; பொன்னணியணிந்த பாதமெனினுமாம்; இப் பொருளில், பொன் - கருவியாகுபெயர். மயில் - மயூரம், அன்னம் - ஹம்ஸம் ; வடசொற் சிதைவுகள். (சு)

எ. பாதாம்புயத்திற்பணிவார்தமக்குப்பலகலையும்
வேதாந்தமுத்தியுந்தந்தருள்பாரதிவெள்ளிதழ்ப்பூஞ்
சீதாம்புயத்திலிருப்பாளிருப்பவென்சிந்தையுள்ளே
பேதாம்புவியிற்பெறலரிதாவதெனக்கினியே.

(இ - ள்.) பாத அம்புயத்தில் பணிவார்தமக்கு - (தனது) திருவடித் தாமரைகளில் விழுந்து வணங்குபவர்களுக்கு, பல கலையும் - பலவகைச்சாஸ்திரங்களையும், வேதாந்த முத்தியும் - வேதாந்தத்திற் கூறப்படுகிற மோக்ஷத்தையும், தந்து அருள் - கொடுத்தருள்கிற, பாரதி-பாரதியென்னும் ஒருதிருநாமமுள்ளவளும், வெள் இதழ் - வெண்ணிறமான இதழ்களையுடைய, பூ அழகிய, சீத அம்புயத்தில் - குளிர்ந்த தாமரைமலரில், இருப்பாள் - வீற்றிருப்பவளுமான சரசுவதி, என் சிந்தையுள்ளே இருப்ப - எனது மனத்திலே வீற்றிருத்தலால், இனி எனக்கு புவியில் பெறல் அரிது ஆவது ஏது ஆம் - இனிமேல் எனக்கு உலகத்தில் பெறுதற்கு அரியதாகும் பொருள் யாதாகும் ? [யாதுமில்லை யென்றபடி] ; (எ - று.)

யான் சரசுவதியை இடைவிடாது தியானித்து அவளுடைய மாறாக்கருணையைப்பெற்றேனாதலால், இனி எனக்கு எல்லாப்பேறுகளும் எளிதிற் கைகூடு மென்பதாம். பாதாம்புஜம், வேதாந்தம், சீதாம்புஜம் - தீர்க்கசந்தி பெற்ற வடமொழித்தொடர்கள். அம்புஜம் - நீரில்தோன்றுவது: அம்பு - நீர். வேதாந்தம் என்பது - வேத அந்தம் எனப்பிரிந்து, வேதத்தின் ஈற்றுப்பகுதியும் தேர்ந்தகருத்துமாகிய உபநிஷத்துக்களைக் குறிக்கும். பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டம்என வேதம் இரண்டாகப் பகுக்கப்பட்டு, அவற்றில் யாகாதி கிரியைகளைக் கூறுகிற முந்தினபாகம் கருமகாண்டம் என்றும், கடவுளைப் பற்றிக் கூறுகிற பிந்தியபாகம் ஞானகாண்டம் அல்லது பிரமகாண்டம்என்றும் கூறப்படும். முக்தி என்ற வடசொல் - எல்லாப்பற்றுக்களையும் விட்டு அடையுமிடம் என்றும், பாரதீ என்ற வடசொல் - எல்லாவற்றையும் பரிப்பவள் என்றும் [பரித்தல் - நிர்வகித்து நடத்தல்] காரணப்பொருள்படும். புவி - வடசொல். (எ)

அ. இனிநானுணர்வதெண்ணெண்கலையாளையிலகுதொண்டைக்
கனிநானுஞ்செவ்விதழ்வெண்ணிறத்தாளைக்கமலவயன்
றனிநாயகியையகிலாண்டமும்பெற்றதாயைமணப்
பனிநாண்மலருறைபூவையையாரணப்பாவையையே.

(இ - ள்.) இனி நான் உரைவது - இனிமேல் யான் தியானிப்ப
எண் எண் கலையாளை - அறுபத்துநான்கு கலைஞானங்கட்கும் உரியவளை
இலகு தொண்டை கனி நாணும் செம் இதழ் - விளங்குகின்ற கொவ்வை
பழம்(ஒப்பாகமாட்டாது)வெள்குதற்குக் காரணமான சிவந்தவாயிதழை
வெள் நிறத்தாளை - வெண்மையான திருமேனிநிறத்தையும் உடையவளை
கமலம் அயன் தனி நாயகியை - தாமரைமலரில்வாழ்கிற பிரமனுடைய
பற்ற மனைவியும், அகில அண்டமும் பெற்ற தாயை - எல்லா அண்டகோ
களையும் பெற்ற தாயும், மணம் பனி நாள் மலர் உறை - வாசனையையுடை
குளிர்ந்த அன்றுபூத்த தாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கிற, பூவையை - கிளிபோ
ன்றவளும், ஆரணம் பாவையை - வேதங்கட்கு உரிய அதிதேவதையுமா
சரசுவதியையேயாம்; (எ - று.)

எண்ணெண்கலை - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். தொண்டை
ஓர்கொடி. தொண்டைக்கனி நாணுஞ் செவ்விதழ் - கொவ்வைக்கனியிலு
மிகச் சிறந்த இதழ் என்றபடி. நாணும் இதழ் - பெயரெச்சம் காரியப்பொ
ருளது; 'நோய்தீரும்மருந்து' என்றவிடத்திற்போல. 'செவ்விதழ் வெண்ணி
த்தாள்' என்றவிடத்து முரண்தொடை இருத்தல் காண்க. அஜன் என்ற வ
சொல், அயன் என விகாரப்பட்டது; திருமாலினிடத்துத் தோன்றியவனெ
ன்றுபொருள்படும்; அ - விஷ்ணு. பூவை, பாவை - உவமையாகுபெயர்கள். (

௬. பாவுந்தொடையும்பதங்களுஞ்சீரும்பலவிதமா
மேவுங்கலைகள்விதிப்பாளிடம்விதியின்முதிய
நாவும்பகர்ந்ததொல்வேதங்கணான்குநறுங்கமலப்
பூவுந்திருப்பதம்பூவாலணிபவர்புந்தியுமே.

(இ - ள்.) பாவும் - பாடல்களும், தொடையும் - தொடைகளும், பதங்களும் - சொற்களும், சீரும் - சீர்களும், பல விதம் ஆ மேவும் - பலவகையாக அமையப்பெற்ற, கலைகள் - நூல்களை, விதிப்பாள் - நிர்வகிப்பவளான சரசுவதிக்கு, இடம் - இருப்பிடங்களாவன, — முதிய விதியின் நாவும் - (எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்) மூதாதையான பிரமனுடைய நாக்கும், பகர்ந்த தொல் வேதங்கள் நான்கும் - (அவனாற்) சொல்லப்பட்ட பழமையான நான்கு வேதங்களும், நறு கமலம் பூவும் - வாசனையையுடைய வெண்டாமரைமலரும், திரு பதம் பூவால் அணிபவர் புந்தியுமே - தனது திருவடிகளை மலர்களைக் கொண்டு இட்டு அருச்சிக்கின்ற அடியார்களுடைய மனமுமேயாம்; (எ-று.)

பா - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா முதலியன. துறை, தாழிசை, விருத்தம் என மூன்றுவகையான இவற்றினினங்களும், பாஎன்றதில் அடங்கும். தொடை - எழுத்துக்கள் ஒன்றிவரத் தொடுப்பது. அது, எதுகை மோனை முரண் முதலாகப் பலவாம். பதங்கள் - பகுபதமும், பகாப்பதமும்; பெயர் வினை முதலிய சொற்களெனினு மாம். சீர் - ஓரசைச்சீர் முதலியன. இவற்றின் தன்மையை, இலக்கணநூல்களிற் காண்க. தொடையும், சீரும் - பாவின் உறுப்பு. கலைகள்விதிப்பாள் - கல்வித்தெய்வமென்றபடி. விதி - படைத்தற் கடவுள். அவன் பிதாமகன் எனப்படுகின்ற முதன்

மை தோன்ற, 'முதியவிதி' என்றார். தொல்வேதம் - பண்புத்தொகை. வேதம் - ஒருவராலும் ஆக்கப்படாமல் கடவுள்போல நித்தியமாக வுள்ளதென்பது தோன்ற, 'தொல்வேதம்' எனப்பட்டது. இதனை ஆதியில் திருமால் பிரமனுக்கும், பின்பு பிரமன் மற்றையோர்க்கும் வெளியிட்டுக் கூறினரே யன்றி, யாரும் இதனைச் செய்தவரல்லரென அறிக. இதுபற்றி, வேதத்துக்கு 'செய்யாமொழி' என ஒருபெயர் வழங்கும். வேதம் என்ற வடசொல் - நன்மைதீமைகளை விதிவிலக்குக்களால் அறிவிப்பதென்று பொருள்படும்; வித் - அறிவித்தல். வேதங்கள் நான்கு - ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன. புந்தி - புத்தி என்ற வடசொல்லின் விகாரம். (௯)

௧0. புந்தியிற்கூரிருணீக்கும்புதியமதியமெஃகோ
வந்தியிற்றோன்றியதீபமென்கோநல்லருமறையோர்
சந்தியிற்றோன்றுந்தபனனென்கோமணித்தாமமென்கோ
வுந்தியிற்றோன்றும்பிரான்புயந்தோயுமொருத்தியையே.

(இ - ள்.) உந்தியில் தோன்றும் பிரான் புயம் தோயும் ஒருத்தியை - (திருமாலினது) நாபித்தாமரையினின்று தோன்றிய கடவுளான பிரமதேவனுடைய தோள்களைத் தழுவுகிற சரசுவதியாகிய ஒருத்தியை, - புந்தியில் கூர் இருள் நீக்கும் புதிய மதியம் என்கோ - (ஜனங்களுடைய) மனத்தின் மிக்க அஜ்ஞானமாகிய இருளைப் போக்குகிற புதிய சந்திரனென்று சொல்வேனோ! அந்தியில் தோன்றிய தீபம் என்கோ - மாலைப்பொழுதில் ஏற்றப்பட்டுவிளங்குவதான விளக்கென்று சொல்வேனோ! நல் அரு மறையோர் சந்தியில் தோன்றும் தபனன் என்கோ - சிறந்த அருமையான வேதங்கட்கு உரியவரான பிராமணர்கள் மஸ்காரஞ்செய்கிற காலைச்சந்தியிலே உதித்துவிளங்குகிற சூரியனென்று சொல்வேனோ! மணி தாமம் என்கோ - இரத்தினஹாரமென்று சொல்வேனோ! (எ - று.)

மிகப்பிரகாசிக்கிற சரசுவதியினது திவ்வியசொரூபம் சந்திர சூரிய அக்கினியர் என்னும் முச்சுடராகவும், இரத்தினமாலையாகவும் விகற்பிக்கலாம்படியுள்ளதென்பது, தேர்ந்த கருத்து.

புறவிருளை நீக்குகின்ற சந்திரனினும் இதற்குஉள்ள மேம்பாடுவிளங்க, 'புதிய மதியம்' என்றார். மதியம், அம்-சாரியை. ஸந்த்யா என்ற வடசொல் - அந்தி என்றும், சந்தி என்றும் விகாரப்பட்டது. பகலொடு இரவு சேருஞ் சமயத்தையும், இரவொடு பகல் சேருஞ்சமயத்தையும் உணர்த்தும் இப்பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய் முறையே மாலைச்சந்தியையும், காலைச்சந்தியையும் குறித்தது. என்கோ - என்கு ஓ எனப் பிரிக்க. என்கு-என்பேன்; என் - இடைச்சொற் பகுதி, கு-தன்மையொருமை விகுதி; [நன் - வினை - அ.] இதுவே எதிர்கால முணர்த்தும்; [நன் - பத - கஅ.] இனி, 'என்கவோ' என்பது, 'என்கோ' என விகாரப்பட்டதென்றலு மொன்று: என்பேனாகவோ என்று பொருள்; வியங்கோள்முற்று, தன்மையொருமைக்கு வந்ததென்க. தீபம், தபநன், தாமம், புஜம் - வடசொற்கள். (௧0)

௧௧. ஒருத்தியையொன்றுமிலாவென்மனத்தினுவந்து தன்னை
யிருத்தியைவெண்கமலத்திருப்பாளையெண்ணெண்கலைதோய்
கருத்தியையைம்புலனுங்கலங்காமற்கருத்தையெல்லாந்
திருத்தியையான்மறவேன்றிசைநான்முகன்றேவியையே.

(இ - ள்.) ஒருத்தியை - ஒப்பற்றவளும், ஒன்றும் இலா என் மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தியை - யாதொருநற்சிந்தனையு மில்லாத எனது மனத்திலே மகிழ்ச்சிகொண்டு தன்னை வீற்றிருக்கச்செய்தவளும், வெள் கமலத்து இருப்பாளை - வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளும், எண் எண் கலை தோய் கருத்தியை - அறுபத்துநான்கு கலைஞானமும் நிறைந்த மனத்தையுடையவளும், ஐம்புலனும் கலங்காமல் கருத்தை எல்லாம் திருத்தியை - (தன் அடியார்களுடைய) பஞ்ச இந்திரியங்களும் நிலைகலங்காதபடி (அவர்களுடைய) மனத்தையெல்லாம் திருந்தச்செய்பவளும், திசை நால் முகன் தேவியை - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்கு முகங்களையுடையவனான பிரமனது மனைவியுமான சரசுவதியை, யான் மறவேன் - நான் (ஒருகாலும்) மறக்கமாட்டேன் [இடைவிடாமலெப்பொழுதுந்தியானிப்பேனென்றபடி].

ஒருத்தி-ஒன்று என்பதன் அடியாகப் பிறந்த பெண்பாற்பெயர்; இதன் ஆண்பால் - ஒருத்தன், ஒருவன்; இதில், து - சாரியை. 'ஒன்றுமிலா என் மனத்தின் உவந்து தன்னை இருத்தி'—அடியவர்க் கெளியளாய் அவர்மனத்தில் வந்து வீற்றிருக்கும் பேரருளுடையவளென்றபடி. ஒன்று - எண்ணலளவாகுபெயர்; உம் - இழிவுசிறப்பு. இருத்தி, இரு என்பதன் பிறவினையான இருத்து - பகுதி. திருத்தி, திருந்துஎன்பதன் பிறவினையான திருத்து - பகுதி: இரண்டிலும், இ - கருத்தாப்பொருள்விகுதி. எண்ணெண் கலை - பண்புத்தொகைப் பன்மொழித்தொடர். கருத்தி; இ - பெயர்விகுதி. இங்கே, பொறி, புலன் எனப்பட்டது; ஐம்பொறி-மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி. அவை நிலைகலங்குதலாவது - தீநெறியால் ஐம்புலன்களிற்செல்லல். ஐம்புலனும், உம்மை-முற்றுப்பொருளது. மனத்தின், இன்-ஏழனுருபு. (௧௧)

௧௨. தேவருந்தெய்வப்பெருமானுநான்மறைசெப்புகின்ற
மூவருந்தானவராகியுள்ளோருமுனிவரரும்
யாவருமேனையவெல்லாவுயிருமிதழ்வெளுத்த
பூவருமாதினருள்கொண்டுஞானம்புரிகின்றதே.

(இ - ள்.) தேவரும் - தேவர்களும், தெய்வம் பெருமானும் - அத்தேவர்கட்குத்தலைவனாகிய இந்திரனும், நால் மறை செப்புகின்ற மூவரும் - நான்கு வேதங்களினாலுஞ் சொல்லப்படுகிற (அயன் அரி அரன் என்னும்) திரிமூர்த்திகளும், தானவர் ஆகி உள்ளோரும் - அசுரர்களாயுள்ளவர்களும், முனி வரரும் - இருஷிசிரேஷ்டர்களும், யாவரும் - (மற்றும் உயர்திணையின் பாற்பட்ட) அனைவரும், ஏனைய எல்லா உயிரும் - மற்றை [அஃறிணையாகவுள்ள] எல்லாவுயிர்களும், ஞானம் புரிகின்றது - அறிவுகொண்டிருத்தல், இதழ் வெளுத்த பூ வரு மாதின் அருள் கொண்டே - வெண்ணிறமான

இதழ்களையுடைய தாமரைமலரில் வாழ்கிற சரசுவதியினுடைய கருணையினாலேயாம்; (எ - று.)

உயர்திணையும் அஃறிணையுமாகிய எல்லாவுயிர்களும் கொள்ளும் இயற்கையறிவுக்கும் செயற்கையறிவுக்கும் சரசுவதியின் அருளே காரணமென்பது கருத்து. மூவர் - தொகைக்குறிப்பு. தானவர் - (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) தநு என்பவளது புதல்வர்; வடமொழித் தத்திதாந்தநாமம். முனிவரர் - வடமொழித் தொடர். ஏனைய - ஏனையென்னும் இடைச்சொலலடியாப்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம். வெளுத்தஎன்பதில், வெண்மையென்னும் பண்பினடி விகாரப்பட்டு வினைத்தன்மையடைந்த வெளு என்பது - பகுதி. அடைமொழிகொடாமல் 'பூ' என்றால், அது - எல்லாமலர்களிலும சிறந்ததாகிய தாமரையைக் குறிக்கும். மாது - விரும்பப்படும் அழகுடைய பெண். புரிகின்றது - நிகழ்காலத் தொழிற்பெயர். (கஉ)

கங.. புரிகின்றசிந்தையி னூடேபுகுந்துபுகுந் திருளை
யரிகின்றதாய்கின்றவெல்லாவறிவினரும்பொருளைத்
தெரிகின்றவின்பங்கனிந்தூறிநெஞ்சந்தெளிந்துமுற்ற
விரிகின்றதெண்ணெண்கலைமாதுணர்த்தியவேதமுமே.

(இ - ள்.) புரிகின்ற சிந்தையினூடே - (தன்னை) விரும்பிப் பயில்கின்றவர்களுடைய மனத்தினுள்ளே, புகுந்து புகுந்து - (அவர்கள் பயிலப் பயில) நன்றாகச் சென்று ஊன்றி, இருளை அரிகின்றது-(அவர்கள் மனத்திலுள்ள அஜ்ஞானமாகிய) அகவிருளை அழிக்கின்றதும்,—ஆய்கின்ற எல்லா அறிவின் அரு பொருளை தெரிகின்ற இன்பம் கனிந்துஊறி-(நுட்பமாக) ஆராய்கிற எல்லாருடைய அறிவினாலும் அருமையான தத்துவப்பொருளை அறிந்து அதனால் (அவரவர்) அடைகிற ஆனந்தம் முதிர்ந்து ஊறப்பெற்று, நெஞ்சம் தெளிந்து முற்ற - (அவர்களுடைய) மனம் தெளிவடைந்து முதிரும்படி, விரிகின்றது - (அம்மனத்திற்) பரவுகின்றதும்,—எண் எண் கலைமாது உணர்த்திய வேதமே - அறுபத்துநான்குகலைகளுக்கும் உரிய மகளான சரசுவதியினாற் சொல்லப்பட்ட வேதமேயாம்; (எ - று.)—வேதமும் என்ற உம்மை - அசைநிலை.

'புரிகின்ற சிந்தையினூடே புகுந்து புகுந் திருளை அரிகின்றது' என்றது - பொதுப்பட வேதம் தன்னை யோதி உணர்வாரது அறியாமையைப் போக்கி அவர்க்கு நல்லறிவுச்சுடர் கொளுத்துந் தன்மையை விளக்கும். 'ஆய்கின்ற .. .விரிகின்றது' என்றதனால், நுட்பமாக வேதாந்தத்தைஆராய்பவர் உண்மைப்பொருளையுணர்ந்து அதனால் ஆனந்தமடைந்து மனந்தெளிந்து மேன்மையடையுந்திறம் விளக்கப்பட்டது. வேதம் வித்யாசொரூபமாதலால், 'கலைமாதுணர்த்திய வேதம்' எனப்பட்டது. சிந்தையினூடு, ஊடு - ஏழனுருபு, இன் - சாரியை. புகுந்து புகுந்து, அடுக்கு - இடைவிடாமைப் பொருளது. அரிதல் என்னும் வினையின் ஆற்றலால், இருளின் திணிமை விளங்கும். நெஞ்சம், அம் - சாரியை. (கங)

கசு. வேதமும்வேதத்தினந்தமுமந்தத்தின்மெய்ப்பொருளாம்
பேதமும்பேதத்தின்மார்க்கமுமார்க்கப்பிணக்கறுக்கும்
போதமும்போதவுருவாகியெங்கும்பொதிந்தவிந்து
நாதமுநாதவண்டார்க்கும்வெண்டாமரைநாயகியே.

(இ - ள்.) நாதம் வண்டு ஆர்க்கும் வெள் தாமரை நாயகி - இனிய ஓசையையுடைய [ரீங்காரஞ்செய்யுந்தன்மையுள்ள] வண்டுகள் ஒலிக்கப்பெற்ற வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவியானவள்,—வேதமும் - எல்லாவேதங்களும், வேதத்தின் அந்தமும் - அந்த வேதங்களின் அந்தங்களும் [உபநிஷத்துக்களும்], அந்தத்தின் மெய் பொருள் ஆம் பேதமும் - அந்தஉபநிஷத்துக்களிற்கூறப்பட்டுள்ள உண்மையான பொருள்களாகிய கடவுளரின் பேதங்களும், பேதத்தின் மார்க்கமும் - அந்தந்தக்கடவுளரைப்பற்றிய பலவகைச்சமயங்களின்வழிகளும், மார்க்கம் பிணக்கு அறுக்கும் போதமும் - (பற்பலவகைப்பட்ட) அந்தச்சமயவழிகளின் மாறுபாட்டையொழித்து உண்மையை வெளிப்படுத்தும் நல்லறிவும், போதம் உரு ஆகி எங்கும் பொதிந்த விந்துநாதமும் - ஞானசொரூபமாகி எல்லாவிடங்களிலும் மறைந்துறைகின்ற விந்துநாதமும், (ஆவள்); (எ - று.)—வினைமுற்று வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

சரசுவதியானவள் வேதம் வேதாந்தம் கடவுளின்மூர்த்திபேதம் பலவகைச்சமயம் உண்மையறிவு விந்துநாதம் ஆகிய எல்லாப்பொருள்களாகவும் பரிணமித்திருப்பளென்பது கருத்து. வேதத்தின்பிரிவு இரண்டனுள் யாகாதி கிரியைகளைக் கூறுகிற பூர்வபாகத்தைக் கர்மகாண்டமென்றும், பகவானைக்குறித்துக் கூறுவதும் வேதத்தின் தேர்ந்த கருத்துமான உத்தரபாகத்தை உபநிஷத் என்றும் வேதாந்தமென்றும் பிரமகாண்டமென்றும் கூறுவர். கடவுளரின் பேதமாவது - வேதாந்தத்திற்கூறப்பட்ட பிரமன் விஷ்ணு சிவன் முதலிய மூர்த்திபேதங்கள். மார்க்கப்பிணக்கறுக்கும் போதமாவது - அக்கடவுளரைப்பற்றிய பலவகைச்சமயங்களிலும் சற்சமயம் இதுவென்று துணிந்து உண்மையறியும் தத்துவஞானம். விந்து - தாது, நாதம் - இந்திரியம்; என்றது, எல்லாப்பொருள்கட்கும் காரணமாகியும் காரியமாகியும் நிற்பவளென்றபடி. (கசு)

கரு. நாயகமானமலரகமாவதுஞானவின்பச்
சேயகமானமலரகமாவதுந்தீவினையா
லேயகமாறிவிடுமகமாவதுமெவ்வுயிர்க்குந்
தாயகமாவதுந்தாதார்சுவேதசரோருகமே.

(இ - ள்.) நாயகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும் - (சரசுவதிவீற்றிருக்கும் பெருமையுடைமையால் எல்லாமலர்களுள்ளும்) தலைமையாகிய மலராகப் பெறுவதும், ஞானம் இன்பம் சேய் அகம் ஆன மலர் அகம் ஆவதும்-ஞானநலங்கனிதலாகிய குழந்தை வளருமிடமான மலராகப்பெறுவதும், தீவினையால் எய் அகம் மாறிவிடும் அகம் ஆவதும் - (முற்பிறப்பிற்செய்த)பாவத்தினாலுண்டாகிய செருக்கு நீங்குதற்குஉரிய இடமாகப்பெறுவதும், எ உயிர்

க்கும் தாய் அகம் ஆவதும் - எல்லாவுயிர்கட்கும் தாய்வீடாகப்பெறுவதும், (யாதெனின்),—தாது ஆர் சுவேத சரோருகம்-(சரசுவதிவசிக்கின்ற) மகரந்தப்பொடிகள் நிறைந்துள்ள வெண்டாமரைமலரேயாம்; (எ - று.)

சரசுவதி வீற்றிருக்கப்பெற்ற பேறு கிடைத்தலால் 'நாயகமான மலராகமாவது' என்றும், பேரின்பத்திற்குக்காரணமான கல்விக்குஉரிய மகள் இருத்தலால் 'ஞானவின்பச்சேயகமான மலராகமாவது' என்றும், தன்னைத் தியானித்தவர்க்கு முற்பிறப்பின்தீவினையைநீக்கிப் பரிசுத்தராக்குந் தன்மையுடைமையால் 'தீவினையாலேயகமாறிவிடுமகமாவது' என்றும், எல்லாவுயிர்களையும் படைக்குங் கடவுளான பிரமதேவனது மனைவியாதல்பற்றித் தாயானசரசுவதிக்கு இருப்பிடமாதலால் 'எவ்வுயிர்க்குந்தாயகமாவது' என்றும் வெண்டாமரைமலரைச் சிறப்பித்துக்கூறினர். (கரு)

கசு. சரோருகமேதிருக்கோயிலுங்கைகளுந்தாளிணையு
முரோருகமுந்திருவல்குலுநாபியுமோங்கிருள்போற்
சிரோருகஞ்சூழ்ந்தவதனமுநாட்டமுஞ்சேயிதழு
மொரோருகமீரரைமாத்திரையானவுரைமகட்கே.

(இ - ள்.) ஓர் ஓர் உகம் ஈர் அரை மாத்திரை ஆன உரைமகட்கு - ஒவ்வொருயுகமும் ஒருமாத்திரைப்பொழுதாகப்பெற்ற கல்வித்தெய்வமாகிய சரசுவதீதேவிக்கு,—திரு கோயிலும் - அழகிய இருப்பிடமும், கைகளும்—, தாள் இணையும் - இரண்டு திருவடிகளும், உரோருகமும்-தனங்களும், திரு அல்குலும்—,நாபியும் - கொப்பூழும், ஓங்கு இருள் போல் சிரோருகம் சூழ்ந்த வதனமும் - மிக்கஇருளைப்போன்ற [மிகக்கறுத்த] கூந்தல் சூழப்பெற்ற திருமுகமும், நாட்டமும் - திருக்கண்களும், சேய் இதழும் - சிவந்த அதரமும், (ஆகிய இவ்வுறுப்புக்கள்), சரோருகமே - செந்தாமரைமலர்களேயாம்; (எ - று.)

சரசுவதியின் எல்லாஅவயவங்களும் தாமரைமலர்போன்றன வென்பதாம். உரோருஹம் - மார்பில் முளைத்துள்ளது; சிரோருஹம்-தலையில்முளைத்துள்ளது; வடமொழிக்காரணப்பெயர்கள். யுகங்கள் நான்கு - கிருதயுகம், திரேதாயுகம், துவாபரயுகம், கலியுகம் என்பன. இந்தச்சதுர்யுகம் ஆயிரங் கழிந்தால் பிரமனுக்கு ஒருபகலாம்; பின்னும் ஓராயிரங் கழிந்தால் ஓர்இரவாம். மாத்திரை - கண்ணிமைப்பொழுது அல்லது கைந்நொடிப்பொழுது ஒன்று கொண்டது. மிகப்பெரிய காலவளவாகிய யுகமொன்றுதானே பிரமனுக்கு மிகச்சிறியபொழுதாகு மெண அவனது ஆயுளின் பெருக்கங் கூறியவாறு. சரசுவதி அந்தப்பிரமதேவனது மனைவியாய் அவனைவிட்டுப்பிரியாமல் எப்பொழுதும் அவனுடன் உறைபவளாதலால், அவளதுஆயுளும் அவ்வாறே பெருக்கமுடையதாகு மெண ஈற்றடியால் விளக்கப்பட்டது.(கசு)

கஎ. கருந்தாமரைமலர்கட்டாமரைமலர் காமருதா
ளருந்தாமரைமலர்செந்தாமரைமல ராலயமாத்
தருந்தாமரைமலர்வெண்டாமரைமலர் தாவிலெழிற்
பெருந்தாமரைமணக்குங்கலைக்கூட்டப்பிணை தனக்கே.

(இ - ள்.) தா இல் எழில்-குற்றமில்லாத அழகையுடைய,பெரு தாமரை மணக்கும் - சிறந்த தாமரைமலரிற் பொருந்தி வசிக்கின்ற, கலை கூட்டம் பிணைதனக்கு - கலைஞானங்களின்தொகுதிக்குரியவளானபெண்மான் போன்ற சரசுவதிக்கு,—கண் தாமரை மலர் கரு தாமரைமலர்-கண்களாகிய தாமரைமலர்கள் கருநெய்தல்மலர்போலும்; காமரு தாள் அரு தாமரை மலர்-(யாவராலும்) விரும்பப்படுகிற[அழகிய]திருவடிகளாகியஅருமையான தாமரைமலர்கள்,செம் தாமரை மலர் - செந்தாமரைமலர்போலும்; ஆலயம் ஆ தரும் தாமரை மலர் - எழுந்தருளியிருக்கு மிடமாக அமைந்த தாமரை மலர், வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரைமலராம்; (எ - று.)

கவி, சமத்காரமாக, கருந்தாமரை செந்தாமரை வெண்டாமரை என்ற மூன்றுவகைத் தாமரைமலரையும் கலைமகளோடு இயைபுபடுத்தி யுரைத்தார். கருநெய்தல் கருந்தாமரை யெனப்படுதலை, அதற்கு வடமொழியில் வழங்கும் 'நீலாம்புஜம்'என்ற பெயரினாலும் அறிக. மகளிர்கண்ணுக்குக் கருநெய்தல்மல ருவமை-கருமை மென்மை அழகுகளுக்கு. 'கண்டாமரைமலர்' என்ற பாடம் இலக்கணத்துக்கு ஒத்தது; "ணனவல்லினம் வரட் டறவும்" என்ற சூத்திரத்து"அல்வழிக்கு அனைத்துமெய் வரினு மியல்பாகும்மே"என்றதுகாண்க. பெரியோருடைய பாதத்தை 'திருவடித்தாமரை' என்றும்,அவர்களுடைய கையை 'கைத்தாமரை' என்றும் இவ்வாறு உபசாரமாகக் கூறுந் தகுதிபற்றி 'கண்தாமரைமலர்,' 'தாள் தாமரைமலர்' என்றார். காமரு என்பது - காமம் மருவு என்பதன் விகாரம். ஆலயம் - வடசொல். ஆ-விகாரம். தா - உரிச்சொல். மணத்தல் - கூடுதல். 'பெருந்தாமரை மணக்கும்' என்பதற்கு - சிறந்த தாமரை மணம்வீசுகின்ற என்று பொருள்கொள்ளினுமாம்; தாமரைமலரில் எப்பொழுதும் வசித்தலும், பதுமினி யென்னும் உத்தம சாதிமாதரின்மேனி தாமரைமணம்வீசுமென்ற நூற்கொள்கையும்,இங்ஙனங் கூறுதற்குக் காரணங்களாம். இனி, தாமரைமலர் மணம்வீசுதற்குக் காரணமான என்றலு மொன்று.இவளுடைய திருமேனியின் ஸ்பர்சத்தால் தாமரை மலர் மணம்வீசுமென இவளுடைய திவ்வியகந்தத்தின் சிறப்பையுணர்த்தியபடி. அன்றி, பெருந்தாமர் - பரந்தாமர்; சிறந்தசோதியையுடைய கடவுள்; இங்கே பிரமதேவர். அவரை, மணக்கும் - மணஞ் செய்துகொண்ட என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. பிணை-உவமையாகுபெயர்; கண்ணோக்கில் உவமம். சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. நான்காமடியில், மானின் பரியாய நாமமாகிய மரை கலை பிணை என்றசொற்கள் அமையவைத்தது, ஒருவகைக் கவிசாதுரியம். (கஎ)

கஅ. தனக்கேதுணிபொருளென்னுந்தொல்வேதஞ் சதுர்முகத்தோ
னெனக்கேசமைந்தவபிடேகமென்னு மிமையவர்தா
மனக்கேதமாற்றுமருந்தென்ப சூடுமலரென்பன்யான்
கனக்கேசபந்திக்கலைமங்கைபாதகமலங்களே.

(இ - ள்.) கனம் - மேகம்போன்ற, கேசம் பந்தி - கூந்தற்பாரத்தையுடைய,கலை மங்கை-கல்விமகளான சரசுவதியினுடைய, பாதம் கமலங்கள்-திருவடித்தாமரைமலர்களை,—தொல் வேதம் - அநாதியான வேதம், தனக்

கே துணி பொருள் என்னும் - தனக்கே உரியதென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருள் என்று சொல்லும்; சதுர் முகத்தோன்-நான்குமுகத்தவனான பிரமன், எனக்கே சமைந்த அபிடேகம் என்னும்-எனக்கே உரியதாகஅமைந்த கிரீடமென்று சொல்வான்; இமையவர் தாம்-மற்றைத்தேவர்கள் தாங்கள், மனம் கேதம் மாற்றும் மருந்து என்ப - (தங்கள்) மனத்திலுள்ள(அறியாமையாகிய) நோயைத் தீர்க்கும் மருந்து என்று சொல்வார்கள்; சூடும் மலர் என்பன் யான்-யான் தலையின்மேற் சூடும் பூவென்றுசொல்வேன்; (எ-று.)

இது, பலபடப்புனைவணி; வடநூலார் உல்லேகாலங்காரம் என்பர். ஒருபொருளைப் பலர் பலதன்மைகளினாலே பலபொருளாகச் சொல்லுதல், இதன் இலக்கணம். தனக்கே, எனக்கே,ஏ-பிரிநிலை. அபிஷேகம்-வடசொல். "சில்லரிக் கிண்கிணி மென்தெய்வமலர்ச் சீறடியைத், தொல்லை மணிமுடி மேற்சூட்டினான்" என்றபடி ஊடல்தணிக்குங்காலத்துக் கணவன் மனைவியின் பாதத்தை முடிமேற் கொள்வதோர் இயைபுபற்றி, பிரமன் அதனை அபிஷேக மென்பானாயினான். மநஃ கேதம்-வடமொழித்தொடர். கேதம் - துன்பம். என்ப - பலர்பால் முற்று; என் - இடைச்சொற் பகுதி, ப - விகுதி; இதுவே எதிர்காலங் காட்டும். கசம், கேசபங்க்தி என்ற வடசொற்றொடர்கள் விகாரப்பட்டன. கேசபந்தி - மயிரொழுங்கு. (௧௮)

௧௯. கமலந்தனிலிருப்பாள் விருப்போடங்கரங்குவித்துக்
கமலங்கடவுளர்போற்றுமென் பூவைகண்ணிற்கருணைக்
கமலந்தனைக்கொண்டுகண்டொருகாற்றங்கருத்துள் வைப்பார்
கமலங்கழிக்குங்கலைமங்கையாரணிகாரணியே.

(இ - ள்.) கமலந்தனில் இருப்பாள்-தாமரைமலரில் வீற்றிருப்பவளும், கடவுளர் - தேவர்கள், விருப்போடு - விருப்பத்துடனே, அம் கரம் கமலம் குவித்து-அழகிய கைகளாகிய தாமரைமலர்களைக் கூப்பி[அஞ்சலிசெய்து], போற்றும் - துதிக்கின்ற, மெல் பூவை - மென்மையான கிளிபோன்றவளும், ஆரணி - வேதங்களின் சொரூபமாயிருப்பவளும், காரணி - (எல்லாவற்றிற்கும்) காரணமாயிருப்பவளும்(ஆகிய), கலை மங்கை - கலைமகள்,—ஒரு கால் தம் கருத்துள் வைப்பார் கம் மலம் - (தன்னை) ஒருமுறை தமது மனத்தினுள் வைத்துத் தியானிப்பவர்களுடைய அறிவின் குற்றங்களை,—கண்ணில் கருணை கமலந்தனை கொண்டு கண்டு- (தனது) திருக்கண்களினின்று வெளியாகிற அருள்வெள்ளத்தைக்கொண்டு (அவர்களைக்) கடாக்ஷித்து, கழிக்கும்-போக்கிவிடுவாள்; (எ-று.)

கமலம் என்ற வடசொல்-முதலிரண்டடிகளில் தாமரையென்ற பொருளிலும், மூன்றுமடியில் நீர்என்ற பொருளிலும் வந்தது. கம் - அறிவு; இந்திரியமுமாம். இதற்குத் தலையென்று ஒருபொருளுள்ளதனால், கமலம் என்பதற்கு-தலைவிதியென்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று; அன்றி,கமலமென்பதை அகமலம், அல்லது பாதகமலம் என்பதன் முதற்குறைவிகாரமெனக் கொண்டாலும் பொருள்படும்; மனக்குற்றம் அல்லது பாவதோஷம் எனக் காண்க. விருப்பு-அன்பு, பக்தி; விரும்பு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். கடவுளர் - (இவ்வுலகச பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடைய

வர். கடவுள் என்பதில், உள் - தொழிற்பெயர்விகுதி. 'ஒருகால்' என்பதனை 'கண்டு' என்பதோடு சேர்த்து ஒருமுறை அருணோக்கஞ்செய்தமாத்திரத்தில் தீர்த்திடுவாள் என்றுங் கொள்ளலாம். (௧௧)

௨௦. காரணன்பாகமுஞ்சென்னியுஞ்சேர்தருகன்னியரு
நாரணனாகமகலாத்திருவு மோர்நான்மருப்பு
வாரணன்றேவியு மற்றுள்ளதெய்வமடந்தையரு
மாரணப்பாவைபணித்தகுற்றேவலடியவரே.

(இ - ள்.) காரணன் - காரணமென்னும் ஆகமத்தில் எடுத்துச்சொல்லப்பட்டவனான சிவபிரானது, பாகமும் - இடப்பக்கத்திலும், சென்னியும்-முடியின்மேலும், சேர்தரு-(முறையே) சேர்ந்துள்ள, கன்னியரும்-இளமகளிரான பார்வதி கங்கை யென்பவர்களும்,—நாரணன் ஆகம் அகலா திருவும்-திருமாலினது மார்பை விட்டுநீங்காத [மார்பில்நித்தியவாசஞ்செய்கிற] இலக்குமியும்,—ஓர் நால் மருப்பு வாரணன் தேவியும் - ஒப்பற்ற நான்குதந்தமுள்ள ஐராவதமென்னும் யானையையுடையவனான இந்திரனது மனைவியாகிய இந்திராணியும், மற்று உள்ள தெய்வம் மடந்தையரும்-மற்றைய தேவமாதர்களும், (ஆகிய அனைவரும்), ஆரணம் பாவை பணித்த குறு ஏவல் அடியவரே-வேதங்களின் சொரூபமான சரசுவதிதேவி கட்டளையிட்ட சிறியஏவல் தொழில்களைச் செய்யும் அடியார்களே யாவர் ; (எ - று.)

என்றது, அறிவுக்குஉரிய தெய்வமான சரசுவதியினது தலைமையை மிகுதியாகப் புகழ்ந்து துதித்தவாறாம். காரணம் - சைவாகமநூல் இருபத்தெட்டில் ஒன்று ; இங்கே காரணன் என்றது, உபலக்ஷணவகையால் எல்லாஆகமங்களினாலும் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறவ னென்றவாறாம். இனி, யாவர்க்கும் முதல்வராகிய திரிமூர்த்திகளில் ஒருவனென்றகருத்தால் காரணன் எனக் கூறியதாகக் கொள்ளுதலும் ஒன்று. மலையரசனாகிய இமவானினது பெண்களாகிய உமை கங்கை என்ற இருவரும் சிவபிரானைச்சேர்ந்தனராதலால், 'காரணன் பாகமுஞ் சென்னியுஞ் சேர்தரு கன்னியர்' எனப்பட்டனர். கங்கையைச் சிவபிரானுக்கு மனைவியென்றற்குக் காரணம்-சிவபிரானை நீங்காது சேர்ந்திருத்தலும்,குமாரனையுண்டாக்குதற்குச் சிவபிரான்வெளிப்படுத்திய அனற்பொறிகளை யேற்றுக்கொண்டமையுமாம்.

உமை சிவன்பாகஞ்சேர்ந்த கதை:—பிருங்கி யென்னும் மகாமுனிவர் தன்னைவிலக்கிச் சிவபிரானைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்யக்கண்ட பார்வதீதேவி, தன்பதியை நோக்கி 'முனிவர்என்னைப்பிரதக்ஷிணம்செய்யாமைக்கு ஏது என்?' என்று வினவ, சிவபிரான் 'இம்மைமறுமைப்பயன்களைப் பெற விரும்புபவர் உன்னையும், முத்திபெற விரும்புபவர் என்னையும் வழிபடுவர்' என்ன, அதுகேட்ட தேவி பெருமானைப் பிரியாதிருக்குமாறு தவம்புரிந்து வாமபாகம் பெற்றன ளென்பதாம்.

கங்கை சிவபிரான் சென்னி சேர்ந்த கதை:—சூரியகுலத்துத் தோன்றிய பகீரதசக்கரவர்த்தி,கபிலமுனிவரதுகண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சாம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரானசகரபுத்திரர்

அறுபதினாயிரவரையும்நற்கதிபெறுவிக்கும்பொருட்டுநெடுநாள்தவஞ்செய்து கங்காநதியைத் தேவலோகத்திலிருந்து கீழுலகத்துக்குக் கொணர்கையில் அதனது விசையோடுவரும் வெள்ளப்பெருக்கைஏற்றுக்கொள்ளுதற்கு ஏற்ற வலிமை பூமிக்குஇல்லையென்ற காரணத்தால் அவ்வரசன் சிவபிரானைப்பிரார்த்திக்க,அவன்வேண்டுகோளின்படி அப்பெருமான் அந்நதியைச் சடைமுடியிலேற்றுப் பின்பு சிறிதுசிறிதாகப் பூமியில் விட்டருளின னென்பதாம்.

காரணம், பாகம், வாரணம் - வடசொற்கள். கந்யா, நாராயணன்என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. சேர்தரு, தாஎன்ற துணைவினை விகாரப்பட்டது. குறுமை + ஏவல்=குற்றேவல்;பண்புஈறுபோய்த்தன்ஒற்றுஇரட்டிற்று. ஓர்-ஒன்று என்பதன்விகாரம்; உகரம்பெறுமலும்,முதல்நீளாமலும்நின்றது.

உ௩. அடிவேதநாறுஞ்சிறப்பார்ந்தவேதமனைத்தினுக்கு
முடிவே தவளமுளரிமின்னே முடியாவிரத்ன
வடிவே மகிழ்ந்துபணிவார்தமதுமயலிரவின்
விடிவே யறிந்தென்னையாள்வார்தலந்தனில்வேறிலையே.

(இ - ள்.) அடி வேதம் நாறும் சிறப்பு ஆர்ந்த - திருவடிகள் வேதங்களில்வாசனைவீசப்பெறுகிற மேன்மைநிறைந்த, வேதம் அனைத்தினுக்கும் முடிவே - வேதங்களெல்லாவற்றுக்குந் தேர்ந்தகருத்தாகவுள்ளவளே! தவளம் முளரி மின்னே - வெண்டாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற மின்னற்கொடிபோல விளங்குபவளே! முடியா இரத்ன வடிவே - அழியாத இரத்தினம்போலப் பிரகாசிக்கிற வடிவமுடையவளே! மகிழ்ந்து பணிவார்தமது மயல் இரவின் விடிவே-அன்புகொண்டு வணங்கும் அடியார்களுடைய அஞ்ஞான மயக்கமாகிய இருளிரவை யொழிக்குஞ் சூரியோதயமாகவுள்ளவளே! என்னை அறிந்து ஆள்வார்-எனதுநிலைமையை அறிந்து என்னை அடிமைகொண்டு பாதுகாப்பவர், தலந்தனில் - இவ்வுலகத்தில், வேறு இலை - (உன்னையன்றி) வேறு யாரு மில்லை ; (எ - று.)—ஏ - தேற்றம்.

தமக்குக் கலைமகளையன்றி வேறுகதியின்மையை வெளியிட்டார். 'அடி வேதம்நாறும் சிறப்பார்ந்த' என்றது,சரசுவதிக்குஅடைமொழி; அவளுடைய திருவடி வேதங்களிற்பரிமளித்தலாவது-வேதங்களில் எங்கும்இடைவிடாது துதிக்கப்படுதல். திருவடித்தாமரையென்னும் வழக்கை உட்கொண்டு, 'அடி நாறும்' என்றன ரென்க. இனி, திருவடிகள் வேதங்களின்வாசனைவீசப் பெற்ற என்று பொருளுரைத்தாலும் முன்போலவே கருத்துக்கொள்ளலாம்; (வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தில் "கங்கையு நான்மறையுந் துளவுங் கமழ் கழலினை","கங்கையினறலுங் காளியன்முடியுங் காளிந்திக்கரையுமே கமழும், பங்கயமலர்கள்" என்றவை இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.) வேதம்அனைத்தினுக்கும் முடிவு - வேதங்களின் உத்தரபாகமும் தேர்ந்தகருத்து மான வேதாந்தத்திற் சித்தாந்தஞ்செய்யப்பட்ட மெய்ப்பொருளாக வுள்ளவளென்றபடி; வேதாந்தசொரூபமாகவுள்ளவ ளென்றலும் ஒன்று. தவளம், ரத்நம் - வடசொற்கள். முளரி - முட்களையுடைய அரியையுடைய தெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி.வேற்றுமைத்தொகையன்மொழி. அரி=அரை;

தண்டின் மேற்புறம். மின் - உவமையாகுபெயர். விடிவு - பொழுதுவிடியுங்காலம், சூரியோதயம். தன் அடியார்களின் அகவிருளை யொழிப்பவளென்பது, 'பணிவார்தமது மயலிரவின் விடிவே' என்பதன் கருத்து. (உக)

உஉ. வேறிலையென்றுனடியாரிற்கூடி விளங்குநின்பேர்
கூறலையானுங்குறித்துநின்றேனைம்புலக்குறும்பா
மாறலைகள்வர்மயக்காமனின்மலர்த்தாணெறியிற்
சேறலையீந்தருள் வெண்டாமரைமலர்ச்சேயிழையே.

(இ - ள்.) வெள் தாமரை மலர் - வெண்டாமரைப்பூவில் வீற்றிருக்கின்ற, சேயிழையே - செவ்வியஆபரணங்களையுடையவளே!— வேறு இலை என்று - (உன்னையன்றி) வேறு (கதி) இல்லையென்று நிச்சயித்து, உன் அடியாரில் யானும் கூடி - உனதுஅடியார்களில் நானும் ஒருவனாகச் சேர்ந்து, விளங்கும் நின் பேர் கூறலை குறித்து நின்றேன் - சிறப்புப்பெற்று விளங்குகிற உனதுதிருநாமங்களைச் சொல்லுதலைக் குறிக்கொண்டுநின்றேன்; ஐம்புலம் குறும்பு ஆம் - பஞ்சஇந்திரியங்களின் பொல்லாங்குகளாகிய, மாறு அலை கள்வர் - எதிர்த்து (வழி) பறிக்கிற திருடர்கள், மயக்காமல்-(என்னை) மயங்கச்செய்யவொட்டாதபடி, நின் மலர் தாள் நெறியில் சேறலை - உன்னுடைய திருவடித்தாமரைகளின் வழியே செல்லுந்திறத்தை, ஈந்து அருள் - (எனக்குக்) கொடுத்தருள்வாய்; (எ - று.)

("நல்லவை செய்யத் தொடங்கினும் நோனுமே, அல்லன அல்லவற்றிற் கொண்டுய்க்கும் - எல்லி, வியனெறிச் செல்வாரை யாறலைத்துண்பார், செலவுபிழைத் துய்ப்பபோல்"என்றபடி) நேர்வழியிற் செல்பவரை வழிக்கொள்ளைக்காரர் அதைவிட்டுக் கொடுவழியிற்செல்லும்படி சூழ்ச்சிசெய்வது போல, எனதுபஞ்சஇந்திரியங்கள் என்னை மயக்கித் தீநெறிச்செலுத்தாதபடி நீ என்பக்கல் அருள்செய்து என்னை உன்திருவடியை விடாது பின்பற்றிச் செல்லுதலாகிய நன்னெறியிற் செலுத்தவேண்டுமென வேண்டியபடி.

பேர் - மரூஉ. 'குறும்பாமாறலைகள்வர்'என்னுந்தொடரைக் குறும்பாம் ஆறு அலை கள்வர் எனப்பிரித்து, ஆறு அலை கள்வர் - வழிபறிக்குந் திருடர் என்று பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்து மாயினும் மோனைத்தொடைக்குச் சேராமை அறிக. அலைகள்வர்-பிறவினையில்வந்த வினைத்தொகை. சேறல் - செல்லுதல்; தொழிற்பெயர்; செல் - பகுதி, தல் - விகுதி, பகுதிமுதல்நீண்டது - விகாரம், தகரம் றகரமான விடத்து லகரம் கெட்டது - சந்தி. சேயிழை - பண்புத்தொகையன்மொழி; செம்மை+இழை=சேயிழை; இங்கே, செம்மை - அழகு; நிறமெனக் கொள்ளலாகாது; "வெள்ளைக்கலையுடுத்து வெள்ளைப் பணிபூண்டு, வெள்ளைக் கமலத்தில் வீற்றிருப்பாள் - வெள்ளை ......தாய்" ஆதலால். கள்வர், கள் - பகுதி, வ் - பெயரிடைநிலை. (உஉ)

உ௩. சேதிக்கலாந்தர்க்கமார்க்கங்க ளெவ்வெவர்சிந்தனையுஞ்
சோதிக்கலா முறப்போதிக்கலாஞ் சொன்னதேதுணிந்து
சாதிக்கலா மிகப்பேதிக்கலா முத்திதானெய்தலா
மாதிக்கலாமயில்வல்லிபொற்றாளையடைந்தவர்க்கே.

(இ - ள்.) ஆதி - பழமையான, கலா மயில் - கல்விக்கு உரிய மயில் போலுஞ் சாயலுள்ள மகளும்,வல்லி-பூங்கொடிபோன்றவளுமான சரசுவதியினது, பொன் தாளை - அழகிய திருவடிகளை, அடைந்தவர்க்கு - சரணமடைந்தவர்களுக்கு,—தர்க்க மார்க்கங்கள் சேதிக்கல் ஆம்-(தம்மையெதிர்த்து வாதப்போர் செய்பவர்களுடைய)வாதநெறிகளைக் கண்டித்தல்இயலும்; எவ்வெவர் சிந்தனையும் சோதிக்கல் ஆம் - யார்யாருடைய மனத்தின் நிலைமையையும் ஆராய்ந்தறிதல் இயலும்; உற போதிக்கல் ஆம் - (எல்லோர்க்கும் எல்லாவிஷயங்களையும்) நன்றாகச்சொல்லியுணர்த்துதல் இயலும்;சொன்னதே துணிந்து சாதிக்கல் ஆம் - தாம் சொன்ன பொருளையே சித்தாந்தமாக நிச்சயித்து நிலைநாட்டவல்ல திறமை உண்டாம்; மிக பேதிக்கல் ஆம்-(தமது கொள்கைக்கு மாறாகப் பிறர்சொன்ன பூர்வபக்ஷங்களையெல்லாம்) மிகுதியாகக் கண்டிக்குந் திறம் உண்டாம்; முத்தி தான் எய்தல் ஆம் - மோக்ஷத்தை எளிதில் அடைதல் கைகூடும்; (எ - று.)

சரசுவதியைச் சரணமடைந்தார்க்கு அவளருளால் இம்மையிலுண்டாகும் வாதசக்தி போதநாசக்தி முதலிய சக்திவிசேஷங்களும், மறுமையில் முத்தியும் கைகூடுகிற சிறப்பை இதில் வெளியிட்டார்.

சேதிக்கல், சோதிக்கல், சாதிக்கல், பேதிக்கல் என்றவற்றின் பகுதி - வடமொழியடியாப்பிறந்த வினை ; கு-சாரியை, அல்-விகுதி. தர்க்கமார்க்கம், சிந்தநா, முக்தி, ஆதி, வல்லீ-வடசொற்கள். கலா - வடசொல், ஆவீறு ஐயாகாது நின்றது. எவ்வெவர் என்றதில், அடுக்கிநின்ற வினு-எஞ்சாமைகுறிப்பது. சொன்னது - இறந்தகால வினையாலணையும்பெயர் ; இதில், 'இன்' இடைநிலை முதல் தொக்கது. எய்தல் என்ற தொழிற்பெயரில், எய்து - பகுதி, அல்-விகுதி : (அம்புசெலுத்துத லென்னும் பொருளில், எய்-பகுதி, தல் - விகுதி.) (உங)

உச. அடையாளநாண்மலரங்கையிலேடுமணிவடமு
முடையாளைநுண்ணிடையொன்றுமிலாளையுபநிடதப்
படையாளையெவ்வுயிரும்படைப்பாளைப்பதுமநறுந்
தொடையாளையல்லது மற்றினியாரைத்தொழுவதுவே.

(இ - ள்.) நாள் மலர் - அன்றுமலர்ந்த தாமரைப்பூப்போன்ற, அம் கையில் - அழகிய கைகளில், ஏடும் - ஏட்டுப் புத்தகத்தையும், அணி வடமும் - அழகிய ஜபமாலையையும், அடையாளம் -தனக்குஉரிய அறிகுறியாக, உடையாளை - கொண்டுள்ளவளும், நுண் இடை ஒன்றும் இலாளை - நுட்பமான இடை சிறிதும்இல்லாதவளும், உபநிடதப் படையாளை - உபநிஷத்துக்களைத் தன் பரிவாரமாக வுடையவளும், எ உயிரும் படைப்பாளை - எல்லாப்பிராணிகளையும்சிருஷ்டிப்பவளும், நறு பதுமம் தொடையாளை-வாசனைவீசுகிற செந்தாமரைமலர்மாலையை யுடையவளுமான சரசுவதியை, அல்லது - அல்லாமல், இனி மற்று யாரை தொழுவது-இனிமேல் (யான்) வேறு யாரை வணங்குவது ? (எ - று.)

வேறுயாரையும் வணங்கே னென்றும், பிறரெவரும் வணங்குதற்கு உரியரல்லரென்றும் கூறியபடியாம். இனி, 'இனி' என்றது - அவளைச்சரணம

டைத்தபின்பு என்றபடி, சரசுவதி இடக்கையிற் புத்தகத்தையும், வலக்கையிற் படிகமாலையையும் உடையளென அறிக. இவை சரசுவதிக்கு அடையாளமாகக் கூறப்படுதலை, பெருந்தேவனார்பாரதத்தில் "புத்தகமு ஞானத்துமுத்திரையும் பொற்பளிக்கும், வைத்த கமண்டலமும் வன்னிகையும் - முத்து, வடங்கொண்ட மார்பினுள்" என்றதனாலும்,கம்பராமாயணத்தில் "புத்தகம் படிகமாலை குண்டிகை பொருள்சேர் ஞான, வித்தகர் தரித்த செங்கை விமலை" என்றதனாலும் காண்க. இனி, நாள் மலர் என்பதற்கு-புதியதாமரை மலர்களையும் என்று பொருள் கொண்டு, நான்குகைகளுள் மற்றையஇரண்டில் தாமரைமலர்களைத் தரித்துள்ளா ளென்றலு மொன்று.

இனி, அடையாளமென்றது, ஞானமுத்திரையாகவுமாம்; அதாவது - பிறர்க்கு நல்லுணர்வை உபதேசிக்கும் அறிகுறி; அது - கட்டைவிரல்நுனியையும் சுட்டுவிரல்நுனியையும் ஒன்றுசேர்த்து மற்றை மூன்று விரல்களையும் நேர்நிற்க வைக்கும் நிலை. படிகமாலை, ஜபமந்திரத்தைத் தொகையிடுதற்கு உரியது. மணிவட மெனப் பதம்பிரித்து உரைத்தல், மோனைத்தொடைக்கு இயையாது. இடை மிகச்சிறுத்துள்ள தென்னும் பொருளில் அதிசயோக்தி வகையால் அதை இல்லையென்றே சொல்லுங் கவிமரபு பற்றி, 'நுண்ணிடையொன்றுமிலாள்' என்றார். உபநிஷதம், பத்மம் - வடசொற்கள். உபநிடதப் படையாள் என்றது - உபநிடதங்களுக்குத் தலைவி யென்றும், அவற்றால் வழிபட்டுத் துதிக்கப்படுபவ ளென்றுங் கூறியபடியாம். மூன்றாமடியில் 'படையாள்,' 'படைப்பாள்' என்ற சொற்கள் இங்கு வெவ்வேறுபொருளில் வந்தாலும் ஒன்றுக்கொன்று எதிர்மறையான பொருளுந் தரக்கூடியதனால் அவற்றைஒருங்குதொடரவைத்தது,தொடைமுரண்;"மொழியினும்பொருளினும்முரணுதல்முரணே"என்றார் தொல்காப்பியனார். இது-சொல்தொடைமுரண். இரண்டாம் அடியில், 'உடையாள்' 'இலாள்' என்பன வந்தது, பொருள்தொடைமுரண். தொடை - தொடுக்கப்படுவது. மற்று - இடைச்சொல். தொழுவது என்ற தொழிற்பெயர்-இங்கே வினைமுற்றாய் நின்றது.

உரு. தொழுவார்வலம்வருவார்துதிப்பார்தந்தொழின்மறந்து
விழுவாரருமறைமெய்தெரிவாரின்பமெய்புளகித்
தழுவாரினுங்கண்ணினீர்மல்குவாரென்கணுவதென்னை
வழுவாதசெஞ்சொற்கலைமங்கைபாலன்புவைத்தவரே.

(இ - ள்.) வழுவாத - தவறுபடாத, செம் சொல் - செவ்விய சொற்களையுடைய, கலை மங்கைபால் -கல்விக்கு உரிய மகளான சரசுவதியினிடத்தில்,அன்பு வைத்தவர்-பக்தியுள்ளவர்கள்,—(அப்பிராட்டியை), தொழுவார்-நமஸ்கரிப்பார்கள்; வலம் வருவார்-பிரதக்ஷிணஞ்செய்வார்கள்; துதிப்பார் - தோத்திரம்பண்ணுவார்கள்; தம் தொழில் மறந்து - தமதுசெயலை மறந்து [பரவசப்பட்டு], விழுவார் - கீழ்விழுவார்கள்; அரு மறை மெய் தெரிவார் - (அறிதற்கு) அரிய வேதங்களின் உண்மைப்பொருளை உணர்வார்கள்; இன்பம் - ஆனந்தத்தால், மெய் புளகித்து - உடல் மயிர்சிலிர்க்கப்பெற்று, அழுவார் - புலம்புவார்கள்; இனும் - இன்னும், கண்ணின் நீர் மல்குவார்-ஆனந்

D

தக்கண்ணீர்பெருகப்பெறுவார்கள்; என்கண் ஆவது என்னை-(இப்படிப்பட்ட செயல்களுள்) என்னிடத்து உண்டாவது யாது? [ஏதுவுமில்லை என்றபடி.]

பக்திகாரியமான மெய்ப்பாடொன்றும் என்னிடத்தில்இல்லை யென்று கவி தமது விநயத்தை வெளியிட்டபடியாம். இனும் - தொகுத்தல். என் கண், கண் - ஏழனுருபு. (உ௫)

உ௬. வைக்கும்பொருளுமில்வாழ்க்கைப்பொருளுமற்றைப்பொருளு
பொய்க்கும்பொருளன்றிநீடும்பொருளல்லபூதலத்தின் [ம்
மெய்க்கும்பொருளுமழியாப்பொருளும்விழுப்பொருளு
முய்க்கும்பொருளுங்கலைமானுணர்த்துமுரைப்பொருளே.

(இ - ள்.) வைக்கும் பொருளும் - (பாடுபட்டுத் தேடி) வைக்கும் (பொன்னும் மணியும் நெல்லுமாகிய) செல்வங்களும், இல்வாழ்க்கை பொருளும் - சம்சாரவாழ்விலுள்ள (மக்களும் சுற்றமுமாகிய) ஐசுவரியங்களும், மற்று எ பொருளும் - (ராஜாங்கம் வாகனம் அடிமை என்னும்) மற்றை ஐசுவரியங்களும் (ஆகிய அஷ்டைசுவரியங்களும்),பொய்க்கும் பொருள் அன்றி-நிலையின்றி அழியும் பொருள்களாகுமேயல்லாமல், நீடும் பொருள் அல்ல-(அழிவின்றி)நீடூழிகாலம்நிலைத்துநிற்கும் பொருள்களல்ல; பூதலத்தில் மெய்க்கும் பொருளும் - நிலவுலகத்தில் [இம்மையில்] அழியாதுநிலைத்துநிற்கும் பொருளும், அழியாபொருளும் - (மறுமையில்) அழிவில்லாத ஐசுவரியமும், விழு பொருளும்-(இவற்றினும்) சிறந்ததான முத்திச்செல்வமும், உய்க்கும் பொருளும் -(முத்தியிற்) சேர்ப்பதான தத்துவப்பொருளும், கலை மான் உணர்த்தும் உரை பொருளே-கல்விக்கு உரிய மகளான சரசுவதி சொல்லுஞ் சொற்களின் பொருளேயாம் ; (எ - று.)

செல்வப்பொருள்போ லன்றிக் கல்விப்பொருள் சாசுவதமாயிருக்குந் தன்மையும், சரசுவதியின் உருவமான சொல் நித்தியமென்றலும், இங்கு விளக்கப்பட்டன. இல் - வீடு : அதில் வாழ்தல் - இல்வாழ்க்கை. வாழ்க்கை-கைவிகுதி பெற்ற தொழிற்பெயர். விழு-சிறப்பையுணர்த்தும் விழுமம் என்னும் உரிச்சொல்லின் விகாரம். மான் - உவமையாகுபெயர். (உ௬)

உ௭. பொருளாவிரண்டும்பெறலாகுமென்றபொருள்பொருளோ
மருளாதசொற்கலைவான்பொருளோபொருள்வந்துவந்தித்
தருளாய்விளங்குமவர்க்கொளியாயறியாதவருக்
கிருளாய்விளங்குநலங்கிளர்மேனியிலங்கிழையே.

(இ - ள்.) வந்து - (அருகில்) வந்து, வந்தித்து-(தன்னை) நமஸ்கரித்து, அருள் ஆய் - (தனது) திருவருளுக்கு இலக்காகி, விளங்குமவர்க்கு - சிறப்புற்றவர்களுக்கு, ஒளி ஆய் - பிரகாசமாகி [புலனாய்த்தோன்றி], அறியாதவருக்கு இருள் ஆய்-(தனது மகிமையை) உணராதவர்களுக்குப் புலனாகாதுநின்று, விளங்கும் - சுயம்பிரகாசமாய் விளங்குகின்ற, நலம் கிளர் மேனி - அழகு மிக்க திருமேனியையும், இலங்கு இழையே - விளங்குகிற ஆபரணங்களையு

முடையவளான சரசுவதியே! பொருளால் இரண்டும் பெறல் ஆகும் என்ற பொருள் பொருளோ - ('அறம் பொருள் இன்பம் என்ற திரிவர்க்கத்தில் இடையிலுள்ளதான) பொருளினால் (அறமும் இன்பமுமாகிய மற்றை) இரண்டுபொருள்களையும் அடையலாம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட செல்வப்பொருள் சிறந்தபொருளாமோ? [ஆகா]; மருளாத சொல் கலை பொருளோ வான் பொருள்-அறியாமையது மயக்கத்தை யொழிக்கிற சொற்களையுடைய கல்விப்பொருளோ வெனின் சிறந்தபொருளாம்; (எ - று.)

கலைமகளாகிய உனக்கு உரியதான கல்விப்பொருளே சிறந்தபொருளாமென்றும், மற்றை அழியுந்தன்மையதான செல்வப்பொருள் அப்படிப்பட்ட சிறந்தபொருள் அன்றென்றும் கவி தாம் சரசுவதியின் விபவத்தை அறிந்து பாராட்டுந்தன்மையை அப்பிராட்டியின் சன்னிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த தாகும், இது. பொருளா லிரண்டும் பெறலாகுமென்ற பொருள்-"அறனீனு மின்பமுமீனுந்திறனறிந்து, தீதின்றிவந்தபொருள்", "ஒண்பொருள் காழ்ப்ப இயற்றியார்க்கு எண்பொருளேனையிரண்டு மொருங்கு", "வடுவிலாவையத்து மன்னிய மூன்றில், நடுவணதெய்த இருதலையுமெய்தும், நடுவணது எய்தாதா னெய்தும் உலைப்பெய்து, அடுவதுபோலுந்துயர்," "பாரோர் சொலப்பட்ட மூன்றன்றே யம்மூன்றும், ஆராயிற்றானே யறம்பொருளின்பமென்று, ஆராரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார், சீராரிருகலையு மெய்துவர்," "இல்லார் இருமையும் நல்லஎய்தார்", "வறியார் இருமை யறியார்" என்பன காண்க. வான் - உரிச்சொல். முதலடியில், ஓகாரம் - எதிர்மறை; இரண்டாமடியில், ஓகாரம் - தெரிநிலை. (உஎ)

உஅ. இலங்குந்திருமுகமெய்யிற்புளகமெழுங்கண்கணீர்
மலங்கும்பழுதற்றவாக்கும்வலிக்குமனமிகவே
துலங்குமுறுவல்செயக்களிகூருஞ்சுழல்புனல்போற்
கலங்கும்பொழுதுதெளியுஞ்சொன்மானைக்கருதினர்க்கே.

(இ - ள்.) சொல் மானை கருதினர்க்கு - சொற்களுக்கு உரிய மகளான சரசுவதியைத் தியானித்தவர்களுக்கு,—திரு முகம் - அழகிய முகம், இலங்கும் - (மலர்ந்து) விளங்கும்; மெய்யில் - உடம்பில், புளகம் எழும் - மயிர்ச்சிலிர்ப்பு உண்டாம்; கண்கள் நீர் மலங்கும் - கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பம் ததும்பும்; பழுது அற்ற வாக்கும் வலிக்கும்-குற்றமில்லாத வாய்ச்சொல்லும் உறுதிபெறும்; மனம் மிகவே துலங்கும் - மனம் மிகுதியாகத் தெளிவுபெறும்; முறுவல் செய களி கூரும் - புன்சிரிப்புஉண்டாம்படி சந்தோஷம் மிகும்; சுழல் புனல் போல் கலங்கும் பொழுது தெளியும் - நீர்ச்சுழிபடுகிற நீர்போலக் கலக்கமுண்டாம்பொழுது அக்கலக்க மொழியும்; (எ - று.)

"உறுங் கவலொன் றுற்றுழியுங் கைகொடுக்குங் கல்வி" ஆதலால், 'சுழல்புனல்போற் கலங்கும்பொழுது தெளியும்' எனப்பட்டது. வாக்குவலிக்கும் என்பதற்கு - சிறந்தசொற்கள் வெளிவருமென்றும், செல்வாக்குஉண்டாகுமென்றுங் கருத்துக் காண்க. வாக் - வடசொல். செய-தொகுத்தல்.

௨௯. கரியாரளகமுங்கண்ணுங்கதிர்முலைக்கண்ணுஞ்செய்ய
சரியார்கரமும்பதமுமிதழுந்தவளநறும்
புரியார்ந்ததாமரையுந்திருமேனியும்பூண்பனவும்
பிரியாதென்னெஞ்சினுநாவினுநிற்கும்பெருந்திருவே.

(இ - ள்.) பெருந் திருவே - (உன்னைச்சரணமடைந்தவர்க்குப்) பெருஞ் செல்வமுண்டாதற்குக்காரணமான கலைமகளே!—(உனது), கரி ஆர் அளகமும்-கருநிறம்பொருந்திய முன்னெற்றிமயிரும் [கூந்தலும்],—கண்ணும்-கண்களும்,—கதிர் முலைக்கண்ணும் - ஒளிபொருந்திய முலைக்கண்களும்,—செய்ய - சிவந்த, சரி ஆர் - வளையல்கள் நிறையஅணியப்பெற்ற, கரமும் - கைகளும்,—பதமும்-திருவடிகளும்,—இதழும் - அதரமும்,—தவளம் நறும் புரி ஆர்ந்த தாமரையும்-நல்லமணமுடையதும் முறுக்குடையதுமான வெண்டாமரைமலரும்,—திருமேனியும் - உடம்பின்நிறமும்,—பூண்பனவும்-அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்கள் முதலியனவும், (ஆகிய உனதுசம்பந்தம்பெற்ற எல்லாப் பொருள்களும்), பிரியாது - விட்டுப்பிரியாமல், என் நெஞ்சினும் - எனது மனத்திலும், நாவினும் - நாக்கிலும், நிற்கும் - நிலைபெற்றிருக்கும்; (எ - று.)

என்றது, எப்பொழுதும் நான் உனது சம்பந்தம்பெற்ற பொருள்களையே நினைத்தலும் புகழ்தலும் செய்வே னென்றவாறு. அளகம் - அலகம், வடசொல். (௨௯)

௩0. பெருந்திருவுஞ்சயமங்கையுமாகியென்பேதைநெஞ்சி
லிருந்தருளுஞ்செஞ்சொல்வஞ்சியைப்போற்றி லெல்லாவுயிர்க்
பொருந்தியஞானந்தருமின்பவேதப்பொருளுந்தருந் [கும்
திருந்தியசெல்வந்தருமழியாப்பெருஞ்சீர்தருமே.

(இ - ள்.) பெரு திருவும் சயமங்கையும் ஆகி - ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியின் சொரூபமும் ஜயலக்ஷ்மியின்சொரூபமுமா யுள்ளவளும், என் பேதைநெஞ்சில் இருந்து அருளும் - எனது அறிவின்மையையுடைய மனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவளும் (ஆகிய), செம் சொல் வஞ்சியை-செவ்வியசொற்களுக்கு உரிய மகளான சரசுவதியை, போற்றில் - துதித்தால்,—(அவள்), எல்லா உயிர்க்கும் - (துதிக்கின்ற) அச்சனங்களெல்லோர்க்கும், பொருந்திய ஞானம் தரும்-நிலையான நல்லுணர்வை அளித்தருள்வாள்; இன்பம் வேதம் பொருளும் தரும்-பேரின்பத்தைக்கூறுகிற வேதத்தின்பொருளையும் விளக்கியருள்வாள்; திருந்திய செல்வம் தரும் - சுத்தமான செல்வத்தைக் கொடுத்தருள்வாள்; அழியா பெரு சீர் தருமே - அழிவற்றதான பெரியமுத்திச்செல்வத்தையுந் தந்தருள்வாள்; (எ - று.)

அழியாப்பெருஞ்சீர் - என்றும் அழிதலில்லாத பெருங்கீர்த்தி யெனினுமாம். வஞ்சி - நீர்வஞ்சிக்கொடி; அதுபோல மெல்லியளாய் நுடங்குமியல்பும் மகளுக்கு உவமையாகுபெயர். (௩0)

சரசுவதியந்தாதி முற்றிற்று.

ஆக்கியோன் பெயர்.

செந்தா தியன்மணிப் பூண்புலி யூரற்குச் சேர்ந்தளித்துச்
சிந்தாத் தியாகஞ்செய் வில்லவ ராயன் றிருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே.

இ-ள். செந்தாது - பொன். மணிப்பூண் - இரத்தினாபரணம். சிந்தா-மணம். வேதாடவி - வேதாரணியம.

கணபதிதுணை.

மறைசையந்தாதி.

காப்பு.

அந்தமு மாதியு மில்லா மறைசையி லத்தர்நம்மேற்
செந்தமிழ் நூற்பொரு ளந்தாதி பாடச் சிலம்பிலென்னை
இந்தன வாணுதற் சுந்தரி யம்பிகை யின்றெடுத்த
சுந்தர வீரகத் திச்சே தகன்றாட் டுணைதுணையே.

(இதனரும்பதப்பொருள்.) அந்தம் - முடிவு. மறைசை - வேதாரணியம். அத்தர் - கடவுள். செந்தமிழ் நூற்பொருள் - செம்மையாகிய தமிழ்நூல்களி லுள்ள பொருளால். இந்து - சந்திரன். வாள் - ஒளி. நுதல் - நெற்றி. வீர கத்திச் சேதகன் - வீரக்கொலையாலாகிய பாவத்தினையழிப்பவன். கத்தி - கொலை. தாள் - பாதம். துணை - இரண்டு.

திருவா ரணங்கு மணமகன் பூசித்த செல்வர் வெள்ளைங்
கருவா ரணங்கு மிறும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரிசை
மருவா ரணங்கு திரையாரைப் பாடுமென் வாய்க்கவிதைத்
திருவா ரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றுணையே.

(இ-ள்.) திரு ஆரணங்கு - இலக்குமியாகிய அரிய தெய்வப்பெண். கரு வாரணம் - கருவினையுடைய சங்கு. பண்ணை - வயல். ஆரணம் - வேதம். கவி தை - செய்யுள். வார் அணங்குசெய் பூண் இரு முலை பாமயில் - கச்சினையும் அழகுசெய்யும் ஆபரணத்தையும் அணிந்த இரண்டாகிய தனங்களையுடைய சரசுவதி. (௧)

என்றா டலையொன்று காலனைத் தாக்கி யெழிற்கனக
மன்றா டலைச்செய்து வான்பரவைப்பெயர் மண்ணும்விண்ணுஞ்
சென்றா டலைக்கடை வாயிற்படி யினுஞ் சேர்ந்துவைகும்
உன்றா டலைவைப் பதுமறைக் காட்டி னுறைபரனே.

(இ-ள்.) ஆடலை ஒன்று - அடுதலைப்பொருந்திய. காலன் - இயமன். கனகமன்று - கனகசபை. சென்றாள் - செல்லுநின்றவள். உன் தாள் - உனது பாதம். தலைவைப்பது என்று - தலையிலே வைப்பது எப்போது? (௨)

பரமரம் பாலிகைச் செம்ப வளக்கொடி பங்கர்சுரும்
பரமரம் பாணை யெரித்தார் மறைசைப் பதியர்வரிப்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் பேசுதியோர்
தரமரம் பாவிநெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுக்கே.

(இ-ள்.) பரமர் - மேலானவர். அம் - அழகு. பாவிகை - அதரம். சுரும்பர் அமர் அம்பானை - வண்டுகளிருக்கின்ற புஷ்பபாணங்களையுடைய மன்மதனை. பிரமரம் - வண்டு. கொன்றை தாமர் - கொன்றைமாலையையுடையவர். தாமம் - மாலை. பேசுதி - துதிக்குதி. ஓர்தரம் - ஒருமுறை. கருந்தாதினுக்கு அரம் - (அத்துதி) இரும்பினைக் கெடுத்தற்கு அரம்போலாகும். (௩)

கருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் மீதிற் கவிதைசொல்லி
வருந்தாதை யானனன் வேதா ரணியன்னை வேற்குகனைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதையோநினைவில்லாவென்சித்தப்பொறிச்சுரும்பே.

(இ-ள்.) கருந்தாதை அன்ன - இரும்பினையொத்த. கயவர் - கீழோர். ஐயானனன் - ஐந்துமுகமுடையவர். குகனை தரும் தாதை - முருகக்கடவுளைப் பெற்ற பிதா. ஐயோ பொருந்தாது - அந்தோ பொருந்துகின்றிலது. (௪)

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோபெருந் தொல்புவியோ
கரும்பர வைக்கண் ணியலேது மூதிருட் காலமுல்லை
அரும்பர வைப்பயி லும்வா ணகையல்கு லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

(இ-ள்.) சுரும்பர் அவைக்கு - வண்டுக்கூட்டத்திற்கு. புவி-பூமி. கரும்பரவை கண் - கரிய கடல்போலுங் கண்ணுடையவள். முல்லை அரும்பு பயிலும் வாள் நகை - முல்லையரும்பினை ஒத்த ஒளிபொருந்திய பல்லு. அரவை பயிலும் அல்குல் - பாம்பின் படத்தினையொத்த அல்குல். (௫)

வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திடுமூ
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்சூழ் மறைசையி லுத்தமரா
நரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணிச் சக்கரத் தானைதொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குந் தெரியாப் பதநிழல் சேர்மின்களே.

(இ-ள்.) வரை சங்கரிக்கு - மலையிற்றோன்றிய உமாதேவிக்கு. கூடல்-மதுரை. மூவுரைச்சங்கர் - முத்தமிழ்ச்சங்கமுடையவர். இக்குவனம் - கருப்பஞ்சோலை. அச்சம் கரிக்கு விட - பயம் யானையினின்றும் நீங்க. திரை-கடல். சங்கு அரிக்கும் - சங்கினையுடைய விட்டுணுவுக்கும். (௬)

மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிரை
வன்னஞ் சுகந்தவன் மாமறைக் காடற்கு மாதொரிராப்
பன்னஞ் சுகமென வேள்காம காண்டப் பகழியினால்
இன்னஞ் சுகமில்லை யென்றத்தையோது மிளந்தத்தையே.

(இ-ள்.) சத்த விடங்கன் - ஏழாகிய விடங்கமுடையவர். விடங்கம்-உளி கொண்டு செய்யப்படாத சுயம்புலிங்கம். வல் நஞ்சு உகந்தவன் - வலிய நஞ்சினை விரும்பியுண்டவர். பன்னஞ்சு உகம். பதினைந்துயுகம். காமகாண்டம்-காமகாண்டம் என்னும் வில்லு. இது பூவில்லு. பகழி - அம்பு. (௭)

தத்தலை வேலையன் காணாத வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி
அத்தலை வேலையன் முட்சொரி பாலை யருஞ்சுரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலென்னை நாடி வரவெண்ணுமே.

(இ-ள்.) தத்து அலை வேலையன் - பாய்கின்ற திரைபொருந்திய திருப்பாற்கடலையுடைய விட்டுணு. முத்தலைவேல்-சூலப்படை. முளரி - தாமரை. அத்தலை - அவ்விடம். வேல் அயல் முள்சொரி - வேலமரங்கள் அயலிலே முள்ளினைச் சொரிகின்ற. அருஞ்சுரம் - அருவழி. அலை வேலை - அலையும்போது.

வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுஞ்
சரபர சங்கர ளம்பொதி வாய்விரித் தையல்பங்கின்
அரபர சங்க ரவிபோ லொளியி னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வாநம னார்வரும் போதத்திலே.

(இ-ள்.) வர - வரனே. பர - பரனே. மடங்கல் - சிங்கம். சரப - சரபப் பறவைவடிவினரே. ரசம் - இனிமை. கரளம் - நஞ்சு. அர - அரனே. பரசு அங்க - துதிக்கப்படுகின்ற அங்கமுடையவனே. ரவி - சூரியன். புர - சரீரமுடையவனே. பரசு அம் கர-மழுவைத்தரித்த அழகிய கையையுடையவனே.

போத வனத்த நவிராழி விற்கதை பூட்டுசிலை
மாத வனத்தன் மனாதிக்கெட் டாத வரதனங்கி
ஆத வனத்த நகுமதி மூன்றாக னான்பொறியார்
வேத வனத்தன் பதம்பேணிற் பாச விலங்கறுமே.

(இ-ள்.) போதவன் - பிரமா. நத்தம் - சங்கு. நவிர் - வாள். ஆழி - சக்கரம். வில்கதை - ஒளிபொருந்திய தண்டு. சிலை - வில்லு. மாதவன்-விட்டுணு. அத்தன் - பிதா. அங்கி - அக்கினி. நத்தம் நகும் மதி - இரவில் விளங்குஞ் சந்திரன். பொறி - இலக்குமி. (௰)

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் விரிந்ததுழாய்
அலங்க லரிக்கரு மாரூரி லோர்புற் றமர்ந்திருக்கும்
இலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குநந் தீவினை யான கருங்கலையே.

(இ-ள்.) விலங்கல் - மலை. அரிக்குலம் - சிங்கக்கூட்டம்- அலங்கல்- மாலை. அரி - விட்டுணு. அலரி - சூரியன். களம் கறையானை - கழுத்திற்கருமையுடையவரை. (கள்ளக்கறையானை) கலங்கல் - கலங்காதே. கருங் கலை- கரிய சீலை. (௧௧)

கருங்கலை மானுமென் சித்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோன்
அருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவரை மேன்
மருங்கலை மாதுதிக் கண்முலை யீருங்கள் வார்தடங்கண்
பொருங்கலை மானென்று வந்ததுண் டாகிற் புகன்றிடுமே.

(இ-ள்.) கரும் கலை மானும் - கரிய கல்லினையொத்த. சிந்தாசனம் - மனமாகிய ஆசனம். கலைமான் - சரசுவதி. மருங்கு அலை - இடையை அலைக்கின்ற. மா - கருமை. நுதி - நுனி. கண் - சூசகம். கலைமான் - ஆண்மான்.

புகரானை யீரு முரியானை வெண்பொருப் பானையெண்ணம்
பகரானை மேய்த்து வெண்பற்றனை யாற்கைப் பகட்டைக்கவ்வி
யகரானை யச்சுட ராழிதொட் டாற்கரி யானைமறை
நகரானை யன்றிச் சொலாதிறைஞ் சாதென்ற னுச்சிரமே.

(இ-ள்.) புகர் - முகத்திற் புள்ளியையுடைய. எண் அம்பகர் - எட்டுக் கண்களையுடைய பிரமர். ஆன் - பசு. கரா நைய - முதலை வருந்த. நா சொலாது - நாக்குத் துதியாது. சிரம் இறைஞ்சாது - தலை வணங்காது. (கங)

சிரவர விந்தம் புனைமறைக் காடத்ரி சூலங்கொண்ட
கரவர விந்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயிர்க
வரவர விந்த மடநடைக் கோமள வஞ்சியிருள்
இரவர விந்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வளே.

(இ-ள்.) சிர அரவு இந்து அம் புனை - முதன்மையுடைய பாம்பினையுஞ் சந்திரனையும் கங்கையையும் புனைந்த. விந்தம் பணித்தோன்மலை-பொதியமலை. கோமளம் - மென்மை. இரவு அரவிந்தம் என - இரவிற் குவியுந் தாமரைப் பூப்போல. (கச)

செய்யரைக் கோடியன் மாவுரி யாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாற்
பையரைக் கோடிமின் னூர்மய லால்வரும் பாவமெல்லாம்
ஐயரைக் கோடி யருந்துக ளாகு மறிசித்தமே.

(இ-ள்.) செய்யரை - செம்மையுடையவரை. கோடு இயல் - கொம்பு பொருந்திய. கோடிபுனை - கோடிதீர்த்தம்பொருந்திய. பை அரை - பாம்பின் படத்தினை ஒத்த நிதம்பம். கோடி - சீலை. (கரு)

சித்திர வன்னி கருங் கொங்கை பங்கர்செற் றூர்புரமூன்
றத்திர வன்னிக் கருணைகை யார்க்கிட மாகமதூன்
மித்திர வன்னியும் பூவையுங் கேட்டு வியந்துரைக்கும்*
பத்திர வன்னி மருஞ்சேர் மறைசைப் பதியகமே.

(இ-ள்.) சித்திரம் - அழகு. வல் நிகரும் - சூதாடுகருவியை ஒத்த. வன்னிக்கு - அக்கினிக்கு. மித்திரம் - நண்பு. வன்னி - கிளி. பத்திரம் - இலை.

பதிகம் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகம் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
ளிதிகம் பரிக்கு மணியாக மீந்தரு ளீசர்முத்தம்
பொதிகம் பரிக்குந் திரைவேலை வேத புரிவரைக்கே.

(இ-ள்.) பரிகம் - பாசி. பரவை - கடல். வதிக - தங்குக. அம்பு அரிக்கு நிகா - அம்புக்கும் வண்டிக்குஞ் சமமான. கஙகாளி - கஙகாளமுடையவள். திகம்பரி - திக்குவஸ்திரமுடையவள். கம்பு அரிக்கும் - சஙகினை அரித்துவிடுகின்ற. (௧௭)

புரியா ரநந்த னறியாப் பதம்பெறப் பொற்கயிலைப்
பெரியா ரனந்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
குரியா ரனந்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
பரியா ரனந்தன் சிரமேற் புவித்தல மானவரே.

(இ-ள்.) ஆரம் புரி நந்தன் - முத்துக்களையீனுகின்ற புரிபொருந்திய சஙகினையுடைய விட்டுணு. அனந்தனை - அன்னப்பறவையினை. அஙகுரியார் - தோன்றுதவர். அநந்தவளம் - அளவற்ற செல்வம். (௧௮)

மானந் தரக்கரந் தைப்பட வீர்த்துரி வாங்கினர்கற்
றானத் தரக்க ரரகட்க வூன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர விந்தத்தின் மேற்றுயில் பண்ணைமறைக்
கானத் தரக்கர மைந்துணர் வீர்வினைக் கட்டறுமே.

(இ-ள்.) மானம் தரக்கு - மனக்கிளர்ச்சியுடைய புலி. அரந்தை - துன்பம். கல் தானதது - மலையிடத்தில். குடம் பால் நத்து - குடம்போன்ற வெள்ளிய சங்கு. அரக்கு - சிவப்பு. அக்கரமைந்து - ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம். (௧௯)

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபின் ளைக்குகந் தார்பொதியக்
குறுத்தவித் தார முனிக்கருள் கோலக் குழகராரப்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்குவ தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே.

(இ-ள்.) ஆர சமைத்த - உண்ணுதற்கேற்பப் பாகஞ் செய்யப்பட்ட. வித்தார முனிக்கு - வித்தார கவியைப்பாடும் அகத்தியருக்கு. இத்தாரணி - இப்பூமி. ஆரணபுரம் - வேதாரணியம். கரு - பிறவி. வித்து - விதை. (௨௦)

மருக்கர வீரநின் னோதியைக் காரென்று மஞ்ஞையெல்லா
முருக்கர வீர வயில்விழி யாய்நட முற்றனவைந்
திருக்கர வீரகத் திச்சே தகன்றந்தை சீர்மறைசை
எருக்கர வீர மதிவேணி வெற்பி னெழிலியன்றே.

(இ-ள்.) கரவீரம் - அலரி. ஓதி - கூந்தல். கார் - மேகம். உருக்கு அரம் - உருக்கினாற் செய்யப்பட்ட அரம். வீரம் அயில் - வீரத்தினையுடைய வேல். அரவு - பாம்பு. ஈரம் மதி - குளிர்ந்த சந்திரன். எழிலி - மேகம். (௨௧)

அன்றுலி னுட்டந் துயின்றே னிகரண்ண லேதிருமான்
பொன்றுலி நாட்டநஞ் சுண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி
லொன்றுலிநாட்டவழ் கார்போனும்வார்குழலொண்டொடியூர்
குன்றுலி நாடடவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே.

(இ-ள்.) அன்று - அக்காலம். ஆலில் - ஆலமரத்தில். நாட்டந் துயின்றோன் - நித்திரைசெய்தவன். திருமான் - இலக்குமி. பொன் தாலி - பொன்னலாய தாலி. ஒன்று - பொருந்திய. ஆலி நாள் - மழைக்காலம். குன்று - மலைசார்ந்த நிலம். இந்நாட்டவர் - இந்நாட்டிலுள்ளவர். (உஉ)

முந்திரு மாதங்க வார்முலை பாகர் முதுமறைசை
மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரி யாரை விளம்புகிலீர்
பத்திரு மாதங் கருவயி னூறிய பாழுடம்பை
வைத்திரு மாதங்கத் தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே.

(இ-ள்.) இரும் - பெரிய. மாதங்கம் - யானை. திருமாது அங்கம் மால் - இலக்குமியைச் சரீரத்திலுடைய விட்டுணு. ஆதங்கம் - துன்பம். (உந)

வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர னாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மிக்கோ
முருகர நாகர் பணிமா முகரத்தன் மூவர்தமிழ்க்
குருகர னாக மருங்குழை யாற்பணி யொண்டவர்க்கே.

(இ-ள்.) கரம் நாகம் - கையையுடைய யானை. மகவான் - இந்திரன். கரன் ஆகம் பிளந்தான் - கரனென்பவனுடைய மார்பினைப்பிளந்த விட்டுணு. அ நாகர் - அந்தத் தேவர். நாகு அமரும் குழையான் - சங்காகப்பொருந்திய குண்டலத்தையுடையவர். ஒண் தவர் - சிறந்த தபோதனர். (உச)

லொண்டூதை யுண்புற வீர்மறந் தாரெம தூரர்முன்னொண்
மண்டூதை யாக்கிய சோறீந் திடமகிழ்ந் தார்வரம்பி
னண்டூதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்டூதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே.

(இ-ள்.) ஒண் தூதை - ஒள்ளிய கோடாங்கல்லை. மண் தூதை - மண்ணலாகிய சிறுபாத்திரம். ஊதை - குளிர்காற்று. ஐ ஓதி - ஐவகையாக முடிக்கப்படும் கூந்தல். வரை - மலை. (உரு)

மணிக்குட நாடகன் மாறன் பதாகை வரித்தநுதற்
கணிக்குட னாடக வாழுமென் முலிம்மை காயுமையற்
பிணிக்குட னாடகப் பொற்கொன்றை வாங்கும் பெருமறைசை
அணிக்குட னாடக மால்பணி யாதி யரனிடத்தே.

(இ-ள்.) குடநாடகன் பதாகை - குடநாட்டினையுடைய சேரனது கொடியாகிய வில். மாறன் பதாகை-பாண்டியனுடைய கொடியாகிய கயல் மீன். வரித்த - ஒத்த. நுதல் கணிக்கு - நெற்றியையுங் கண்ணையுமுடைய பெண்ணுக்கு. உடல் நாள் தக - உடம்பு நாட் பெலமுற. மை-ஆடு. ஆடகம்-பொன். பொன் - அழகு. குடநாடகம் - குடக்கூத்து. மால் - விட்டுணு.

இடங்கர டக்கய மேனின்று கூப்பிட் டிரங்குமந்தத்
தடங்கர டக்கயங் காத்தோன் சரமனைத் தையல்கன்ம

கடங்கர டக்கய மேருகு நான்மறைக் கான்புவனி
விடங்கர டக்கய நீர்போ லெனைமுத்தி மேல்வைப்பமே.

(இ-ள்.) இடங்கர் - முதலை. அட - பிடித்து வருத்த. கயம் - குளம். கரடம் - மதம் பாய் சுவடு. சரம் - அம்பு. கல் மகள் - மலைமகள். தம் கர டக்கயம் - தமது கையிலுள்ள கொடி. அயம் அடக்கு நீர் - காய்ச்சிய இரும்பு தன்னுளடக்கிய நீர். (௨௭)

மேல்விண்டு நாயக வில்லார் மறைசை விமலரிடப்
பால் விண்டு வேதன் வலப்பாலு மாகப் படைத்தவர்வா
யால்விண்டு நானிரை சுற்றுஞ் சிலம்பிக் கரசளித்த [னுமே.
போல்விண்டு முத்தருங் கொள்வாரென் ஞற்கவிப்புன்சொல்

(இ-ள்.) மேல் - மேலாகிய. விண்டு நாயகம் வில்லார். மலைகளுக்கு நாயகமாகிய மேருமலையை வில்லாகவுடையவர். விண்டு - விட்டுணு. வாயால் விண்டு - வாயால் விட்டு. விண்டு - மூங்கில். புன்சொல் - வழுச்சொல்.

புன்னுக வேலி மறைக்காட ரன்பரைப் புண்டரிக
மின்னுக மாயவ னுன்முகன் வாசவன் மேற்பதிக்கு
மன்னுக வைப்பவர் காடோடு மாடு மகிழ்ந்துபுன்றோல்
பன்னுக நஞ்சுடை பூணு தாகப் படைத்தவரே.

(இ-ள்.) புன்னுகம் - புன்னைமரம். வேலி - நிலம். புண்டரிகமின் - இலக்குமி. ஆகம் - மார்பு. ஓடு - கபாலம். புல்தோல் - புலித்தோல். பல் நாகம் - பல்லினையுடைய பாம்பு. உடை - வஸ்திரம். (௨௯)

படைக்கந் தரத்தர் திருமறைக் காடர் பணிவரைமேல்
அடைக்கந் தரத்த நிறத்தா மரைமுகக் தன்னமன்னு
டொடைக்கந் தரத்த மருஞ்சுரு ளோதிச் சுரும்பினங்காள்
இடைக்கந் தரம்வரி னுங்களுக் கேபழி யேற்றிடுமே.

(இ-ள்.) படை கந்தர் அத்தர் - வேற்படையையுடைய கந்தசுவாமிக்குத் தந்தை. அடை கந்த ரத்தநிறம் - இலையையும் மணத்தினையுஞ் சிவப்பு நிறத்தினையுமுடைய. கந்தரத்து அமரும் - மேகத்தினை ஒத்து இருக்கின்ற. அந்தரம் - கேடு. (௩0)

ஏற்றுக் கொடியர் திருமறைக் கானத்த ரேழுலகப் [டேன்
பேற்றுக் கொடியத்தர் திக்காடை நாதரைப் பேணிக்கொண்
கூற்றுக் கொடியற்கு மஞ்சே னினியிக் குவலயத்தே
தோற்றுக் கொடிவரை கேதன மாதுந் தொலைந்தனளே.

(இ-ள்.) எழுலகம் பேற்றுக்கொடி அத்தர் - எழுலகத்தினையும் பெறுதலையுடைய உமாதேவிபாகர். ஆடை - சீலை. கூற்று கொடியற்கும் - இயமனாகிய கொடியவனுக்கும். கொடி வரை கேதநம் மாதும் - காகத்தினையெழுதிய கொடியையுடைய மூதேவியும். (௩௧)

தொலைவே தனையர் கருக்குழி வாய்ப்படுந் தொல்லைச்சென்ம
நிலைவே தனையென் றழலூசல் போல நினையுநெஞ்சின்
உலைவே தனைய வொருகாலஞ் சேலென் றுரைக்கினென்றுங்
கலைவே தனையன் பணிமறைக் காடவென் கண்முனின்றே.

(இ-ள்.) அனையர் - அன்னையர். நிலை வேதனை - நிலைத்த துன்பம். தொலைவு ஏது என்று - நீங்குகை எப்படியாகுமென்று. உலைவு - உலைதல். ஏதம் - குற்றம். வேதன் - பிரமா. ஐயன் - பிதா. (௩௨)

கண்ணச் சிராக வரிசூழுங் காமறைக் காடர்செந்தீ
வண்ணச் சிராசல மேருவில் லாளி வரைவிடுந்தேர்
உண்ணச் சிராக விரிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப்
பெண்ணச் சிராவல வாவிறங் காது பிடிப்பனமே.

(இ-ள்.) கள் நச்சு - தேனை விரும்புகின்ற. வரி - வண்டு. சிராசலம் - பிரதானமலை. உள் நச்சு இராக - உள்ளே நஞ்சினிறத்தினையுடைய. உறை - நீர். அச்சு - உடம்பு. வலவன் - தேர்ப்பாகன். (௩௩)

அன்னம் பலவு நறும்புன்னைச் செங்கை யமர்மறைசை
முன்னம் பலவன் முடித்த சடாதர மூர்த்திதில்லைப்
பொன்னம் பலவன் பிறைசிகங் காளன் புராந்தகன்சீர்
வன்னம் பலவன் பசுபதி நாதனென் வான்றுணையே.

(இ-ள்.) பலவம் - தளிர். முன் - முதல்வர். அம்பு - நீர். அலவன் - சந்திரன். வன்னம் பலவன் - அட்சரங்கள் பலவற்றையுமுடையவர். (௩௪)

வானப் பிறையையும் வாடைப் புலியையு மையல்செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்றலை யுங்கண்டு சில்லரிக்கண்
மீனப் பிறைக்கு மடமானை மேவிலர் வேடனிடு
மூனப் பிறைச்சிக் குகந்தார் மறைசை யுகந்தவரே.

(இ-ள்.) தேன் அப்பு இறை - தேன்பொருந்திய புட்பபாணத்திற்குத் தலைவனாகிய மன்மதன். கண் மீன் - கண்ணாகிய மீன். அப்பு இறைக்கும் - நீரைச் சொரிகின்ற. ஊன் அப்பு - ஊனையப்பிய. (௩௫)

உகந்தா வடிக்கு மிடையர்தம் பாலளை யுண்டுகேடற்
சகந்தா வடியனுக் கெட்டாத ஞான தலத்து முத்திச்
சுகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைக் காட துணைவரியம்
பகந்தா வடிசெல் குழையாண் மருவிய பாகத்தனே.

(இ-ள்.) உகந்து - விரும்பி. ஆ - பசு. அளை - மோர். சகம்-பூமி. தாவு - பாய்ந்தளந்த. வடி தமிழ் - தெளிந்த தமிழ். அம்பகம்-கண். தாவடி-போர். குழை - காது. (௩௬)

பாக னகனி மொழியா யுனது பணிமுகமாங்
கோக னகமில வுந்துணைப் பானலிற் கோடல்கண்டேன்

நாக நகநிமி ரும்புலிப் பாதரு நாடவன்றா
மாக னகநிலே மன்றுடு வேத வனமலேக்கே.

(இ-ள். பாகு அன கனி - பாகினை ஒத்த கனிந்த. கோகநகம் - தாமரைப்பூ. துணை - இரண்டு. பானல் - கருங்குவளைப்பூ. கோடல் - காந்தட்பூ. நாகம் - பதஞ்சலிமுனிவர். மன்று - சபை. (௧௭)

மலேக்கார் முகந்தர யாழைப் பழிமொழி மான்குறையா
நிலேக்கார் முகமதி யாம்பங்க னேநிறை காய்க்கந்திரு
மலேக்கார் முகந்திடும் வேதா ரணிய வருந்துயரந் [திலே.
தொலேக்கார் முகந்தமி யேன்சொல்லு மேனென்ன சொன்ன

(இ-ள்.) கார்முகம் தர - வில்லினைத் தரித்தவனே. கந்தி குழலே - கமுகஞ்சோலேயை. தொலேக்கார்முகம் - தொலேக்கமாட்டாதவிடம். (௧௮)

சொன்னச் சிலம்பு குழைத்தனில் வான்கரு திப்பதியான்
வன்னச் சிலம்பிக் கரசனிந் தான்வெற்பின் மாவிழைகண்
மின்னச் சிலம்பு கலேநீன யாமன்பெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சிலம்படி யாய்குடைந் தாயொரு தேன்சுனையே.

(இ-ள்.) சொன்னச்சிலம்பு - பொன்மலே. கருதிப்பதி - வேதாரணியம். வன்னம் - அழகு. சிலம்பு கலே - ஒலிக்கின்ற சீலே. குடைதல் - முழுகுதல்.

தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வனும்வாய்
நான்றதும் பிக்கருண் மாயனும் வான்புலி நன்னியதுங்
கின்றதும் பித்தவ ராற்கிட்டு மோகிடை யாவுலகம்
ஈன்றதும் பிக்குழல் சேர்மறைக் காடணி ரண்டையுமே.

(இ-ள்.) ததும்பி - நிறைந்து. வாய் நான்ற - வாய்தூங்கிய. தும்பிக்கு - யானைக்கு. பித்து - மயக்கம். தும்பி குழல் - வண்டு வீழுங் கூந்தல். (௨௦)

இரண்டந் தகரங் கிருந்தன்ன பார்வையி னைச்சரும்பா
புரண்டந் தகர மளவிய கோதையைப் பொன்னில்வைத்தா
முரண்டந் தகரவை வேலா கடற்றிரை முத்தஞ்சங்கங்
குரண்டந்தகர வெறிமறைக் காடன் குளிர்கிரிக்கே.

(இ-ள்.) இரண்டு அந்தகர் - இரண்டு இயமர்கள். பார்வை - கண். அம்தகரம் - அழகிய மயிர்ச்சாந்து. முரண்தந்த - போர்செய்கின்ற. வை - கூர்மை. குரண்டம் - கொக்கு. தகர - சிதற. (௨௧)

கிரிதா ரகையணிந் தாலென்ன முத்தங் கிடந்தகொங்கை
அரிதார மன்னவ ளப்பகங் காட்டு மருக்கன்மதி
எரிதார வெற்பு விழியா சனத்த னெழின்மறைசை
விரிதா ரகப்பொரு ளாமீன றுகந்தவன் மெய்யொளியே.

(இ-ள்.) கிரி - மலே. தாரகை - நட்சத்திரம். அரி - விட்டுணு. தாரம் - மனைவி. எரி - அக்கினி. தாரவெற்பு - வெள்ளியமலே. தாரகம் - பிரணவம். ()

மெய்ந்துத் தியான பணியா பரணன் விரைமருவுங் [ணிப்
கொத்துத் தியானஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோனை யெண்
பொய்த்துத் தியானம் புறுசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதிசெய் வார்க்கில்லை வன்பிறப்பே.

(இ-ள்.) துத்தி - புள்ளி. பணி - பாம்பு. உத்தியானம் - சோலை. உத்தி-பொருந்துமாறு. தியானம் - கடவுளிடத்தே மனத்தினைப் பொருத்துதல். சமாதி - கடவுளோடு வேறுகாது நிற்றல். (சங)

வன்போதகவல் லியநெடுங் கான்சென்று மார்புடம்பின்
என்போ தகவல் லியமா தவம்புரிந் தேனினைப்பீர்
பொன்போ தகவல்லி யன்பார் கருதி புரத்தபத்தர்
அன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாயென் றறைந்திடுமே.

(இ-ள்.) போதகம் - யானை. வல்லியம் - புலி. என்பு - எலும்பு. ஓதக-நீங்க. வல்லிய - வலிய. பொன் - இலக்குமி. போதகவல்லி - சரசுவதி. அன்பு ஓது - அன்போடு துதிக்கின்ற. (சச)

அறைக்கண் டவழுரு விக்கிரி வேத வனத்தண்பினேம்
மறைக்கண் டரிய பிரானிறந் தாரைப் பொன்மானத்துய்த்துப்
பிறைக்கண்ட வேணியிற் பாணியும் பாணியிற் பேர்மழுவுங்
கறைக்கண்ட முந்தரச் செல்லுதல் பார்த்தி கருங்குழலே.

(இ-ள்.) அறைக்கண் - முழையிலே. மறைக்கு - வேதத்திற்கு. அண்டரிய - அண்டுதற்கரிய. பாணி - நீர், கை. கறைக்கண்டம் - காளகண்டம். ()

கருமந் திரிகர ணம்வேறு மாறு கயவர்ப்பற்றித்
தருமந் திரியு மெனையாள்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
பெருமந் திரினைய புதரத்தில் வைத்த பிரானளகை
ஒருமந் திரிநண்பனே மறைக் காட்டுறை யுத்தமனே.

(இ-ள்.) கருமம் - செயல். திரி - மூன்று. கரணம் - கருவி. மந்திரி-அமைச்சன். உதரம் - வயிறு. மந்திரி - குபேரன். (சரு)

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை பொருத்தர் வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னிறைகங்கை வேணிய ராலெரிந்த
நத்தம ரத்தி முரசான் செழுங்கணை நல்கமுன்னாள்
வைத்தம ரத்தின் மெய்த் தூரில்வெந் நீர்விடு மங்கையரே.

(இ-ள்.) அத்தி - யானை. தமரம் - ஒலி. நத்து - சங்கு. அத்தி - கடல். கணை - அம்பு. தூர் - வேர். மங்கையர் - பெண்கள். (சஎ)

மங்கல மந்தர முன்னுத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூனிச் சுரிமுகஞ்சார்ந்
திங்கல மந்தர மத்தான் கையிற்புக் கிருந்ததுநா
கங்கல மந்தர தம்புவி யான்மறைக் கானமின்னே.

(இ-ள்.) அந்தரம் - கேடு. கண்டம் - கழுத்து. அலமந்து - சுழன்று. அரவம் - ஒலி. நாகம் - பாம்பு. அந்த ரதம் - அழகிய தேர். (௪௮)

கானவன் டானக் களிற்றுறைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவன் டானது காணாத தாமரை யானுஞ்செவ்வி
ஞானவன் டானக் கமறைவோனும் வாவிரி ஞடிக்கொத்து
மீனவன் டானந் திரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே.

(இ-ள்.) வண் தாநம் - வண்மையான மதம். ஐவர்-பாண்டவர். தானம்- இடம். வண்டானம் - கொய்யடிநாரை. வித்தகன் - சாதுரியர். (௪௯)

வித்தந் தியாக முதவா வுலோபர்க்கு வீணிற்சொற்பாட்
டைத்தந் தியாக பதியென்ப ரான்முத லாம்பின்னோயை
மைத்தந் தியாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுன்மைச்
சித்தந் தியாக தியாகரைப் பாடிலர் தீங்கறவே.

(இ-ள்.) வித்தகம் - பொன். தியாகம் - கொடை. பாட்டைத்தந்து-கவி பாடி. யாகபதி - இந்திரன். மை தந்தி - கரிய யானை. சித்து - அறிவுடைப் பொருள். அந்தி ஆகம் - செக்கர்மேகம்போன்ற சரீரம். (௫௦)

தீங்கரும் பாரஞ் சொரிவயல் வேதத் திருவனத்துக்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமளக் கோமளப்பெண்
பாங்கரும் பாரண ரூலாயு தாவிப் படிவச்சுமை
தாங்கரும் பார மினிப்பிற வாமுத்தி தந்தருளே.

(இ-ள்.) தீம் - இனிமை. ஆரம் - முத்து. ஆரம் - சந்தனம். சாமளம் - பச்சை. கோமளம் - மென்மை. உம்பா - தேவனே. ரணம் - போர். தாங்க அரும்பாரம் - தாங்குதற்கரிய பாரம். (௫௧)

தந்தம் படைத்த களிறென்று தாக்கத் தனிபுரந்து
நந்தம் படைத்தலை வேல்விழிக் கன்னியை நோக்கியதால்
நந்தம் படைக்கலைச் சால்வழி யூர்ந்திடு நான்மறைசை
இந்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ ரெண்சிங்கமே.

(இ-ள்.) தந்தம் - கொம்பு. களிறு - யானை. நுந்தம் - நும்முடைய. நந்தம் - சங்கு. படை - கலப்பை. இந்து அம்பு அடைத்த - சந்திரனையும் நீரையும் உள்ளடக்கிய. (௫௨)

சிங்க முருக்குவன் றென்கால னுவியைச் செப்பிலின்னே
கங்க முருக்குர னுய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பிணியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணவனே.

(இ-ள்.) சிங்க - குறைய. முருக்குவன் - கெடுப்பன். கங்கம் - பருந்து. உரு குரல் - அச்சங்கொடுக்கும் ஒலி. அங்கம் - சரீரம். பங்கு - பாகம். அம்- அழகு. முருக்கு இதழ்-முருக்கம்பூவினையொத்த அதரத்தையுடைய பெண்.

பண்ணா முதலையின் சொல்லிபங் காளன் பருகவிடம்வன்
கண்ணா முதலையி னேமியை யேவிய கண்ணனுயிர்
உண்ணா முதலையின் றோன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதே
எண்ணா முதலையின் கானிடைப் பூவி லினிநெஞ்சமே.

(இ-ள்.) பண் அமுது அலை - பண்ணினையும் அமுதையும் அலைக்கின்ற. விடம் - நஞ்சு. வன்கண் - தறுகண். நேமி-சக்கரம். அயின்றோன்-உண்டவர். அமுது - நீர். அலையின்கான் - கடல். (ருச)

நெஞ்சத் திருக்கு மதிநிலையம் பூத நிலயமுநீ
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனெண் கண்ணனுநீ
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை நீங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்துறை காரண தற்பரனே.

(இ-ள்.) நெஞ்சத்து - மனத்தில். மதி - புத்தி. நிலயம் - வாசஸ்தானம். கஞ்சம் - தாமரைப்பூ. திரு குமரி - இலக்குமியாகிய பெண். எண்கண்ணன் - பிரமா. திருக்கு - மாறுபாடு. இருக்கு வனம் - வேதாரணியம். (ருரு)

தற்கோலமென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணிப்
பொற்கோல மென்றவி சேன்காண் குவன்புவி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்ற விசய்புயன் போகி முதலமரர்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே.

(இ-ள்.) தற்கோலம் - தக்கோலம். கோலம் - பன்றி. தவிசு - ஆசனம். அம்புயன் - பிரமா. போகி - இந்திரன். ஓலம் - அபயம். ஆலம் - நஞ்சு. (ருசு)

நிருமல ரஞ்சனை செய்பணி மாலத்தர் நின்விசயற்
பொருமல ரஞ்ச நயந்திடும் வேத புரிவரைக்கோன்
மருமல ரஞ்சனை யன்னார் மருர்சொல் வருவர்வன்கண்
ணருமல ரஞ்சனை யகதொழி யாய்மதி யாய்மனமே.

(இ-ள்.) நிருமலர் - மலமில்லாதவர். அஞ்சனை சேய் - அஞ்சனையென் பவளுடைய புத்திரனாகிய அநுமான். அஞ்சம் - அன்னம். மரு மலர்-பரிமள முடைய பூ. அஞ்சல் - பயப்படாதே. நையாதொழி - வருந்தாதே. (ருஎ)

மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க்குயில் வாணியை வைத்த குழை
உனக்காக்கைவஞ்ச வினையேன் புன்னாவினுரைத்த தமிழ் [ற்சந்
சினக்காக்கை வாயி னுறுங்குரற் சொல்லொக்குஞ் சேண்முகி
தனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சிவ சம்பரனே.

(இ-ள்.) காக்கை - காத்தல். வாணி - வார்த்தை. ஆக்கை - சரீரம். காக்கை - காகம். சந்தனக்கா - சந்தனச்சோலை. சிவ, சம்பு, அரன். (ருஅ)

சம்பாதி யந்தச் சடாயுவும் போற்றுந் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடனை யரைகதுழலைசா

செம்பாதி யந்தன் சமயமல் லாது திரிநெஞ்சமே
நம்பாதி யந்தகர் பொல்லாச் சமயங்க ணன்றெனவே.

(இ-ள்.) சம்பாதி அந்தச் சடாயுவும் போற்றும் - அருணன் பிள்ளைகளா கிய சம்பாதியும், அந்தச் சடாயுவுந் துதிக்கின்ற. ஆதி - முதல். அந்தம்- முடிவு. செம்பாதி - ஒத்த பாதி. நம்பாதி - நம்பாதே. அந்தகர் - குருடர். நன்று என் - நல்லதென்று. (௫௯)

நன்றென் புலமைந்தில் வாயொன்று மேநவை யாயினுஞ்சீர்
நின்றென் புலவு கறையாக்கை துஞ்சுமுன் னீள்பொதியக்
குன்றென் புலவர்முன் னோர்கவி யாயினுங் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனையே.

(இ-ள்.) நன்று - நல்லது. நவை - குற்றம். என்பு - எலும்பு. தென்புல வன் - இயமன். (௬௰)

வனக்கோதை யேயு மறுகா லுழைத்து வண்டேன்பிறிந்த
கனக்கோதை யேனலித் தீந்தரும் பாட்டிய கட்டிநல்கா
தெனக்கோதை வாரித் திருவே லகிமலி யென்றமிழ்விற்
பனக்கோதை பால்விடுந் தான்மறைக் காடன் பனிவரைக்கே.

(இ-ள்.) கோதை - மாலை. அறுகால்-வண்டு. கோதை-கூந்தல். தூதை- ஒலி. வாரி - கடல். விற்பனம் - சொற்பொருளுணர்ச்சி வன்மை. கோதை- சேரன். (௬௧)

பனிச்சந் திரனணி வேணியுந் தாங்குஞ்செம் பஞ்சிறுட
னனிச்சந் திரளன்னத் தூவியிற் சேக்குமஞ் சீறடிபாற்
றனிச்சந் திரவி னடந்தான் சிகர தலம்பொலிமே
தினிச் சந்திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே.

(இ-ள்.) வேணி - சடை. அனிச்சம் - அனிச்சம்பூ. சந்து - தூது. இர வில் - இராக்காலத்தில். சந்திரவரை - பொன்மலை. செந்து - புழு. உரு- வடிவம். (௬௨)

உருப்பவ ளுசன வாய்த்தேரை யிற்பிணிக் குள்ளுடைந்தேன்
கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் கான்மறைசை
நெருப்பவ ளுசன காதுபா தசக நளபதுமத்
திருப்பவ ளுசனப் பாற்கட லான்பணிந் தேத்திறையே.

(இ-ள்.) பவளுசனம் - பாம்பு. கருப்பவம் - கருவிற்றோன்றியபிறவி. நெ ருப்பவளு - நெருப்பின் நிறமுடையவரே. பதுமத்திருப்பவன்-பிரமா. (௬௩)

எத்திரப் பாண்டி யென்வைய மேற்கு மிறைவன்மதிக்
கோத்திரப் பாண்டிய னுகிமண் ணுண்டவன் கோலநரைக்
காத்திரப் பாண்டின் மறைக்கா டனைமல காயமென்னுஞ்
சூத்திரப் பாண்டி றுமிறுங் காணுந் தொழுமுன்னமே.

பண்ணா முதலையின் சொல்லி
கண்ணா முதலையி னேமியு
உண்ணா முதலையின் ோ
எண்ணா முதலையின்

(இ-ள்.) பண் [illegible]
விடம் - நஞ்சு. [illegible]
அமுது - நீர்

[illegible]

[illegible] தி [illegible] மைக
[illegible] ர் [illegible] நான
[illegible] கிக் [illegible] ரிவிபார
[illegible] வொருசில் புண்டகற்கே.

[illegible]) இமையாத அம்பகர் - இமையாத கண்களையுடைய தேவ [illegible] - [illegible]யுடையவரே. பகவன் - பிரமா. சென்னி துளக்கு - தலை [illegible]. [illegible]மை - பொறுமை. ஆதவம் - வெய்யில். பகல் - சூரியன். உமை உண்மை. யாது அவம் - யாது குற்றம். பகரார் - சொல்லார். வேடன் - கண் ணப்பன். (கசு

உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின மூசுந்துழாய்க்
கொண்டலத் [illegible] நஞ்சுடர் மூன்றையுங் கொண்டமுடி
மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தின்சிறு
கண்டலத் தானையன் றீருரி வாங்குங் கருணையெற்கே.

(இ-ள்.) அலத்தானையன் - கலப்பைப் படையையுடைய பலபத்திரன் துழாய்க்கொண்டல் - விட்டுணு. அத்தான் - மைத்துனன். நயனம் - கண் முகமண்டலத்தான் - முகவட்டமுடையவர். அயன் - பிரமா. சிறுகண் தல த்து ஆனை - சிறிய கண்ணையுடைய யானை. கருணை உண்டு - கிருபை உண்டு எற்கு - எனக்கு. (சுஎ

எற்பதங் கன்று வளர்சோம னங்கி யிவர்செய்கையாய்
நிற்பதங் கன்று திருமறைக் காடனிறை வைகுந்த
நற்பதங் கன்று நிரைமேய்த் தவற்கரு ளைதன்பெண்பாற்
சிற்பதங் கன்று மெனச்சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே.

(இ-ள்.) எல் - பகல். பதஙகன் - சூரியன். து - சுத்தம். சோமன்-ச திரன். கன்று நிரை - கன்றையுடைய பசு. கன்றுமென - வருந்துமென

வண்ணவெண் கண்ணன் மறையா ளுறைமறைக் காட்டிறைவர்
திண்ணவெண் கண்ணன் மதமாத் திரியுஞ் சிலம்பகம்பூ

[illegible]வெண் கன்ன னணையே நிதம்ப முயர்சுருதிப்
[illegible]வன் கன்னன் மணியே முகநண்ப பைந்தொடிக்கே.

[illegible]ம் - அழகு. கள் நல் வெண் மலரையாள் - தேன்பொருந்
[illegible]மலரிலிருக்கும் சரசுவதி. இன்னை எண்கு - வலிமை
[illegible] அன்னல் - பெருமை. சிலம்பு அகம் - மலை இடம். கன்
[illegible] வன்கன்னன் - பிரமா. (சுகூ)

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகாளென் காதிற்றுளைக்குமட்டோ
நொடிப்பாணி னித்தில தென்னும் விழுமழு நோமிப்பிவாய்
வெடிப்பாணி நித்தில மையோ கூடுமெனும் வேதவன
முடிப்பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையிற்கண்டே.

(இ-ள்.) தொடிப்பாணி - வளையலைத் தரித்த கையையுடைய பெண். நொடிப்பாண் - சொல்லப்படுகின்ற பாட்டு. விழும் - விழுவாள். வெடிப்பு - வெடித்தல். ஆணி - வைரம். பாணி - நீர். பவனி - உலா. (எ0)

கண்டங் கடுத்தவி ரமுமாலை வேதன் கழிந்ததலை
முண்டங் கடுத்த மிசைந்திடும் வானின் முளைத்தபிறைத்
துண்டங் கடுத்த நுதலிம யாசலத் துய்யபச்சைப்
பெண்டங் கடுத்தது பார்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே.

(இ-ள்.) கண்டம் - கழுத்து. கடு - நஞ்சு. துத்தம் - பால். கடுத்த - ஒத்த. நுதல் - நெற்றி. பெண்டு - பெண். அங்கு - அவ்விடம். (எக)

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துயிர்
அளியா நிறையுந்தி யம்புயன் வேதற் கருஞ்சின்மய
வெளியா னிறையுந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
தெளியா னிறையுந் திகைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே.

(இ-ள்.) ஒளியால் - பிரபையினால். அளியா நிறை - காத்து நிறைந்த. இறை - தலைவன். உந்தி - யாறு. இறை - அற்பம். (எஉ)

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவுருச் சித்தசர்போல்
ஆரு வரிக்கடை யேநிற்ப ராலணங் கேசெழும்பூந்
தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறைமுந்
நீரு வரிக்கடை வெங்காள போசன னீண்மலைக்கே.

(இ-ள்.) இக்கு அடையாளம் - கருப்புவில்லாகிய அடையாளம். சித்தசர் - மதனர். உவர் ஆர் - உவர் யாவர். தாரு - மரம். வரிக்கடை - வண்டு. உவரி - கடல். கடை - இடம். காளம் - நஞ்சு. (எங)

நீண்ட வராக மலைமா நிலங்கிண்டி நின்றறியான்
நாண்ட வராக மலைகுனித் தான்மறை நற்பதியான்

மாண்ட வராக மலையாமல் வைப்பவன் வான்புகழை
வேண்ட வராக மலைக்குமுன் றேன்றும் வெறுந்தெளவையே.

(இ-ள்.) வராகம - பனறி. நாண் தவராக - நாண்பூட்டும் வில்லாக. மாண் தவர் ஆகம் - மாட்சிபொருந்திய தபோதநருடைய சரீரம். கமலை - இலக்குமி. தௌவை - மூதேவி. (எச)

வெறும்பத்தி நிச்சயமில்லேனை யாட்கொண்டு வீட்டில்வைப்
யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலயா னும்பருக்கும் [பாய்
எறும்பத்தி நிற்குங் கடைமுத லாவி யெவைக்குமருள்
பெறும்பத் தினிபங்க னேமறைக் கானப் பெருஞ்சுடரே.

(இ-ள்.) பத்தி - அன்பு. பத்தினிற்பத்து மாமகன் - நூறு யாகங்களை யுடைய இந்திரன். அத்தி - யானை. கடை - இறுதி. பத்தினி - மனைவி. (எரு)

பெருங்காசி னித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குகங்கை
அருங்காசி நித்த முறைவோர் மறைசை யமலர் வெற்பின்
மருங்காசி னித்தலை கொள்ள விடாதென்ன மார்பகத்தே
பருங்காசி னித்தகைப் பூண்கொங்கைமங்கைக்குப்பாரித்ததே

(இ-ள்.) காசினி - பூமி. மருங்கு - இடை. ஆசு - அற்பம். காசு - இரத் தினம். பாரித்தல் - பருமையாதல். (எசு)

பாரிக்கு மார முலையுமை யாட்கும் பகிரதியா
நாரிக்கு மாரப் புரமுஞ் சிரமு நயந்தளித்தான்
மூரிக்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் மூர்த்திதந்தான்
தாரிக்கு மாரனுக் கில்லையென் மேற்பகை சாதிப்பதே.

(இ-ள்.) ஆரம் - முத்து. பகீரதி - கங்கை. நாரிக்கும் - பெண்ணுக்கும். ஆர - பொருந்த. புரம் - சரீரம். மூரி - வலிமை. குமாரன் - குமாரக்கடவுள். தார் - மாலை. இக்கு மாரனுக்கு - கருப்பம்வில்லினையுடைய மன்மதனுக்கு.

சாதிப்ப ராகம மென்பயன் வேட்டுவன் சாதிப்புழு
வேதிப்ப ராகம் பெறல்போல மெய்க்குரு வாற்பெற்றியான்
பூதிப்ப ராக மணிந்தன்ப னுவதெப் போதருளாய்
ஆதிப்ப ராகவி னுன்மறைக் கானத்தெ ணம்புயனே.

(இ-ள்.) வேதிப்ப - விகாரப்படுத்த. ராகம் - நிறம். பூதி - திருநீறு. பராகம் - தூள். ஆதிப்பரன் - ஆதிகடவுள். எண் அம்புயன் - எட்டுப்புயன். (எஅ)

புயற்கூடு போம்பொழில் வேதாரணியன்பொன் னாட்டகத்தே
மயற்கூடு மாடவர் நாரிய ராருயிர் வாரியுண்ணு
முயற்கூடு தாக்க விருற்கூடுடையு முடிச்சிலம்பா
கயற்கூடு கண்ணிடை யாகாசந் தீட்டுதல் கைக்கரிதே.

(இ-ள்.) புயற்கு ஊடு - முகிலுக்கிடையில். பொழில் - சோலை. முயற்கூடு - சந்திரன். இருற்கூடு - தேன்கூடு. தீட்டுதல் - எழுதுதல். (எக)

அரிதிரி கைக்கு வடுவாழ் மறைசை யரன்வறுமை
பெரிதிரி கைக்கு வந்தாண்டான் மெய்ஞ்ஞானம் பிறங்குசுடர்
விரிதிரி கைக்கும் வினையே னிடத்தில் விளங்கு மட்சக்
கிரிதிரி கைக்கு நிகராம் பிறப்புங் கெடுவிப்பனே.

(இ-ள்.) அரி - சிங்கம். திரி கைக்குவடு - திரிகின்ற யானை. இரிகைக்கு-ஓடுதற்கு. உவந்து-விரும்பி. கைக்கும்-வெறுக்கின்ற. சக்கிரி-குயவன்.

கெடுப்போனகந்தையைநான்முகன்கேசவனார்க்குமுண்டோன்
கடுப்போனகந்தையல்பங்கில்வைத்தான்மறைக்கானுவந்தான்
நடுப்போ னகந்தை யுடையான் சிலம்பினம் மாதையொப்பாய்
வடுப்போ னகந்தை மணிமுலை நின்குறை மற்றிலையே.

(இ-ள்.) கேசவன் - விட்டுணு. கடு போனகம் உண்டோன் - நஞ்சாகிய உணவையுண்டவர். வடு நகம் தை - தழும்பாக நகம் தைத்த. போல் - அசை.

மற்றலத் தேரைய மின்றிநெஞ் சேயென்ன மாயங்கொல்லோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்கமுழங்கு பண்ணைப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் கானப் புனிதன்கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்படியே.

(இ-ள்.) மற்று அல - வேறொன்றல்ல. ஐயமின்றி தேர் - சந்தேகமின்றித் தெளிதி. ஏரைவிடும் - கலப்பையை விடுகின்ற. பொன் தலத்து ஏரை - தேவுலகத்தினழகை. பற்றல் அ தேரைக்கும் - பற்றுதலுடைய அத்தேரைக்கும். எப்படி - எவ்வாறு. (அஉ)

படிகந் தனையனை யான்மறைக் காடன்பொற் பாணியில்வேல்
பிடிகந் தனையருண் டாதைய னாடகப் பேரவனைக்
கடிகந் தனைமுகில் காணனை யேத்தக் கருதுநெஞ்சே
விடிகந் தனைய மடவார் கலக விழிமையலே.

(இ-ள்.) படிகம் - பளிங்கு. பாணி - கை. கந்தனை அருள் - முருகக்கடவுளைப்பெற்ற. ஆடகப்பேரவன் - இரணியன். கந்து அனை முகில் - தூணை மாதாவாகவுடைய முகில்போலும்விட்டுணு. இகந்துவிடு-தள்ளிவிடு. அனைய-அந்த. கலகம் - போர். (அ௩)

மையகற் றனை முகன்றுதை மாணிக்க வாசகனை
மெய்யகற் றனை மகிழ்மறைக் காடனை வேண்டியுன்னுஞ்
செய்யகற் றனைமுக் கோலந்த ணீர்சுரஞ் சென்றனரோ
துய்யகற் றனைப் புரந்தானன் னனுநந் தோகையுமே.

(இ-ள்.) மை அகற்று - மயக்கத்தினை நீக்குகின்ற. ஆனை முகன் - விநாயகன். கற்றானை - பண்டிதனை. செய்யகல் தானை - செந்நிறமுடைய கற்பொடிகலந்த நீரிலே தோய்த்த சீலை. அந்தணீர் - வேதியரே. சுரம் - அருவழி. கற்றானை - கன்றையுடைய பசுவை. (அச)

தோகை யிராமன் மதன்பாண மங்கந் துளைத்தது கார்
ஈகை யிராமன் விதிகற்ப மானதென் மீதிற்சற்று
மோகை யிராமன் மறந்தா ரிராவண னுட்கவென்ற
வாகை யிராமன் பணிமறைக் காடர்வந் தாரில்லையே.

(இ-ள்.) தோகையிர் - பெண்களே. ஆ - அந்தோ. அங்கம்-சரீரம். கார் - கருமை. ஈகை - கொடுத்தல். மன் - நிலைபேறு. விதி - பிரமா. ஓகை - மகிழ்ச்சி. இராமல் - இல்லாமல். வாகை - வெற்றி. (அரு)

வந்தித்திக் குங்கணை யுங்கொண்ட வேள்பணி மான்குழற்கா
டுந்தித்திக் குங்கனி வாயும்வெண் மூரலு மொண்குழையும்
பந்தித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்றா
ளந்தித்திக் குந்தகு மென்னமன் றூடு மரன்கிரிக்கே.

(இ-ள்.) வந்தித்து - புகழ்ந்து. இக்கும்-கருப்பம்வில்லும். தித்திக்கும் - இனிக்கின்ற. மூரல் - பல்லும். பந்தி - வரிசை. பொன் தாளம் - அழகிய தாளம். (அசு)

அரம்பையயங் காட்டக வேதா ரணியத்த னாவியச்சுக்
குரம்பையங் காட்டவல் லான்சித சித்தன் குரூஉச்சசடிலச்
சிரம்பையங் காட்ட வணிந்தோ னரவிந்தச் சேவடியென்
பரம்பையங் காட்ட வெரிமுன்பஞ் சாகப் பறந்திடுமே.

(இ-ள்.) அரம்பை - வாழை. ஆவி - உயிர். அச்சு - உடம்பு. குரம்பை - கூடு. அங்கு - அவ்விடம். சிரம் - சிரசு. பயம் - நீர். பயம் - அச்சம். என் பரம் - எனக்கு மேலது. (அஎ)

பறக்கும் பருந்துவக் குங்கழி யூன்முடைப் பற்றுளதாய்
இறக்கும் பருந்துவக் காக்கையை நீக்கி யிணிப்பொதிய
அறக்கும் பருந்து தமிழ் மறைக் காடனருளைக்கொண்டு
துறக்கும் பருந்துதித் தற்கரி தாமுத்தித் தொல்கதவே.

(இ-ள்.) பருந்து உவக்கும் - பருந்து விரும்புகின்ற. துவக்கு - தோல். ஆக்கை - உடம்பு. கும்பர் - அகத்தியர். துறக்கு - திறப்பேன். உம்பரும் - தேவரும். (அஅ)

கதவாயு நீரங்கி மண்காய மான கடவுளனை
உதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முகிறவணத்தான்
பதவாயு தக்கொடி வேடாதை கீர்த்தியைப் பாடுதற்குச்
சதவாயு நாவுந்தந் தானில்லை வாணி தலைமகனே.

(இ-ள்.) கத வாயு - வேகத்தையுடைய காற்று. அங்கி - நெருப்பு. காயம் - ஆகாயம். ஆயும் - மாதாவும். புதவாயுதம் - கோழி. வேள் - முருகக்கடவுள். சதம் - நூறு. வாணி - சரசுவதி. தலைமகன் - தலைவன். (௫௯)

மகர சலந்தர ளந்தரு வேத வனத்தன்புய
சிகர சலந்தர னுவியுன் டானடல் சேர்ந்திலங்கு
முகர சலந்தர வாலாச னுவுரி யங்கையொற்றைப்
புகர சலந்தரப் போர்த்தா னெனவினை பொன்றிடுமே.

(இ-ள்.) மகரசலம் - மகரமீனையுடைய நீராகிய கடல். தரளம் - முத்து. சிகரம் - மலை. உகர - உகராக்கரமானவரே. சலம் தர - கங்கையைத் தரித்தவரே. ஆலாசன - நஞ்சை உண்டவரே. (௬௦)

பொன்றுதை யம்புயத் தின்கால னஞ்சிப் புரண்டுவிழ
நின்றுதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னிழல்வெற்பினீர்
ஒன்றுதை யம்புயங் கம்வாய் விழுங்கிய தோமணித்தேர்
என்றுதை யம்புயன் மூடிய தோநின் றியம்பிடுமே.

(இ-ள்.) பொன் துதை - அழகு நெருங்கிய. ஐயம் - சந்தேகம். புயங்கம் - பாம்பு. என்றுதயம் - சூரியோதயம். புயல் - மேகம். (௬௧)

இயக்கோடை யாம்பன் முடிசூழ்ந்த னைத்து மிறைவவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்முத லேசுருதிச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடி யேன்சட் டகம்விடுநாண்
மயக்கோடை யாம்பன் மருந்தேநின் பார்வை வழங்குதியே..

(இ-ள்.) இயக்கு - இயக்குகின்ற. ஓடை - பட்டம். ஆம்பல் - யானை. ஓடை - நீர்நிலை. சயம் - வெற்றி. கோடை - குதிரை. ஆம்பல் - மூங்கில். மயக்கோடு - மயக்கத்தோடு. ஐ - சிலேட்டுமம். (௬௨)

குதிக்குஞ் சிதரரிக் கட்கயற் பாவை கொழுநன் மன்றிற்
சதிக்குஞ் சிதநடத் தான்கொன்றை மாலை தவழ்குழவி
மதிக்குஞ்சி தங்கிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தில்
உதிக்குஞ் சிதலை யெறும்பாதி பேற்றை யுரைக்கரிதே.

(இ-ள்.) சிதர் அரி கண் - சிதர்ந்த வரியையுடைய கண். சதி - தாளவொத்து. குஞ்சிதநடம் - காலை வளைத்தாடிய கூத்து. குஞ்சி - குடுமி. சிதலை - கறையான். (௬௩)

உரைத்தென்ன வன்மை பரன்மறைக் கானுறை யோங்கன்முதி
னிரைத்தென்ன வன்மலி பூங்குழ லாளெனு மெனுமிரும்பைக்
கரைதகென்ன வன்னகைப் பூண்மார்ப னுசேரக் கருதுபொதி
வரைதமதனன வன்கொடி சாடிய வேல்விழி வாணகையே,

(இ-ள்.) வன்மை - வலிமை. ஓங்கல் - மலை. நிரைத்து என்ன - நிரைத்தாற்போல. அல் - இருள். என்ன - என்னுடைய. தென்னவன்கொடி-பாண்டியனுடைய கொடியாகிய கயல். சாடிய - வென்ற. (கச)

வானண்ட ருண்டி வழங்குஞ்செவ் வாய்ச்சி மணிகறங்கு
மானண்டர் வேயிசை கேட்கப் பொருளணை வாய்கவைத்த
கானண் டளையினி னத்தீனு முத்தினைக் காமரன்னந்
தானண்ட மென்றணைக் கும்மறைக் காட்டுறை சங்கரனே.

(இ-ள்.) அண்டருண்டி - அமிர்தம். ஆன் அண்டர் - பசுக்களைக் காக்கும் இடையர். வேயிசை - வேய்ங்குழலிசை. கால் நண்டு - காலினையுடைய நண்டு. அளை - புற்று. நத்து - சங்கு. அண்டம் - முட்டை. (கரு)

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக்காடன் றடஞ்சிலம்பிற்
றுங்க மடங்கலை யன்னான் புரியுஞ்சொற் சூதை யெண்ணேன்
பைங்க மடங்கலை நேரும் புறவடிப் பார்வைதக்கோர்
சிங்க மடங்கலை கற்பாரென் றூர்பொற் சிலைநுதலே.

(இ-ள்.) சங்கம் அடங்கு - சங்குகளடங்கிய. அலை - கடல். மடங்கல்-சிங்கம். சொற்சூது - சொற்கபடம். கமடம் - ஆமை. கலை-மான். மடம் சிங்க-அறியாமை குறைய. கலை - கல்வி. (கசா)

சிலைக்கோடு மேல்வைத்தகோற்றே னுடைந்ததண்டேறல்வயற்
றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரிதன்
முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடில முடிமணியாங்
கலைக்கோடு வெண்பிறை பைச்செங்கை கூப்புதி கார்மயிலே.

(இ-ள்.) சிலை கோடு - மலையின் கொடுமுடி. கோற்றேன் - கொம்புத்தேன். தேறல் - தேன். வயற்றலைக்கு - வயலிடத்து. கோடு - கொம்பு. கோடு வெண்பிறை - வளைந்த வெள்ளியபிறை. (கள)

காரண னோமத் தலைவே திகைமறைக் கானப்பரி
பூரண னோமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளிமா
வாரண னோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புவி
பாரண னோமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால்விடையே.

(இ-ள்.) ஓம் அத்தமானவன் - பிரணவார்த்தமானவர். மா - குதிரை. ஆரணம் - வேதம். நோம் - வருந்துகின்ற. வாரணம் - யானை. பாரணன் - உண்டவர். (கஅ)

பாலம் பகவன் மயிலுறை கோவியற் பாவைபங்கன்
ஞாலம் பகவன் மருப்பினிற் கின்றிடு நாரணனும்
கோலம் பகவ னவின்மறைக் காடன் குருஉச்சடில
மேலம் பகவ னமையாண் டருளுவன் மேதகவே.

(இ-ள்.) அம்பு - பாணம். அகவல் மயில் - அகவுதலையுடைய மயில். உரை - சொல். கோ - கண். இயல் - சாயல். ஞாலம் பக - பூமி பிளக்க. வல் மருப்பு - வலிய கொம்பு. கோலம் - பன்றி. பகவன் - பிரமா. அம் - நீர். பகவன் - கடவுன். (கக)

„தகர நகரமுன் னைமைந் தெழுத்தர் தறுகண்முகப்
புகர னகரத் தரவேழப் போர்வையர் பொங்கனலம்
பகர நகரத்தர் வேதங்கள் பூசித்த பான்மைபெற்ற
சிகர நகரத்த ரெற்களிப் பார்முத்திச் செந்திருவே.

(இ-ள்.) தகரநகரம்-தகரத்திற்கினமாகிய நகரம். ஐந்தெழுத்து-ஸ்ரீபஞ்சாக்கரம். புகரன - புள்ளியையுடைய. தரம் - உயர்ச்சி. அனலம் பகர் - அக்கினிக்கண்ணர். அநகர் - பாவமில்லாதவர். சிகரநகரத்தர்-கோபுரம்பொருந்திய கோயிலையுடையவர். (க00)

மறைசையந்தாதி அரும்பதவுரை முற்றிற்று.

உ

கணபதி துணை.

மறைசையந்தாதி.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்

சின்னத்தம்பிப்புலவர்

அருளிச்செய்தது.

இஃது

௸ நல்லூர்

ஆறுமுகநாவலரால்

பலபிரதிரூபங்களைக்கொண்டு பரிசோதித்து

இவர்மாணாக்கர்களுளொருவராகிய

மேற்படியூர், கனகசபாபதிப்பிள்ளை குமாரர்

சதாசிவப்பிள்ளையால்

சென்னபட்டணம்

கலாநிதியச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம்பதிப்பு.

உ

கணபதி துணை.

மறைசையந்தாதி.

காப்பு.

அந்தர மாதியு மில்லா மறைசையி லத்தர்தம்மேற்
செந்தமிழ் நூற்பொரு ளந்தாதி பாடச் சிலம்பிலன்னை
யிந்தன வொறுதம் சுந்தரி யம்பிகை யின்றெடுத்த
சுந்தர விரகத் திச்சே தகன்றாட் டுணை துணையே.

திருவா ரணங்கு மணமகன யுகந்த செல்வர்வெள்ளைக்
கருவா ரணங்குமி ழும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரிசை
மருவா ரணக்கு திணையானைப் பாடுமென் வாய்க்கவிதைக்
திருவா ரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றுணையே.

என்று டலையொன்று காலனைத் தாக்கி யெழிற்கனக
மன்று டலைச்செய்து வான்பர வைப்பெயர் மண்ணுறும்விண்ணுந்
சென்று டலைக்கடை வாயிற் படியினுஞ் சேர்ந்துவைகு
மூன்று டலைவைப் பதுமறைக் காட்டி லுறைபரனே.

பாமரம் பாகினைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்கர்சுரும்
பாமரம் பானை யெரித்தார் மறைசைப் பதியர்வரிப்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் போதுநியோர்
தரமரம் பாவிநெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுக்கே.

கருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் பீதிற் கவிதைசொல்லி
வருந்தாதை யானனன் வேதா ரணியன்வை வேற்குகனைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதை யோரினை யில்லாவென் சித்தப் பொறிச்சுரும்பே.

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோபெருந் தொல்புவியோ
கரும்பர வைக்கண் ணியலேது நாதிருட் காலமுல்லை
யரும்பர வைப்பயி லும்வா ணகையல்கு லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திடுமூ
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்சூழ் மறைசையி லுத்தமநா
தரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணி சக்கரந் தானைதொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குந் தெரியாப் பதநிழல் சேர்மின்களே.

மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிரை
வன்னஞ் சுகந்தவன் மாமறைக் காடற்கு மாதொரிராப்
பன்னஞ் சுகமென வேள்காம காண்டப் பாழியினை

தத்தலை வேலையன் காணுத வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி
யத்தலை வேலையன் மூட்சொரி பாலை யருஞ்சுரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலென்னை நாடி வரவெண்ணுமே.

வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுந்
சரபர சங்கர ளம்பொதி வாய்விழித் தையலபங்கி
னரபர சங்க ரவிபோ லொளியி னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வாகம ஞர்வரும் போதத்திலே.

போத வனந்த னவிராழி விற்கதை பூட்டுசிலை
மாத வனத்தன் மறுதிக்கெட் டாத வாதனங்கு
யாத வனந்த நகுமதி மூன்றுக ஞன்பொறியார்
வேத வனத்தன் பதம்பேணிற் பாச விலங்கறுமே. க0

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் விரிந்ததுறா
யலங்க லரிக்கரு மாரூரி லோர்புற் றமர்ந்திருக்கு
விலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குநந் தீவினை யான கருங்கலையே. கக

கருங்கலை மானுமென் சித்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோ
னருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவரைமேன்
மருங்கலை மாறுதிக் கண்முலை யிருங்கள் வார்தடங்கண்
பொருங்கலை மானென்று வந்ததுண் டாகிற் புகன்றிடுமே. க௨

புகரானை யிரு மூரியானை வெண்பொருப் பானையெண்ணம்
பகரானை மேய்த்துவெண் பற்றானை யாற்கைப் பகட்டைக்கவ்வி
யகரானை யச்சுட ராழிதொட் டாற்கரி யானைமறை
நகரானை யன்றிச் சொலாதிறைஞ் சாதென்ற னுச்சிரமே. கங

சிரவர விந்தம் புனைமறைக் காடத்ரி சூலங்கொண்ட
கரவர விந்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயிர்க
வரவர விந்த மடநடைக் கோமள வஞ்சியிரு
ளிரவர விந்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வளே. கசு

செய்யரைக் கோடியன் மாவுரி யாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாற்
பையரைக் கோடிமின் னுர்மய லால்வரும் பாவமெல்லா
மையரைக் கோடி யருந்துக ளாகு மறிசித்தமே. கரு

சித்திர வன்னி கருங்கொங்கை பங்கர்செற் றூர்புரமூன்
றத்திர வன்னிக் கருணகை யார்க்கிட மாகமதூன்
மித்திர வன்னியும் பூவையுங் கேட்டு வியந்துரைக்கும்
பத்திர வன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதியகமே. கசா

பதிகம் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகம் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
ளிதிகம் பரிக்கு மணியாக நிந்தரு ளிசர்மூத்தட்
பொருதிகம் பரிக்கு...

புரியா ரகந்த னரியாப் பதம்பெறப் பொற்கயிலைப்
பெரியா ரனந்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
குரியா ரனந்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
மரியா ரனந்தன் சிரமேற் புவித்தல மானவரே. ௧௮

மானத் தரக்கரந் தைப்பட விர்த்துரி வாங்கினர்கற்
றானத் தரக்க ரரசுடக னூன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர விந்தத்தின் மேற்றயில் பண்ணைமறைக்
கானத் தரக்கர மைந்துணர் விர்வினைக் கட்டறுமே. ௧௯

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபின் னோக்குகத் தார்பொறியங்
குறுந்தவித் தார முளின்கருன் சோலை குழசரராப்
பொறுத்தவித் தாரணி யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்குவ தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே. ௨௦

மருக்கர விரவின் ஞெறியைக் காவொன்று மஞ்ஞைநெயொல்லா
முருக்கர விர வரிவ்விழி யாய்கட முற்றனைவந்
திருந்கர வீரகத திச்சே தகன்றந்தை யிர்மறைசை
யெருக்கர வர மதமவலரி வெற்பி னெறிவியன்றே. ௨௧

அன்றுலி நாட்டந் தூயின்றே னிகரண்ண லேதிருமான்
பொன்றுலி நாட்டகந் தூண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி
லொன்றுலி நாட்டவற் கார்போலும் வார்குழ லொண்டொடியூர்
குன்றுலி நாட்டவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே. ௨௨

முத்திரு மாதங்க வார்முலை பாகர் முதுமறைசை
மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரி யாளை விளம்புதிலிர்
பத்திரு மாதங் கருவயி றூறிய பாழுடம்பை
வைத்திரு மாதங்கத் தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே. ௨௩

வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர நாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மிக்கோ
முருகர காகர் பணிமா முகரத்தன் மூவர்தமிழ்க
குருகர நாக மருங்குழை யாற்பணி யொணடவாகமே. ௨௪

ஒண்டுதை யுண்புற விர்மறந் தாரெம தூரார்முன்னுண்
மண்டுதை யாக்கிய சோறீந் திடமயிற் றார்வரம்பி
னண்டுதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவளைக்கே. ௨௫

மணிக்குட நாடகன் மாறன் பதாகை வரித்தருதற்
கணிக்குட னூடக வாழுமென் றூலிம்மை காயமையற்
பிணிக்குட னூடகப் பொற்கொன்றை வாயுறும பெருமறைசை
யணிக்குட நாடக மால்பணி யாதி யரனிடத்தே. ௨௬

இடங்கர டக்கய மேனின்று கூப்பிட் டிரங்குமந்தத்
தடங்கர டக்கயங் காத்தோன் சரமனைத் தையல்கன்ம
கடங்கர டக்கய மேறுகு நான்மறைக் கான்புவனி

மேல்வீண்டு நாயக மில்லார் மறைசை விமலரிடப்
பால்வீண்டு வேதன் வலப்பாலு மாலப் படைத்தவர்வா
யால்வீண்டு நூலிறை சுற்றுஞ் சிலம்பிக ராசனித்த
போல்வீண்டு ழுத்தருஞ் சொல்லாரென் னாற்கவிப் புன்சொல்லுமே. ௨௮

புன்னாக வேலி மறைக்காட ரன்பரைப் புண்டரிக
மின்னாக மாயவ னான்முகன் வாசவன் மேற்பதிக்கு
மன்னாக வைப்பவர் காட்டோடு மாடு மகிழ்ந்துபுன்றோல்
பன்னாக நஞ்சுடை பூணாண தாகப் படைத்தவரே. ௨௯

படைக்கந் தரந்தர் திருமறைக் காடர் பனிவரைமே
லடைக்கந் தரத்த திறத்தா மரைமுகத் தன்னமன்ன
நடைக்கந் தரக்க மருந்தரு மோதிச் சுரும்பினங்கா
விடைக்கந் தரம்வரி னுங்கருத் தேபறி யேற்றுமே. ௩0

ஏற்றுக் கொடியார் திருமறைக் கானத்த ரேழுலகப்
பேற்றுக் கொடியுந்தர் நீக்காடை நாதரைப் பேணிக்கொண்டேன்
கூற்றுக் கொடியற்று மஞ்சே னினியிக் குவலயத்தே
தோற்றுக் கொடிவரை சேதன யாதுந் தொலைந்தனளே. ௩௧

தொலைவே தனையர் கருக்குழி வாய்ப்படுந் தொல்லைச்சென்ம
மிலைவே தனையென் றுழலூசல் போல நினைபுநெஞ்சி
னலைவே தனைய வொருகாலந் தேசிலென் னுரைக்கினென்னுங்
கலைவே தனையன் பணிமறைக் காடவென் கண்முனின்றே. ௩௨

கண்ணச் சிராக வரிருழுங் காமறைக் காடர்செந்தீ
வண்ணச் சிராசல மேருவில் லாளி வரைவிடுதே
நுண்ணச் சிராக விழிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப்
பெண்ணைச் சிராள்வல வாவிறங் காது பிடியன்னமே. ௩௩

அன்னம் பலவ நறும்புன்னைச் சேர்க்கை யமர்மறைசை
முன்னம் பலவன் முடித்த சடாதர மூர்த்தியில்லைப்
பொன்னம் பலவன் பிறைநிகங் காளன் புராந்தகன்சீர்
வன்னம் பலவன் பசுபதி நாதனென் வான்றுணையே. ௩௪

வானப் பிறையையும் வாடைப் புலியையு மையல்செய்யுந்
தேனப் பிறையையுந் தென்றலையுங் கண்டு சில்லரிக்கண்
மீனப் பிறைக்கு மடமானை மேவிலர் வேடனிடு
மூனப் பிறைச்சிக் குகந்தார் மறைசை யுகந்தவரே. ௩௫

உகந்தா வடிக்கு மிடையர்தம் பாலனை யுண்டுகடற்
சகந்தா வடியானுங் கெட்டாத ஞானத் தலத்துழுத்திச்
சுகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைக் காட னிணைவரியம்
முகந்தா வடிசெல் குழையாண் மருவிய பாகத்தனே. ௩௬

பாக னகனி மொழியா யுனது பணிமுகமாங்
கோக னகநில வுந்துணைப் பானலிற் கோடல்கண்டே
மோக கநிதி ரும்புவிப் பாகரு நாடனென்று
மாக னையிலே மன்றுடி வேத வனமலைக்கே. ௩௭

மலைக்கார் முகந்தர யானைப் பழிமொழி மான்குறையா
நிலைக்கார் முரமதி யானபக மனமறை காய்க்கந்திசெரு
முலைக்கார் முகத்திடும் வேதா ரணிய வருந்துயராந்
தொலைக்கார் முகத்தரி யென்சொல்லு வேனென்ன சொன்னதிலே. ௩௮

சொன்னச் சிலம்பு குறைத்தவில் லான்கரு திப்பதியான்
வன்னச் சிலம்பிற் கரசளித் தான்வெற்பின் மானிறைகண்
மின்னச் சிலம்பு கலைக்கலை யாமன்மெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சிலம்படி யாய்குடைந் தாயொரு தேன்சுனையே. ௩௯

தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வனும்வாய்
நான்றதும் பிக்கருண் மாயனும் வான்புவி நண்ணியதுங்
கின்றதும் பித்தவ ராற்கிட்டி மோகிடை யாவுலக
மின்றதும் பிக்குழல் சேர்மறைக் காடனி ரண்டையுமே. ௪0

இரண்டந் தகரஞ் சிருந்தன்ன பார்வை யிளைச்சுரும்பார்
புரண்டந் தகர மனவிய கோதையைப் பொன்னில்லைத்தார்
முரண்டந் தகரனை வேலா கடற்றிரை முத்தகச்சாங்
குரண்டந் தகர வெழிமறைக் காடன் குளிர்கிரிக்கே. ௪௧

விரிதா ரணையணிந் தாலென்ன முத்தம் பிடங்கொங்கை
யரிதார மன்னவ ளம்பாங் காட்டு மருக்கன்மதி
யெரிதார வெற்பு விழியா சனத்த னொழின்மறைசை
விரிதா ரகப்பொரு ளானே னுகந்தவன் மெய்யொளியே. ௪௨

மெய்த்துத் தியான பணியா பரணன் விரைமருவுங்
கொத்துத் தியானஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோனையெண்ணிப்
பொய்த்துத் தியானம் புரிசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதிசெய் வார்க்கில்லை வன்பிறப்பே. ௪௩

வன்போ தகவல் லியநெடுங் கான்சென்று மாப்புடம்பி
னென்போ தகவல் லியமா தவம்புரிந் தேனிலைப்பிர்
பொன்போ தகவல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தபத்த
ரன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாயென் றறைந்திடுமே. ௪௪

அறைக்கண் டவழரு விக்கிரி வேத வனத்தண்ணிரே
மறைக்கண் டரிய பிரானிறந் தானைப்பொன் மானதுயத்துப்
பிறைக்கண்ட வேணியிற் பாணியும் பாணியிற் போர்மழுவுங்
கறைக்கண்ட முந்தரச் செல்லுதல் பார்த்தி கருங்குழலே. ௪௫

கருமந் திரிகர ணம்வேறு மாறு கயவர்ப்பற்றித்
தருமந் திரிபு மெனையாள்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
பெருமந் திரிகை யுதரத்தில் வைத்த பிரானளகை
யொருமந் திரிநண்ப னேமறைக் காட்டுறை யுத்தமனே. ௪௬

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை யொருத்தர் வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னிறைகங்கை வேணிய ரவெலிந்த
நத்தம ரத்தி முராசான் செழுங்கனை நல்கமுன்னாள்
வைத்தம ரத்தின்மெய்த் தூரில்வெந் நீர்விடு மங்கையரே. ௪௭

மங்கல மந்தர முன்னாத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூவிச் சுரிமுகஞ்சார்ந்
திங்கல மந்தர மத்தான் கையிற்புந் திருந்ததுமா
கங்கல மந்தர தம்புவி யான்மறைக் கானமின்னே. ௪௮

கானவண் டானக் களிற்றைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவண் டானது காணாத தாமரை யானுஞ்செவ்வி
ஞானவண் டானத் துறைவோனும் வாவிரி னுடிக்கொத்து
மீனவண் டானக் கிரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே. ௪௯

வித்தந் தியாக முதவா வுலோபர்க்கு விண்ணிற்சொற்பாட்
டைத்தந் தியாக பதியென்ப ரான்முத லாம்பிள்ளையை
மைத்தந் தியாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுண்மைச்
சித்தந் தியாகத் தியாகரைப் பாடிலர் தீங்கறவே. ௫௦

தீங்கரும் பாரஞ் சொரிவயல் வேதத் திருவனத்துக்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமளை கோமளப்பெண்
பாங்கரும் பாரண் குலாயு தாவிப் படிவச்சுமை
தாங்கரும் பார மினிப்பிற வாமுத்தி தந்தருளே. ௫௧

தந்தம் படைத்த களிறென்று தாக்கத் தளிபுரந்து
நந்தம் படைத்தலை வேல்விழிக் கன்னியை நோக்கியசா
னந்தம் படைத்தலைச் சால்வழி யூர்ந்திடு நான்மறைசை
யிந்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ ரெண்ணிங்கமே. ௫௨

சிங்க முருக்குவன் றென்கால னுவியைச் செப்பிலின்னே
சங்க முருக்குர னுய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பிணியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணவனே. ௫௩

பண்ண முதலையின் சொல்லிபங் காளன் பகைவிடம்வன்
கண்ண முதலையி னேமியை யேவிய கண்ணனுயிர்
நண்ண முதலையின் றேன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதே
யெண்ண முதலையின் கானிடைப் பூவி லினிநெஞ்சமே. ௫௪

நெஞ்சத் திருக்கு மதிநீயம் பூத லயமுநீ
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனெண் கண்ணனுநீ
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை நீங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்துறை காரண தற்பரனே. ௫௫

தற்கோல மென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணப்
பொற்கோல மென்றடி யேன்காண் குவன்புவி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்றவி சம்புயன் போகி முதலமரர்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே. ௫௬

நிருமல ரஞ்சனை சேப்பணி மாலத்தர் நீள்விசயற்
பொருமல ரஞ்ச நயந்திடும் வேத புரிவரைக்கோன்
மருமல ரஞ்சனை யன்னார் மழுர்சொல் வருவர்வன்கண்
ணருமல ரஞ்சனை யாதொழி யாய்மதி யாய்மனமே. ௫௭

மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க்குயில் வாணியை வைத்தருமை
புனக்காக்கை வஞ்ச வினையேன்புன் றுவி னுரைத்தகமிழ்
வினக்காக்கை வாயி னுழங்குரற் சொல்லொக்குஞ் சென்முறிஞ்சங்
தனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சிவ சம்பானே. ௪௮

சம்பாதி யந்தச் சடாயுவும் போற்றுந் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடன் விரைக்குழல்சேர்
செம்பாதி யந்தன் சமயமல் லாது திரிகெற்றாமே
நம்பாதி யந்தர் பொல்லாச் சமயங்க ளானவெனவே. ௪௯

நன்றென் புலமைதில் வாயொன்று மேகலை யாயிறைஞ்சிர்
மின்றென் புலவு சுறையாக்கை நுந்துசுரன் யின்பொதியக்
குன்றென் புலவர்முன் ஞேர்கவி யாயிறுங் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனையே. ௫௦

வனக்கோதை யோடு மறுகா லுவைத்துவண் டேன்பிழிந்த
கனக்கோதை யேனலிந் திர்கரும் பாட்டிய கட்டுகல்சா
தெனக்கோதை வாரித் திருவே மயிமலி யொன்றாயிற்விற்
பனக்கோதை பால்விடுத் தான்மறைக் காடன் பனிவரைக்கே. ௫௧

பனிச்சந் திரனணி வேணியுந் தாங்குஞ்செம் பஞ்சிறுட
னனிச்சந் திரளன்னத் தூவியிற் சேக்குமஞ் சிறடியாற்
றனிச்சந் திரவி னடந்தான் சிகா தளம்பொலிமே
இனிச்சந் திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே. ௫௨

உருப்பவ நசன வாய்த்தேரை யிற்பிணிக் குன்றுடைக்கேவர்
கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் காண்மறைசை
நெருப்பவ முசன காதியர் தேசிக நீள்பதுமத்
திருப்பவ முசனப் பாற்கட லான்பணிந் தேத்திறையே. ௫௩

எத்திரப் பாண்டி யெனவைய மேற்கு மிறைவன்மதிக்
கோத்திரப் பாண்டிய முடிமன் னுண்டவன் கோலகனைக்
காத்திரப் பாண்டின் மறைக்கா டனைமலக் காயமென்னுந்
சூத்திரப் பாண்டி யிறுமிறுங் காலுந் தொழுமுன்னமே. ௫௪

மூன்றுவ லாரிசை யுங்கூடற் சங்கர் முதியவென்னா
நன்றுவ லாரியன் மாமறைக் காடர் நயங்கொள்பச்சை
மின்றுவ லாரிவ ரைக்காண வேண்டும் விழிசதப்பந்
தென்று வலாரி படைத்தா னவையு மிமைப்பிலவே. ௫௫

இமையாத வம்பகர் சூழ்மறைக் கானத் திறைவகங்கைச்
சுமையாத வம்பக வன்செயச் சென்னி துளக்கரனே
கமையாத வம்பகல் விசிய வாரிதிக் காசினியோ
ருமையா தவம்பக ரார்வேட னெச்சிலை யுண்டதற்கே. ௫௬

உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின முதுங்துழாய்க்
கொண்டலத் தானைய னஞ்சுடர் மூன்றையுங் கொண்டமுக
மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தன்சிறு
கண்டலத் தானையன் றீருரி வாங்குங் கருணையெற்கே. ௫௭

எம்பதங் கன்று வளர்சோம னங்கி யிவர்செய்கையா
லிற்பதங் கன்று திருமறைக் காட னிறைவைகுண்ட
நற்பதங் கன்று நிரைமேய்த் தவற்கரு ளாதன்பெண்பாற்
சிற்பதங் கன்று மெனச்சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே. ௬௮

வண்ணவெண் கண்ணன் மறையா ளுறைமறைக் காட்டிறைவர்
திண்ணவெண் கண்ணன் மதமாத் திரியுஞ் சிலம்பகம்பூ
வுண்ணவெண் கண்ண னிணையே நிதம்ப முயர்சுருதிப்
பண்ணவெண் கண்ணன் மனையே முகநண்ப பைந்தொடிக்கே. ௬௯

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகாளென் காதிற் றுளைக்குமட்டோ
கொடிப்பாணி னித்தில தென்னும் விழுமழு நோமிப்பிவாய்
வொடிப்பாணி நித்தில மைமேயா சுடுமென்னும் வேதவன
முடிப்பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையிற்கண்டே. ௭௦

கண்டங் கடுத்தவி ராமாலை வேதன் கழிந்ததலை
முண்டங் கடுத்த மிசைந்திடும் வானின் முளைத்தபிறைத்
துண்டங் கடுத்த நுதலிம யாசலத் துய்யபச்சைப்
பெண்டங் கடுத்தது பார்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே. ௭௧

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துயி
ரளியா நிறையுந்தி யம்புயன் வேதற் கருஞ்சின்மய
வெளியா னிறையுந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
தெளியா னிறையுந் திசைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே. ௭௨

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவுருச் சித்தசர்போ
லாரு வரிக்கடை பெறிப்ப ராலணங் கேசெழும்பூந்
தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறைமுந்
நீரு வரிக்கடை வெங்கான போசன னீண்மலைக்கே. ௭௩

நீண்ட வராக மலைமா நிலங்கிண்டி நின்றறியா
ளுண்ட வராக மலைகுனித் தான்மறை நற்பதியான்
மாண்டவ ராக மலையாமல் வைப்பவன் வான்புகழை
வேண்டவ ராக மலைக்குமுன் றேன்றும் வெறுந்தெளவையே. ௭௪

வெறும்பத்தி நிச்சய மில்லேனை யாட்கொண்டு வீட்டில்வைப்பா
யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலய னும்பருக்கு
மெறும்பத்தி நிற்குங் கடைமுத லாவி யெவைக்குமருள்
பெறும்பத் தினிபங்க னேமறைக் கானப் பெருஞ்சுடரே. ௭௫

பெருங்கா சினித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குசங்கை
யருங்காசி நித்த ராறைவோர் மறைசை யமலர்வெற்பின்
மருங்காசி னித்தலை கொள்ள விடாதென்ன மார்பகத்தே
பெருங்காசி னித்தனைப் பூண்கொங்கை மங்கைக்குப் பாரித்ததே. ௭௬

பாரிக்கு மார முலையுமை யாட்கும் பகீரதியா
ளாரிக்கு மாரப் புரமுஞ் சிரமு நயந்தளித்தான்
மூரிக்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் மூர்த்திதந்தான்
[illegible]

சாதிப்ப ராசம மென்பயன் வேட்டுவெஞ் சாதிப்புழு
வேதிப்ப ராசம் பெறல்போல மெய்க்குரு வாற்பெற்றியான்
புதிப்ப ராக மணிக்கண்ட ருவதெப் போதருளா
யாதிப்ப ராகவி ருண்மறைக் காவத்தெ ணம்புயனே. ௭௮

புயற்கூடு போம்பொழில் வேதா ரணியன்பொன் ருட்டகத்தே
மயற்கூடு மாடவர் காரிய ராருயிர் வாரியுண்ணு
முயற்கூடு தாக்க விருற்கூ டுடையு முடிச்சிலம்பா
கயற்கூடு கண்ணவரிடை யாகாசத் திட்டுதல் கைக்கரிதே. ௭௯

அரிகிரி கைக்கு வடிவாழ் மறைசை பரன்வருமை
பெரிகிரி கைக்குவந் தாண்டான் மெய்ஞ்ஞானம் பிறங்குசுடர்
விரிகிரி கைக்கு வினையேனிடத்தில் விளங்குமட்சக்
கிரிகிரி கைக்கு நிகராம் பிறப்புங் கெடுவிப்பனே. ௮௰

கெடுப்போ னகங்கையை நான்முகன் கேசவ னுர்க்குமுண்டோன்
கடுப்போ னகங்கையற் பங்கில்லைத் நான்மறைக் காவுவந்தா
னடுப்போ னகங்கை புடையான் சிலம்பினம் மாதையொப்பாய்
வடுப்போ னகங்கை மணிமுலை நின்குறை மற்றிலையே. ௮௧

மற்றலத் தேரைய மின்றிநெஞ்சே சேயென்ன மாயங்கொல்லோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்க முழங்கு பண்ணைப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் கானப் புனிதன் கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்படியே. ௮௨

படிகந் தனையனை யான்மறைக் காடன்பொற் பாணியில்வேல்
பிடிகந் தனையரு டாதைய னுடைசப் பேரவனைக்
கடிகந் தனைமுடில் காணுனை யேத்தக் கருதுநெஞ்சே
விடிகந் தனைய மடவார் கலக விழிமையலே. ௮௩

மையகற் றுனை முகன்றுணை மாலரிக்க வாசகனை
மெய்யகற் றுனை மகிழ்மறைக் காடனை வேண்டியுன்னுந்
செய்யகற் றுனைமுக் கோலக்க வீர்சுரஞ் சென்றனரோ
துய்யகற் றுனைப் புரந்தானன் னுறுகத் தோகையுமே. ௮௪

தோகை யிராமன் மதன்பாண மங்கந் நகைத்ததுகா
ரீகை யிராமன் விதிகற்ப மானதென் மீதிற்சற்று
மோகை யிராமன் மறந்தா ரிராவண னுட்கவென்ற
வாகை யிராமன் பணிமறைக் காடர்வந் தாரிலையே. ௮௫

வங்கித்திக் குங்கணை யுங்கொண்ட வேள்பணி மான்குழற்கா
டுங்கித்திக் குங்கனி வாயும்வெண் முரலு மொண்குழையும்
பங்கித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்று
ளங்கித்திக் குந்தகு மென்னமன் றுடு மரன்பிரிக்கே. ௮௬

அரம்பையங் காட்டக வேதா ரணியத்த னுவியச்சுக்
குரம்பையங் காட்டவல் லான்சித்த சித்தன் குரூஉச்சடில
சிரம்பையங் காட்ட வணிந்தோ னரவிந்தச் சேவடியன்
[illegible] ௮௭

பறக்கும் பருந்துவங் குங்சமி யுன்முடைப் பற்றுளதா
யிறக்கும் பருந்துவக் காக்கையை நீக்கி யினிப்பொதியா
வறக்கும் பருந்து தமிழ்மறைக் காட னருளைக்கொண்டு
துறக்கும் பருந்துயிர்த் தற்கரி தாமுத்தித் தொல்கதியே. ௮௮

ஈதவாயு நீரங்கி மண்காய மான கடவுளெனை
யுதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முறைவனத்தான்
பதவாயு தக்கொடி யோடாதை நீத்தியைப் பாடுதற்குச்
சுதவாயு நாவுந்தந் தானில்லை யானி தலைமகனே. ௮௯

மாரா சலந்தர னந்தரு வேத வனத்தரைய
சிகர சலந்தர னுமியுன் பாடல்சேர்த் திலங்கு
மாகா சலந்தர வாலாசு ருவுரி யங்கையொற்றைப்
புகா சலந்தரப் போர்த்தா யெனவினை பொன்றிடுமே. ௯௦

பொன்றுதை யம்புயத் தின்கால னஞ்சிப் புரண்டுவிழ
நின்றுதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னிமல்வெற்பினி
லொன்றுதை யம்புயங் கன்வாய் விழுங்கிய தோமனைத்தே
சென்றுதை யம்புயன் முடிய தோகின் றியம்பிடுமே. ௯௧

இயக்கோடை யாம்பன் முகருந்த னேத்து மிறைவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்முத லேகருநிச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடி யேன்சட் டகம்விடுமாண்
மயக்கோடை யாம்பன் மருந்தேயின் பார்வை வழங்குதியே. ௯௨

குதிக்குஞ் சிதரிக் கட்சயற் பாவை கொழுநன்மன்றிற்
சதிக்குஞ் சிதடக் கான்சொன்ன மாலை தவழ்குழவி
மதிக்குஞ் சிதங்கிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தி
லுதிக்குஞ் சிதலை யெறும்பாதி பேற்றை யுரைக்கரிதே. ௯௩

உரைத்தென்ன வன்மை பரன்மறைக் கானுறை யோங்கன்முதி
னிரைத்தென்ன வன்மயி லூங்குழலா ளைஞ் செனுமிரும்பைக்
கரைத்தென்ன வன்னைப் பூண்மார்பஞ் சேரக் கருதுபொதி
வரைத்தென்ன வன்கொடி சாடிய வேல்விழி வாணகையே. ௯௪

வானண்ட ருண்டி வழங்குஞ்செவ் வாய்ச்சி மணிகறங்கு
மானண்டர் வேயிசை கேட்சப் பொருளீலா வாய்சுவைத்த
கானண் டவாயினி னத்தினு முத்தினைக் காமரன்னந்
தானண்ட மென்றனைக் கும்மறைக் காட்டுறை சங்கரனே. ௯௫

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக் காடன் றடஞ்சிலம்பிற்
றுங்க மடங்கலை யன்னார் புரியுஞ்சொற் சூதையெண்ணேன்
பைங்க மடங்கலைப் பொற்றுட் புறவடிப் பார்வைதக்கோர்
சிங்க மடங்கலை கற்பாரென் முர்பொற் சிலைநுதலே. ௯௬

சிலைக்கோடு மேல்வைத்த கோற்றே னுடைந்தசெந் தேறல்வயற்
றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரிதன்
முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடில முடிமணியாங்
[illegible] ௯௭

காரண னேமத் தலைவே திகைமறைக் கானப்பரி
பூரண னேமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளிமா
வாரண சோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புலி
பாரண னேமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால்விடையே. ௯அ

பாலம் பகவன் மயிலுரைக் கோவியற் பாவைபங்கன்
ஞாலம் பகவன் மருப்பினிற் நின்றிடு நாரணனுங்
சோலம் பகவ னவின் மறைக்காட்டன் குருஉச்சடில
மேலம பகவ னெமையாண் டருளுவன் மேதகவே. ௯௯

தகர நகரமுன் னுமைந் தெழுத்தர் தருகண்முகப்
புகர நகரத் தரவேழப் போர்வையர் பொய்ந்நலம்
பகர நகரத்தர் வேதங்கள் பூசித்த பான்மை பெற்ற
சிகர நகரத்த ரொற்களிப் பார்முத்திச் செந்திருவே. க00

மறைசையந்தாதி முற்றுப்பெற்றது.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆக்கியோன்பெயர்.

செந்தா தியன்மணிப் பூண்புலி யூரற்குச் சேர்ந்தளித்த
சிந்தாத் தியானஞ்செய் வில்லவ தாசன் றிருப்புதல்வ
னந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்பி
ரந்தாதி மாலையை வேதாட விசற் கணிந்தனனே.

MAHAMAHOPADHYAYA Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY. TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

MAHAMAHOPADHYAYA,
Dr. U. V. SWAMINATHAIYAR LIBRARY.
TIRUVANMIYUR, MADRAS-41.

அன்பளிப்பு